

İhsan Özbek

LÜTUF

GALATYALILARA MEKTUP ÜZERİNE
BİR YORUM ÇALIŞMASI

G D K

Lütuf

[İhsan Özbek](#)

Telif Hakkı/Copyright İhsan Özbek, 2012

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

I. ÖNSÖZ

II. GİRİŞ

III. Galatyalılar 1:1-2:21

A. Galatyalılar 1:1-5

B. Galatyalılar 1:6-10

C. Galatyalılar 1:11-24

D. BÜYÜTEÇ: GALATYALILAR 2:1-10 İLE ELÇİLERİN İŞLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİ

E. Galatyalılar 2:1-10

F. Galatyalılar 2:11-21

IV. Galatyalılar 3:1-4:7

A. Galatyalılar 3:1-14

B. Galatyalılar 3:15-22

C. Galatyalılar 3:23-4:7

V. BÜYÜTEÇ: HİRİSTİYAN YAŞAMI

VI. Galatyalılar 4:8-5:1

VII. BÜYÜTEÇ: KUTSAL YASA VE LÜTUF

VIII. Galatyalılar 5:2-5:12

IX. Galatyalılar 5:13-26

X. Galatyalılar 6:1-10

XI. Galatyalılar 6:11-18

XII. KAYNAKÇA

I. ÖNSÖZ

Bu kitap yıllardır zihnimde önemli bir yer kaplamaktaydı. Kitabın ortaya çıkışı o kadar uzun sürdü ki, birçok arkadaşım artık bu kitabı ne zaman bastıracağımı sormaktan vazgeçmeye başladı. Sonunda yayımcıya göndermeden önce bu satırları yazacak aşamaya gelebilirdim.

Pavlus'un Galatyalılara Mektup'u benim için birkaç nedenle özel önem taşır: Öncelikle mektubun lütufla dolu içeriğinin, Tanrı'nın sevgisinin sınırsızlığını kavramaya başlamamda çok değerli bir katkıda bulunduğunu söyleyerek başlamalıyım. Mektubun ayetleri üzerinde çalıştığım yerlerde geçirdiğim yalnız anlarda, bu sevginin boyutları karşısında gözyaşlarımı tutamadığım zamanlar oldu. Okuyucuya ayetler üzerinde derin düşünmeyi öneriyorum. Kutsal Sözü kişisel yaşamınızın bir parçası haline getirin, özümseyin.

İkinci neden, antik Galatya bölgesinin başkentinde Ankara'da yaşayan bir Hıristiyan oluşumdur. Artık ülkemizde Galatlar denen halktan kimse kalmamış bu halk tarihe karışmışsa da bir kilise önderi olarak kendimi bu tarihin bir parçası olarak düşünmekten zevk alıyorum. Her ne kadar mektup, bu bölgedeki kişilerin bir kısmına 'Ey akılsız Galatyalılar!' diye seslense de sanki adım Kutsal Kitap'ta yazılıymış gibi mutlu oluyorum.

Yeni Antlaşma metinlerini yorumlamaya çalışırken dikkat etmek gerektiğini düşünüyorum. Yorumbilimi bir bilim olduğu kadar, açıcılık gibi aynı zamanda bir sanattır. İnsan çalışırken tuzunu, yağını iyi ayarlamalı tadını kaçırmamalıdır. Cornell Üniversitesi'nde Edebiyat profesörü olan Jonathan Culler ise yorumu yemek yemeye ilişkilendirmiştir: '*Aşırı yorumu, aşırı yemegibi düşünebiliriz: yerinde yeme ya da yerinde yorumlama*

vardır, ancak bazı insanlar durmaları gereken noktada durmazlar. Getireceği kötü sonuçlarla, yemeyi ya da yorumlamayı aşırıya varana dek sürdürürler' (Eco, sf 125). Ben kısa yazmaya ve aşırı yorumlamamaya özen göstermeye çalıştım. Okuyucuya ipuçları vererek 'Uygulama' sorularıyla kişisel yaşamlarında metni sindirmelerini arzuladım.

Birkaç kişiye teşekkür etmeliyim: Ken Wiest benim yazdığım diğer metinlerin çoğunda şimdiye dek yaptığı gibi eleştirileriyle metne değer kattı. Eğer hala bir hata kaldıysa bana aittir. Galatlar üzerinde yaptığımız uzun ve yorucu çalışmalarda bana yardım eden Oya Uslu'ya ve kitabın tek haritasını benim çok da belirgin olmayan tariflerimle hazırlayan Ryan Keating'e teşekkür ederim. En büyük teşekkürü ise lütfuyla beni seçen, kurtaran ve çocuğu sayarak seven Tanrımız'a sunuyorum. Yücelik ve övgü O'na yaraşır.

Ankara, Ocak 2012

II. GİRİŞ

Galatyalılara Mektup kitapçığı üzerinde çalışmaya başlamaya karar verdiğimde oluşturacağım metnin hiçbir noktası daha belli olmamışken adı belliydi: “Lütuf...” Galatyalılara Mektup Hıristiyan inancının bu temel kavramına ilişkin çok derin bir içeriğe sahiptir. Hıristiyanlar’ın günah ve Yasa karşısındaki konumunu açıklamak açısından önemli bir metindir. Mektubun bir özelliği de erken dönem Hıristiyanlık’ın karşılaştığı Tanrıbilimsel sorunlar ve Pavlus’un bu sorunlara duyarlılığı konularında değerli bir kaynak oluşturmasıdır.

Mektubun Alıcıları. Değişik dillerde Keltler, Galyalılar ve Galatlar adlarıyla anılan halkın ortak ataları Orta Avrupa’da yaşarken göçerek önce günümüzdeki İtalya’nın kuzeyine geldiler. Burada bir bölümü batıya, Fransa ve Britanya’ya yönelmişken diğer bir kol da Trakya üzerinden Anadolu’ya ulaştı. Bitinya Kralı Nikomedes onları Ancyra (günümüzde Ankara) dolaylarına yerleştirdi. İ.Ö. 189 yılında Romalılar Galatlar’ı yenerek egemenlikleri altına aldılar. Önceleri Roma’ya bağlı bir prenslik olan Galatya, merkezi yönetimle iyi ilişkiler içinde olduğundan dolayı İ.Ö. 25 yılından başlayarak Galatya’nın yönetsel sınırları içine daha güneydeki yeni kentler eklendi. Bu eklenen kentler arasında Psidya Antakyası (günümüzde Yalvaç), Iconium (Konya), Lистра ve Derbe bulunmaktaydı. Pavlus’un zamanında Galatya, Karadeniz kıyılarından Akdeniz’e dek uzanan bir geniş bir alanı kapsıyordu (Kaya sf. 162; Levick sf. 26).

Galatyalılara Mektup’un bu geniş alanın hangi bölgesinde yaşayan Hıristiyanlar’a gönderildiği bir tartışma konusudur. Yirminci yüzyılda yaygınlaşan bu tartışmada bazı bilginler Pavlus’un mektubu Kuzey Galatya’da (yani Ancyra, Pessinus ve Tavium

dolaylarında) yaşayan imanlılara gönderdiğini söylemektedirler. Buna kanıt olarak da şunları ileri sürmektedirler:

1. Pavlus güney kentlerinde dolaştığı zamanlarda söz konusu bölgenin Galatya içine katılması yeni gerçekleşmiş bir durumdu. Luka Pavlus'un Psidya Antakyası, Derbe gibi bölge kentlerinde yaptığı yolculuklardan söz ederken yerel halkı hiç Galatyalılar olarak adlandırmamıştır. Dolayısıyla, bu görüşü savunanlara göre, Elç. 16:1'de güney kentleri sayıldıktan sonra 16:6'da Galatya'ya geçilmesinden söz ediliyor olması kuzey bölgesini işaret etmektedir.

Elç. 16:1 ayetinde Luka, Pavlus ve arkadaşlarının Galatya bölgesinde gittiği kentleri sıralarken 16:6 ayetinde geçilen bölgelerden söz etmektedir. Pavlus'un Konya ve Psidya Antakyası'ndan (yani Galatya'dan) Bitinya'ya gitmek için izleyebileceği ana yol Friky'a ve Misya'dan geçmektedir (Ramsay sf. 147- Harita). Batıya giden bu yol izlenirken, hele o dönemin zorlu koşullarında, yoldan ayrılarak Kuzey Galatya kentlerini ziyaret etmeleri mantık dışıdır (bkz. Harita I).

1. Mektubun anlatımından Pavlus'un yazdığı kişilerin çoğunun Yahudi kökenli olmadığı anlaşılmaktadır. Oysa Güney Galatya kiliselerindeki imanlıların çoğu Yahudi kökenliydi.

Her iki çıkarım da kesin değildir. Mektubun metninde alıcıların ne kadarının Yahudi kökenli olduğu ne kadarının olmadığı anlaşılmaz. Tek kesin bir gerçek vardır, bu da alıcılar arasında farklı kökenden insanlar bulunmaktadır. Üstelik kuzeyde, Ancyra'da da birçok Yahudi (hatta bazıları Galat kökenli olan Yahudiler) bulunduğu da bilinir (Rabbi Akiva'dan aktaran

Bahar, sf. 21).

1. Pavlus'un mektubunda anlatılan olaylar (örneğin hastalığı; Gal. 4:13) Luka'nın anlattığı Galatya yolculuğu ile örtüşmemektedir.

Luka'nın her durumda yaşanan hastalık ve zorluklardan söz ettiğini ileri sürmek de zorlama bir ifadedir. Luka her yazar gibi yazı detaylarını amacına uygun olarak farklı seçmiş olabilir.

Günümüzde daha çok sayıdaki bilginin ise mektubun alıcılarının Güney Galatya'da (Psidya Antakyası, Konya, Listra ve Derbe) yaşayan imanlılar olduğuna inandığı gözlemlenmektedir. Onları ileri sürdükleri görüşler ise şöyle özetlenebilir:

1. Pavlus hiçbir zaman mektuplarındaki yerleşim adlarını herhangi bir bölgede yaşayanların etnik kimliğine göre belirlememiştir. Roma devletinin resmi eyalet adlarını kullanmıştır. Galatlar'ın kuzeyde yaşıyor olması bu nedenle önemli değildir. Galatya bölgesi hem kuzeyi hem de güneyi kapsamaktadır.
2. Luka'nın Elçilerin İşleri kitabında anlattığına göre Pavlus Güney Galatya kentlerini ziyaret etmiştir. Kuzeye gittiğine ilişkin bir kanıt yoktur. Kuzey bölgesinde büyük sayılabilecek kentlerin az olması ve Luka'nın böyle bir yolculuktan hiç söz etmemiş olması mektubun güney bölgesine gönderildiği görüşünü destekler. Üstelik, Pavlus Müjde'yi duyurduğu kişilere yazmaktadır (1:6-9). Bu müjdeleme etkinliğinin Pavlus'un daha önce yaptığı yolculukta gerçekleştiği de düşünülmeli. Galatyalılar'ın Barnaba'yı tanıdıkları da anlaşılmaktadır. Bu tanışıklık da aynı yolculuklardan

kaynaklanıyor olmalıdır.

3. Böyle bir mektubun yazılması için yıllar önce kurulmuş bir kilisede sorun çıkabilecek kadar zaman geçmiş olması gerekir. Mektubun yazıldığı zamanda kuzeyde ne bu mektubu alması gerekebilecek güçlü bir kilisenin varlığına, ne de herhangi bir kilisenin bu kadar erken bir dönemde kurulmuş olduğuna ilişkin bilgi sahibiyiz. Oysa Elç. 13-14 bölümlerde anlatılan zamandan başlayarak güneyde birden çok kilisenin varlığından haberdarız.
4. Yasacı kimliğe sahip sahte öğretmenlerin Yahudilik'ten gelen imanlıların çok sayıda olduğu güney kentlerine gitmesi daha akla yakındır. Aynı şekilde Müjde'yi öncelikle Yahudiler arasında duyurarak hizmet eden Pavlus'un, Ancyra dışındaki merkezlerde Yahudiler'in çok da varlık göstermediği kuzeye gitmesi düşük bir olasılıktır. Ancyra'da İ.Ö. birinci yüzyıldan beri Yahudiler'e ilişkin bulgular vardır (Bahar sf. 26). Oysa Ancyra'ya çevre bölgelerde 15. yüzyıla dek ciddi bir Yahudi varlığı gözlenmez. Üstelik Ankara'da bulunan bir yazıt dışında, İ.S. 4. yüzyıldan önce Hıristiyanlar'ın bu bölgede etkin olduklarına dair hiçbir kayıt ya da buluntu yoktur (Kaya sf. 281).
5. Pavlus'un Psidya Antakyası, Iconium, Lистра ve Derbe'den söz ederken kullanacağı ve hepsini kapsayacak "Galatyalılar" sözünden başka bir söz yoktur. Bu güneyde yer alan ve adı geçen kentlerin tümünün de içinde bulunduğu eyaletin resmi adıdır.
6. Anadolu Galatları, Sakarya ve Kızılırmak nehirlerinin arasında kalan bölgede yaşasalar da hem başka kralların

ordusunda asker olarak, hem de kendi ordularından savaşarak Hindistan'dan Roma'ya ve güneyde Mısır'a kadar birçok yerde bulunmuşlardır. 2. Makabeler kitabında Babil'de savaşan yüzyirmi bin Galat askerinden söz edilir (2Mak 8:20). Bu nedenle Güney Galatya bölgesinde çok sayıda Galat olduğu kolayca tahmin edilebilir. Dolayısıyla 'Galatyalılar' sözünün tam olarak Galat soylu kişileri ifade etmemesi için de neden yoktur. Üstelik Galatlar, o dönemlerde gündelik yaşamda Grekçe konuşan ve Grekleşmiş bir ulustur (Arslan sf. 193). Dolayısıyla anılan kilisede Yahudiler, Galatlar ve Grekler birlikte yer alıyor olabilir.

7. Pavlus'un izlediğini bildiğimiz ve müjdeleme yolculuklarını göstermek için çizilen haritalarda yer alan Konya, Listra, Derbe (birinci ve üçüncü yolculuklar) ile onlara ek olarak birinci ve ikinci yolculukta uğradığı Psidya Antakya'sı o dönemdeki Roma yollarının üzerinde yer almaktadır. Ancak bu kentlere uğradıktan sonra Ancyra (Ankara) ya da Pessinus ile Tavium kentlerinden birine uğraması güzergah açısından uygun gözükmez. Kuzey Galatya'ya gitmek için ya Konya, Listra ve Derbe'ye hiç uğramadan Antakya, Tarsus, Parnassus üzerinden, Tuz Gölü'nün doğusundaki yoldan Ankara'ya gelmeli ya da bu kentleri ziyaret ederek batıya yöneldikten sonra Prynnessus kentinden kuzey doğuya dönüp uzun bir yolculuk yaptıktan sonra Pessinus ve Ankara'ya ulaşmalıdır (Chevallier sf. 141; Erzen, Harita II; French 1981; French 1988 Adana ve Ankara yol haritaları). Bu seçenek olası gözükmez.

Dolayısıyla mektubun yazıldığı kiliselerin güneyde yer alan ve Pavlus'un daha önce ziyaret ettiği kentlerde yaşayan imanlılar olduğu söylenebilir.

Mektubun Yazarı. İlk yüzyıllardan bu yana mektubun yazarının Pavlus olduğu konusunda genel bir anlaşma vardır. Pavlus'un kimi zaman oldukça duygusal bir üslupla kaleme aldığı metin onun yaşamına ilişkin bilgiler de sunmaktadır. Mektup Pavlus'un kendi adını yazarak kullandığı selamla başlar (1:1) ve metnin içinde bir kez daha yazarın adı anılır (5:2). Mektubun Tanrıbilimsel özellikleri de bu olguyu destekler.

Gal. 6:11'den anlaşıldığı üzere Pavlus mektubun yazılması sırasında bir yazıcı (ya da katip) kullanmıştır. Pavlus mektubun kendisi tarafından yazdırıldığını kanıtlamak için bu ayeti kendi elleriyle yazmıştır. Yazıcının kim olduğuna ilişkin kesin bir bilgi elimize ulaşmamıştır.

Mektubun Yazıldığı Tarih. Mektubun yazıldığı tarih onun Yeruşalim Konseyi ile bağlantısıyla ilişkilidir. Eğer Gal. 2:1-10 ayetlerinde anlatılan olaylar Yeruşalim Konseyi ile aynı dönemde gerçekleşmiş ise mektup en erken Yeruşalim Konseyi'nin toplandığı İ.S. 49 yılından sonra yazılmış olmalı. Bu açıdan Galatyalılar Mektubu, Selanikliler'e yazılan mektuplarla birlikte Pavlus'un en erken mektuplarından biri sayılabilir. Bu konuda daha derin bilgi almak için Galatyalılar 2. bölüm ile Elçilerin İşleri kitapçığı arasındaki ilişkiyi inceleyen makaleyi okuyabilirsiniz.

Mektubun Yazınsal Özelliği. Kendi müjdeleme hizmeti aracılığıyla inanan Galatyalı Hıristiyanlar'ın sahte öğretilerden etkilenmesi Pavlus'u "şaşırtır" ve öfkelenmesine neden olur (1:6-9). Mektuptaki bu duygusal hava sona dek sürmektedir. Elçinin kendi kişisel geçmişine ilişkin verdiği bilgiler, duyurduğu Müjde'nin kaynağının ve diğer Elçiler tarafından benimsenmiş olmasının açıklanışı ile Kefas'la aralarındaki görüş ayrılıklarının anlatımı bu duygusal atmosferi beslemektedir. "Ey akılsız

Galatyalılar!” (3:1), “Sizin için korkuyorum” (4:11), “Size yalvarıyorum” (4:12), “Çocuklarım” (4:19), “Aklınızı çelenler keşke kendilerini hadım etseler” (5:12) sözleri mektubun duygusal tonuna ilişkin oldukça açıklayıcı örneklerdir.

Tanrıbilimsel özellikleri açısından da bu “duygusal” atmosfer söz konusudur. Yasa’nın imanlılar üzerinde köleleştiren bir etkisi olmamalıdır; çünkü imanlılar Yasa altında değildirler. Hıristiyanlık’ın temelini oluşturan Mesih’in ölümü ve dirilişi, yasadan özgürlük sağlar. Tanrı halkının üyesi olmak için “İsa’ya iman” dışında bir koşul yoktur. Kimse kendi çabalarıyla, eylemleriyle kendini kurtaramaz. İman aracılığıyla Tanrı’nın oğulları olunur ve O’na “Abba! Baba!” diyebilecek konuma gelinir.

Mektubun Yazılma Amacı. Elçilerin İşleri 13. ve 14. bölümlerde Pavlus’un Güney Galatya’daki etkinlikleri açıklanır. Hem Yahudiler’in hem de Grekler’in Mesih’e iman ettikleri ve Yahudiler’den bazılarının bu gelişmelere şiddetle tepki gösterdikleri anlatılmaktadır (Elç. 13:44-52; 14:2,4-7, 19). Hıristiyan dünyasının ilk büyük Tanrıbilimsel tartışması bu ortamda yaşandı: “Tanrı halkının üyesi olmak için yasanın gerektirdiği iyi işlerin (örneğin, sünnetin) bir rolü var mıdır? Kutsal yaşam sürmek için Kutsal Yasa’ya uymak zorunlu mudur”. Yeruşalim Konseyi bu konulara açıklık getirmek için toplanmıştır (Elç. 15:1-35). Pavlus da ikinci müjdeleme yolculuğu sırasında Güney Galatya kentlerine uğrayarak onları pekiştirir (Elç. 16:1-5).

Ancak Pavlus ayrıldıktan sonra sahte öğretiler yayan bazı kişiler bu kentlerde etkinlik gösterirler. “Değişik bir müjde” duyurarak imanlıları etkilerler ve “Kutsal Yasa’nın gereklerini yapmaya” yönlendirirler. Pavlus ise Galatyalılar’a yazdığı bu mektupla

“Kutsal Yasa’yı uygulayarak” değil iman yoluyla aklanıldığını yineler. Tanrı imanlıları Mesih aracılığıyla çocukları saymıştır ve onları lütufla aklamıştır. Pavlus bu düşünceyi kanıtlamak için İbrahim’i de örnek olarak kullanır.

Ayrıca kilise üyeleri arasında çıkan bazı sorunlara da değinilmektedir (5:13-15, 26; 6:1-10). Aklanmış olan imanlıların Kutsal Ruh’un yönetiminde yaşaması ve benliğin işlerinden uzak durması gerekliliği anlatılır.

Mektubun Kutsal Kitap’taki Yeri. Mektup kısaca “Lütuf Kitabı” olarak adlandırılabilir. Pavlus’un yazdığı en eski Yeni Antlaşma metni olarak Galatyalılara Mektup, İsa’nın öğretilerine ve kurtuluş eylemine güvenen bireylerin Tanrı halkına nasıl katılacaklarını anlatır. Yasa’nın eğitici ‘dadılık’ rolünün bittiği ve artık Mesih’in çağının, lütuf çağının başladığı açıklanır. Buna bağlı olarak Yahudiler’le diğer uluslar arasında ayırım yapılamayacağı ve İbrahim’e verilen vaatlerin bütün uluslardan iman edenlere uygulanacağı anlatıldığı için Galatyalılara Mektup, Mesih inancının günlük yaşamda uygulanışı konusundaki temel metindir.

Mektubun Ana Hatları

1. Müjde Lütfa Dayalıdır (1:1-2:21).
1. Selamlar ve kutsama (1:1-5).
2. Mesih’in Müjdesi dışında müjde yoktur (1:6-10).
3. Pavlus duyurduğu Müjde’yi doğrudan Mesih’den almıştır (1:11-24).

4. Pavlus'un duyurduğu Müjde Elçiler tarafından onaylanmıştır (2:1-10).
5. Lütfa dayalı Müjde'ye Yasa'ya dayanan işler eklenemez (2:11-21).
1. İnsanlar Yasa Aracılığıyla Değil, İman Yoluyla Aklanır (3:1-4:7).
1. İman yoluyla ruhsal kutsamalara kavuşulur (3:1-14).
2. Tanrı'nın Vaatleri Yasa'ya bağlı değildir (3:15-22).
3. İman edenler Yasa'dan özgür Tanrı çocukları olur (3:23-4:7).
1. Size Verilen Özgürlüğu Koruyun (4:8- 5:1).
2. Yasa'ya Güvenenler Lütfu Yitirirler (5:2-12).
3. Özgürlük İçindeki Kutsal Bir Yaşam Ancak Kutsal Ruh'un Yardımıyla Sürdürölür (5:13-26).
4. Kutsal Ruh'un Sağladığı Özgürlük İyi İlişkilere Yol Açmalıdır (6:1-10).
5. Son Sözler (6:11-18).

III. Galatyalılar 1:1-2:21

Metnin Teması

Müjde Lütfa Dayalıdır.

Metnin Kitaptaki Konumu

Mektubun bu ilk parçasında Pavlus duyurduğu Müjde'nin kaynağını açıklamakta ve kısaca da olsa kendi Elçilik yetkisine değinmektedir. Böylece Pavlus'un bildirdiği Müjde'nin gerçekliğine Rab İsa'nın ve diğer Elçilerin tanıklık ettiğini görmekteyiz. Dolayısıyla bildirilen bu Müjde'ye aykırı olan diğer bildirimlerin sahte olduğu ortaya çıkmaktadır. Mektubu yazan Elçi, bildirisinin ve yetkisinin kanıtlarını sunduğunda daha sonraki bölümlerde Müjde'nin içeriğine ilişkin vereceği öğretiler açısından bir zemin hazırlamış olmaktadır. Galatyalılar kilisede hem öğretilerde hem de topluluk içindeki yaşamda karşılaşılan sorunlar konusunda mektupta yapılan uyarıları göz önüne almalıdır. Çünkü bu uyarıları yapan kişi, "İsa Mesih ve O'nu ölümden diriltten Baba Tanrı aracılığıyla Elçi atanan", bildirisini İsa'dan "vahiy yoluyla" alan, Elçilerle arasında "paydaşlık" olan Elçi Pavlus'tur.

A. Galatyalılar 1:1-5

Metnin Teması

Selamlar ve kutsama.

Metnin Kitaptaki Konumu

Yeni Antlaşma'daki diğer bütün mektuplarında yaptığı gibi Pavlus, mektubun alıcılarını selamlayarak başlıyor. Bu "Selam Parçası"nın niteliği Pavlus'un yazdığı bütün mektuplarda olduğu gibi, mektubun içeriği, havasına ilişkin bize önemli önbilgiler vermektedir. Pavlus burada Elçiliğinin kaynağını bildirmekte ve Müjde'nin gelecek çağla ilgili yanını vurgulamaktadır. Her iki konu da sonraki ayetlerde daha derin bir biçimde ele alınacaktır. Alışılana aykırı olarak burada mektubun alıcısı olan kiliselerden övgüyle söz edilmemesi ya da onlar nedeniyle şükredilmemesi mektubun ciddi sorunlar nedeniyle yazıldığıнын bir işareti olarak algılanmaktadır.

Ayetlerin İncelenmesi

1:1-2 Elçi "bir görevle gönderilmiş olan kişi"dir. Pavlus hemen daha ilk sözcüklerde Elçi olarak gönderilmesinde, yani atanmasında hiçbir insanın ya da kurulun rolünün olmadığını açıklamaktadır. Pavlus'u Elçi olarak atayan da, Mesih'in Müjdesini iletme göreviyle onu gönderen de Müjde'nin sahibi İsa Mesih'tir.

Pavlus'un bu durumu hemen ilk başta vurgulamasının nedeni Galatya kiliselerinde sahte öğretiler yayanların onun yetkisini sorguluyor olmalarından kaynaklandığı düşünülmektedir. Sahte öğretmenlerin asıl hedefi Pavlus'un duyurduğu Müjde'dir.

Pavlus her ne kadar hizmeti sırasında İsa ile birlikte olmadıysa da Şam yolculuğunda dirilmiş İsa'yı görmüştü (Elç. 9:1-19). Bu

nedenle Pavlus kendisini göreve seçen ve atayanın kilisenin kurucusu olan dirilmiş İsa Mesih ve ölümden dirilişi sağlayan Baba Tanrı olduğunu açıklamaktadır.

Pavlus diğer mektuplarında yanındaki kişilerin de selamını iletir. Bunlar genellikle Pavlus'un yolculukları sırasında onunla birlikte söz konusu bölgeleri ziyarete gidenler ya da mektup yazıldığı sırada Pavlus'la birlikte olan kişilerdir. Ancak Pavlus bu mektupta kimsenin adını anmaz yalnızca **“benimle birlikte olan bütün kardeşlerden”** selam söyler. Tartışma konusu olan Pavlus'un yetkisi ve duyurduğu Müjde'nin içeriği olduğu için birilerinin adını anarak kendisine destek sağlıyormuş görüntüsü vermek istememiş olabilir. Pavlus için İsa ve Baba Tanrı'dan gelen destek yeterlidir. Yine de bu sözlerden mektubu yazdığında yalnız olmadığı anlaşılır. Her ne kadar adları anılmasa da Pavlus'un hem fiziksel hem de düşünsel açıdan yalnız olmadığı açıkça görülmektedir. Flp. 4:21'de de aynı ifade olmasına karşın yanında olan kişilerden (Timoteos ve Epafroditos'tan) daha önce söz etmiştir.

“Galatya'daki kiliselere” sözü mektubun bir kiliseye değil bütün bir bölgede yer alan kiliselere gönderildiğini anlatır. (Daha fazla açıklama için bir önceki bölümde yer alan **“Mektubun Alıcıları”** başlıklı yazıya bakılabilir.)

1:3 Burada Pavlus'un mektuplarında genellikle kullandığı ve selamlaşma olarak da anlamlı bir ifadeyle karşılaşırız. Dönemin selamlaşma geleneğinde Yahudiler ve Grekler benzer sözcükleri kullansa da Pavlus'un her mektubunda bu sözcükleri kullanıyor olması ilettiği selamla birlikte imanlılara Tanrıbilimsel bir gerçeği de anımsatır: İmanlıların ilişkisinin Tanrıbilimsel bir temeli vardır. **“Lütuf ve esenlik”** her Hıristiyan'ın yaşamının olmazsa

olmaz unsurlarıdır. Her ikisinin de kaynağı Babamız Tanrı ve Rab İsa Mesih'tir. Dolayısıyla bu lütuf ve esenlik yalnız Hıristiyanlar'da bulunur.

Yine de mektubun genel içeriğiyle birlikte düşünüldüğünde lütuf ve esenlik sözleri çarpıcıdır. Çünkü sahte öğretmenler lütuf yerine “yasaya dayanan işleri” temel alan bir bildiri iletmekteydiler. Yasadan kaynaklanan işlere dayalı her inanç sistemi, yani din “Tanrı’yı tatmin etme” çabasına yol açacağı için insanın Tanrı ile olan ilişkisinin arasına girecek ve onu esenlikten yoksun kılacaktır.

1:4 Kurtuluş doğrudan “**Tanrı’nın isteği**”dir (Rom. 9:16; 2Ko. 5:18; İbr. 10:10; krş Yunus 2:9). Mesih’in, Tanrı’nın isteğine uyarak kendisini feda etmesi sonucunda, O’na iman edenler günahlarından kurtarılmaktadır. Yine de günaha tutsak dünyada yaşamlarını sürdüren imanlıların kurtuluşu bu kötü çağın sona erdirileceği gün tamamlanacaktır.

Mektubun içeriği açısından “şimdiki kötü çağdan kurtarılmış olmak” ve “Mesih’in bizim yerimize ölmesi” gerçekleri önemlidir. Çünkü sahte öğretmenler Yasa’nın yerini lütfun almasıyla insanların daha kolay günah işlemeye yöneleceği vurgusunu yapmaktaydılar. Oysa Mesih, günahın ve sonuçlarının imanlılar üzerindeki yetkisini yok etmek için onlar yerine ölmüştür ve imanlıları günahın egemenliği altındaki bu dünyadan kurtarmıştır. Bu kurtuluş gelecekte tam olarak sağlanacaktır.

1:5 Bütün yüceliği almaya layık olan Tanrı’dır. Çünkü kurtarışı isteğine uygun olarak tasarlayan ve İsa Mesih’i ölümden diriltiren O’dur. Müjde bütünüyle O’na ve yaptıklarına dayanmaktadır.

B. Galatyalılar 1:6-10

Metnin Teması

Mesih'in Müjdesi dışında müjde yoktur.

Metnin Kitaptaki Konumu

Mektubun ana konusu hemen bu paragrafta ele alınmaya başlıyor ve ikinci bölümün sonuna dek açıklanıyor. Yahudi Yasası'nın uygulanması gerektiğini öğreten kişiler Pavlus'un Galatya'da kurduğu topluluklarla (Elç. 13:1-14:22) ilişki kurmuşlardı. Bir kişinin **tam anlamıyla** Hıristiyan olabilmesi, ya da Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın seçtiği yeni halkına katılabilmesi için sünnet edilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Sünnet, Kutsal Yasa bildirilmeden çok önce İbrahim'le yapılan antlaşmada bu antlaşmayı benimsenin işareti olarak buyrulmuştu. (Yar. 17:9-14). Yahudiliği vurgulayan sahte öğretmenler sünnet işaretinin bir devamlılık getirdiğini ve insanların Eski Antlaşma buyruklarına bağlı kaldıkları sürece o antlaşmada verilen vaatlere kavuşabileceklerini söylüyorlardı. Pavlus vaatlerin tam olarak lütuf yoluyla alındığını vurguladı.

Bu paragrafta (1:6-10) Pavlus'un sözleri yine eleştirel bir üsluptadır. Galatyalılar'ın en azından bir bölümü sahte öğretmenlerin görüşlerini benimsemiştir. Pavlus için bu tutumun anlamı yalnızca müjdenin terk edilmesi değil, aynı zamanda Mesih'ten de uzaklaşılmasıdır. Pavlus kendi bildirdiği ve Galatyalılar'ın daha önce benimseyip bağlandıkları Müjde'den başka bir Müjde olmadığını söyler. Müjde olarak sunulan diğer bütün öğretiler, gerçek müjdenin çarpıtmasıdır, sahtedir. Başka bir Müjde'yi bildiren kişilerin, melek bile olsalar "lanetlenmesi" çok güçlü bir ifadedir. Müjde'den başka öğretiler sunanların amaçlarının da kötü olduğu (dördüncü bölümde de inceleneceği

gibi, insanların arasını açmak vb.) açıktır.

Ayetlerin İncelenmesi

1:6 Pavlus genellikle mektuplarına bir şükran sözü ile başlar. Topluluk içindeki sorunlarıyla ünlene Korint için bile bu doğrudur (1Ko. 1:4-7). Ancak Galatyalılar'a yazdığı mektupta şükran ifadeleri yoktur. Pavlus'un mektubunu okuyan Galatyalılar, "şaşıyorum" sözünden onun üzüldüğünü ve belki de kızdığını anlamışlardır. Bu üzüntünün nedeni, onları Mesih'in lütfuyla çağıran Tanrı'yı "bırakmaları" ve geri "dönmeleri"dir. Yaptıkları sadece değişik bir Tanrıbilimsel görüşü benimsemek değil, Tanrı'dan ayrılmaktır. Tanrı lütufla onları çağırmıştı ama Galatyalılar lütfun yerine Yasa'yı seçerek Tanrı'yı reddetmiş oldular. "Değişik bir müjde" olarak söz edilen lütuf yerine Yasa'yı koyan öğretidir.

Pavlus'un bu denli kızmasının nedenlerinin biri de "böylesine çarçabuk" görüş değiştirmeleridir. İman etmelerinin üzerinden çok uzun bir süre geçmemişken, sahte öğretmenlerin görüşlerini benimsemeleri Pavlus'u üzmüştür. Aslında insanları bekleyen bir sonsuzluk olduğu düşünülürse Mesih'in Müjdesi'ne ne zaman sırt çevrilirse çevrilsin "çarçabuk"tur, şaşırtıcıdır.

1:7 Aslında bu sahte öğretiler "müjde" olarak anılmaya da layık değildir. İmanlının yönelebileceği "başka bir müjde yoktur". Kurtuluş sağlayan Müjde tektir. Sahte öğretmenler imanlıların "akıllarını karıştırmak" istemekteydiler. Bunu yapmak için kullandıkları yöntem ise "Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmaktır". Bu çarpıtmanın yöntemi, daha sonraki ayetleri incelerken göreceğimiz gibi, sünnet benzeri Yahudi uygulamaları, bazı yiyeceklerden uzak durma gibi eylemlerle imanlının Eski Antlaşma vaatlerine

kavuşabileceği görüşlerinin öğretilmesiydi. Hıristiyanlar, Yahudi dindarları gibi yaşamaya özendirilmekteydi.

1:8 Sorun öğretişi veren kişinin kim olduğu değildir. Sahte öğretişi veren kişi Pavlus ya da bir melek bile olsa kabul edilmemesi gerekir. Konu bir meleğin yanlış öğreti verip vermeyeceği değildir ama yine de imanlılar Şeytan'ın kendisine “ışık meleği” süsü verebileceği konusunda uyarılmışlardır. Aynı zamanda sahte öğretmenler de kendilerine “doğruluğun hizmetkarları” süsü verebilir (2Ko. 11:13-15). Herkes duyduğu vaazı, aldığı öğretişi Mesih'in Müjdesi'ne göre sınamalı ve uygun olanı benimsemelidir.

“Lanet olsun ona!” sözü okuyucuya biraz ağır gelebilir. Yine de bu söz duruma son derece uygundur. Sözcük köken anlamıyla “Tanrı'nın gazabına terk edilme”yi ya da “Tanrı'nın kullanımı için ayrılmayı” (Eski Antlaşma'da İbranice *herem*, Lev. 27:28-29; Yas. 13:17; Yşu. 6:17-18; 7:11-15) anlatır. Mesih'in Müjdesini çarpıtanlar yargıyla karşılaşacaklardır ve Galatyalılar bu öğretilerden vazgeçmelidirler. Pavlus aynı sözcüğü hem bir sonraki ayette, hem de 1Ko. 16:22 ayetinde de kullanmıştır: “Rab'bi sevmeyene lanet olsun!” Mesih'i sevmeyenler, O'nun Müjdesi'ni çarpıtanlar Tanrı yargısının altında kalacaklardır. Bu durumun ağırlığı anlaşılmalıdır. Eski Antlaşma'da Tanrı'nın sözlerini çarpıtanların cezasının ölüm olduğu anımsanmalıdır (Yas. 13:5; 18:20)

1:9 Pavlus Galatyalılar'ın konunun ciddiyetini, ağırlığını tam olarak anladığından kuşkusu vardır. Bu nedenle “lanet” sözünü yineler. Amacı durumun önemini tekrar tekrar vurgulamaktır. Bu ayetle bir önceki kıyaslanacak olursa “size bildirdiğimiz” sözü yerine burada “kabul ettiğiniz”, “ister biz, ister .. bir melek” sözü yerine de “bir kimse” ifadesi kullanılmıştır. Böylece konunun

Galatyalılar özelinde değerlendirilmesi gereğinin altı çizilmiştir.

1:10 Pavlus bu sahte öğretmenler tarafından “insanların onayını arayan”, “insanları hoşnut etmeye çalışan” biri olarak suçlanmış olmalı. Ancak Pavlus önceki ayetlerde yaptığı çıkışın ve insanlarla tartışmak pahasına Mesih’in Müjdesi’ni savunmasının bu suçlamaların tersini gösterdiğini söylemektedir. Pavlus insanları hoşnut etmeye çalışan bir politikacı değil, “Mesih’in kulu”dur. İnsanları hoşnut etmeye çalışsaydı Yasa’yı tutar, Ferisi gibi davranırdı. Aynı anda ikisi birden olmak olası değildir. Roma toplumunda bir kölenin yalnız bir efendisi olurdu. “Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez” (Mat. 6:24).

UYGULAMA

1. Nasıl yaşıyorsunuz? İsa Mesih’le ilgili bildiriye ilk duyduğunuzda O’nun sizin için özel bir anlamı vardı. Yalnızlığınızı gidermişti, günahlarınızdan kurtarmıştı, acılarınızı üstlenmişti... Birçoğumuzun Mesih’e bağlanmamızı sağlayan bir ilk neden vardır (Yalnızlığımız, herhangi bir noktadaki yoksunluğumuz, bağımlılıklarımız, vs). Peki, bu noktalarda hala Mesih’in yaptıklarını sürdürmesine izin veriyor musunuz?

2. Nasıl yaşıyorsunuz? Müjde sizin için hala aynı ölçüde önemli mi? Yoksa başka bir efendi mi buldunuz? Para, cinsellik, sevgili, eğlence günümüzde Tanrı’nın yerine geçmeye çalışan “efendiler”dir. Mesih’i kabul ettiğiniz gibi yaşayın.

3. Neler öğreniyorsunuz? Birçoğumuz çok tembeliz; dinlediğimiz dersleri, vaazları birkaç dakikada unutup önemsemiyoruz. Acaba onlar Kutsal Kitap’a uygun mu? Onların doğruluğunu sınamak kilise önderlerimiz kadar bizim de görevimiz. Onları sınayacak

kadar Kutsal Kitap bilmek için çaba gösteriyor muyuz? Duyduğunuz hatalı öğretileri sevgiyle ve uygun bir zamanda düzeltiyor musunuz?

4. Neler öğretiyorsunuz? Ben “sahte öğretmen değilim” güvencesi altında çalışmadan, uğraşmadan, kulaktan dolma bilgilerle ders verenlerden, vaaz edenlerden misiniz? “Sağlam öğretilere uygun olanı öğret”iyor musunuz (Tit. 2:1) yoksa emin olmadığınız konularda sallanan bir zeminde mi konuşuyorsunuz? Öğrettiklerinizi güvendiğiniz bir başkasının denetlemesini sağlayın.

C. Galatyalılar 1:11-24

Metnin Teması

Pavlus duyurduğu Müjde’yi doğrudan Mesih’ten almıştır.

Metnin Kitaptaki Konumu

Pavlus sahte öğretmenler tarafından politikacı olmakla, “Asıl Elçiler olan” On İkiler’den biri olmamakla, kendini yüceltmeye çalışmakla suçlanmaktaydı. Pavlus için Elçilik yetkisi ile duyurduğu Müjde bağlantılıdır. Bu nedenle kendini savunmak durumunda kalmaktadır.

Bu parçada Pavlus’un tanıklığını okumaktayız. Bunun birinci nedeni sahte öğretmenlerin Pavlus’un duyurduğu Müjde’nin eksik olduğunu ileri sürmesidir. Onlar için Müjde’nin kişinin yaşamında tam etkili olabilmesi için imanla birlikte başka şeyler de yapması gerekmektedir. Pavlus için ise “yalnızca iman ve yalnızca lütuf” söz konusudur. Pavlus tanıklığını aktararak kendisinin aslında Müjde’yi kabul edecek bir kökenden gelmediğini, sahte

öğretmenlerin savunduğu ve Yahudilikteki bazı uygulamaları yerine getirmeye yönelik öğretilere daha uygun bir geçmişten geldiğini anlatmıştır. Pavlus eskiden fanatik bir Yahudi'ydi ve ilk imanlılara yapılan baskıları onaylamakta, kendisi de baskı yapmaktaydı (Elç. 8:1,3; 9:1-2; 22:4-5; 26:9-11).

Tanıklığını yazmasındaki ikinci neden, diğer Elçilerle çok zaman geçirmedeğini anlatmak istemesiydi. Önceleri Pavlus onlarla karşılaşmamıştı, daha sonra da onlarla birlikte uzun zaman geçirme olanağı bulamadı. Dolayısıyla duyurduğu Müjde'yi Elçilerin kurduğu bir okulda ya da verdikleri derslerde öğrenmedi. Herhangi biri anlattı diye Müjde'ye inanacak bir kişi değildi. Diri İsa'yı görmesi Pavlus'u değiştirmişti. Bu görüş Pavlus'un bütün Tanrıbilimsel görüşlerini yeniden şekillendirmiş, Eski Antlaşma vaat ve uygulamalarının diri Mesih aracılığıyla tamamlandığını anlamasına olanak tanımıştı. O görüşle başlayarak Pavlus, yeni bir görevi, Elçilik görevini de almıştır.

Ayetlerin İncelenmesi

1:11 Hıristiyanlık, insan aklının ürettiği bir inanç ve yaşam biçimi değildir. İsa Mesih'in yolunu izleyen Hıristiyanlık, doğrudan Tanrı'dan kaynaklanmaktadır. Pavlus da aldığı vahyin doğrudan Tanrı'dan geldiğini ifade etmektedir.

1:12 Pavlus ilettiği bildirinin herhangi bir insandan alınmadığını, kimseden öğrenmediğini yine vurgulamaktadır. Bu bildiri doğrudan İsa Mesih tarafından "vahiy yoluyla" ona açıklanmıştır. Ayetteki ifade 1Ko.15:3-4 ayetlerini anımsatmaktadır: "Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi". İsa'nın ölümü-dirilişi Pavlus'un

iletteği Müjde'nin odak noktasıdır.

Pavlus bu ayette Müjde'yi kimseden öğrenmediğini söylerken İsa Mesih ile ilgili bildirinin öğretilmesine karşı bir tavır içinde değildir. Hem Galatya'da, hem de diğer ziyaret ettiği yörelerde Pavlus bu Müjde'nin öğreticisi olmuştur. Ancak Pavlus'un yinelemek istediği gerçek, bu bildirinin Pavlus'a bir öğretmenden gelmediği, üstelik Müjde'nin kuramcısının da Pavlus olmadığıdır. Müjde İsa Mesih'in Müjdesidir; konusu da, kuramcısı da, kaynak öğretmeni de O'dur. Bu ifadeler günümüzde Pavlus'un Hıristiyanlık'ın kuramcısı ve mimarı olduğunu söyleyen kişilere ilk ağızdan verilen birer yanıtıdır. Pavlus, Tanrı'dan aldığı vahyi iletmiştir; başka bir şeyi değil.

1:13 Pavlus bu ayetten başlayarak kendi kişisel tanıklığını aktarmaktadır. Böylece Müjde'yi kabul edişinin arka planını göz önüne sermektedir: Pavlus önceleri Hıristiyanlar'a baskı yapan kişilerden biriydi ve bunu Yahudi dinine bağlılık adına yapıyordu. Eskiden sürdürdüğü bu “zalim” tutum Galatyalılar tarafından da duyulmuştu. Dolayısıyla Pavlus'un tanıklığının onlar için yeni bir bilgi olmadığı anlaşılır. Onlar Pavlus'u tanıyordu.

1:14 Pavlus, yaşamını inandığı Tanrı'ya bütünüyle adamıştı. Bu nedenle inandığı yolda gayretle hizmet ediyordu. Dinsel bilgi ve bildiklerini uygulama açısından yaşlılarından ilerideydi. Adanmış bir Ferisi olarak dinsel inançlarının bütün gereklerini yerine getiriyordu. Bu gerekler arasında Ferisiler'in inanışlarına aykırı olan ve sapkın gördükleri İsa Mesih'in öğrencilerine karşı çıkmak da vardı. Pavlus bu konuda da gayretli olduğunu gizlemiyor ve Hıristiyanlar'a zulmetmeye kadar vardığını söylüyor.

1:15-16 Bu tür bir karaktere ve güçlü bir inanca sahip birinin

herhangi bir kişinin tanıklığıyla kolayca inancını değiştirmesi pek beklenen bir şey değildir. Tanrı'nın bu kişinin yaşamında özel bir etkisinin olması gerekmektedir. Pavlus'un İsa'ya iman edişi sürecinde de Tanrı'nın olağanüstü müdahalesi açıkça görülmektedir. Pavlus, Tanrı Oğlu İsa'yı ona "göstermeye razı olması"ndan ve iman ettiği günlerden söz ediyor. Bu olayın Elç. 9:1-31; 22:1-21 ve Elç. 26:9-18 ayetlerinde aktarılması Luka için ne denli önemli olduğunu göstermektedir.

Tanrı Pavlus'un bütün eylemlerine karşın (1:13-14) lütfuyla onu Kendisine çağırıştır. Bunu "daha annesinin rahmindeyken" yapmıştır. Bunları söylerken Yeremya peygamberin kendi çağrısına ilişkin aktardıkları akla gelmektedir (Yer. 1:5). Bu noktada Pavlus'un Elçilik hizmetine çağırılması söz konusu olmaktadır. Her Hıristiyan, Tanrı tarafından Kendisine çağırılmaktadır (Gal. 1:6; 1Se. 2:12; 1Pe. 2:9).

Pavlus bu çağrının "lütufla" olduğunu söylemektedir. 1:13-14 ayetlerine göre, Pavlus'un Tanrı'ya ve O'nun kilisesine karşı tavrına rağmen Tanrı sonsuz ve karşılıksız iyiliğini Pavlus'a göstermiş onu hizmetine çağırıştır. İşte lütuf budur. Kiliseyi yok etmeye, kutsalları öldürmeye çalışan kişi Mesih'in Müjdesi'ni vaaz etmekle görevlendirilmiştir.

Pavlus'un çağrıldığı hizmet "uluslara müjdelemek"tir. Mesih'in yaşamı, ölümü ve dirilişi Yahudi olmayanlar arasında Pavlus tarafından duyurulacaktır. Yahudiler'in üstünlüğünü vurgulayan bir inanca sahip olan Pavlus İsa'ya iman edişinin sonrasında tam bir düşünce değişikliğine çağrılmakta, Yahudi olmayanların kurtuluşu için gerekirse yaşamını vereceği bir yola yöneltilmektedir (Elç. 20:24; 2Ti. 2:1-9).

Tanrı bu değişikliği yapmak için Pavlus'un deyişiiyle "Oğlu'nu bana göstermeye razı oldu". Bir başka çeviride (SGH) "Oğlu'nu bende göstermeye razı oldu" demektedir. Grekçe'de kullanılan " " sözü bağlamda hem "bana", hem de "bende" olarak ifade edilebilir. Her ikisi de ayetin sonuçtaki anlamı açısından bir farklılık yaratmaz: Tanrı Oğlu'nu Pavlus'a göstermiştir ve Pavlus da Tanrı Oğlu'nun müjdesini uluslara kendinde göstermek ve anlatmakla yükümlü olmuştur.

Pavlus bu görevi alınca insanlara danışmamıştır. Tıpkı Müjde'yi insanlardan almadığı gibi, aldıktan sonra da onu insanların düşüncelerine sınanmak üzere sunmamıştır. Mesajı hiç kimsenin sulandırmasına olanak tanınmamıştır. Pavlus "insanlar" sözcüğü yerine Grekçe'de "ete ve kana" sözlerini kullanmaktadır. Dolayısıyla Tanrı'nın Müjdesi'nin insansal düşünüş ve yargılar, değerlendirmeler, kısacası insansal bilgelikten etkilenmeden Tanrı'ya ait olarak kaldığını vurgulamaktadır.

1:17 Pavlus Müjde'yi insanların değerlendirmesine bağımlı kılmadığını açıklarken Yeruşalim'deki Elçileri de vurgulamaktadır. İsa'ya iman edişinden hemen sonra Yeruşalim'e gitmemiş, Arabistan'a yönelmiştir. Bu Arabistan yolculuğu büyük olasılıkla Elç. 9:22 ve 9:23 ayetleri arasında yer almaktadır ve Luka tarafından Elçilerin İşleri'nde bize aktarılmamıştır. Arabistan yolculuğundan sonra yine Şam'a dönmüştür.

1:18"Bundan üç yıl sonra" sözü üç tam yılı anlatmamaktadır. Yahudiler'in tarih ve zaman ifade edişlerindeki anlayışa uygun olarak (tıpkı İsa'nın üçüncü gün dirilişii gibi) "üçüncü yıl" biçiminde anlaşılabilir. Yani, birinci yılın bir bölümü, ikinci yılın tümü ve üçüncü yılın bir bölümü olabilir.

Pavlus iman edişinden üç yıl sonra, 35 yılı dolaylarında Yeruslm'e gitmiştir. Amacı başta Petrus olmak üzere Elçilerle tanışmak ve onlara katılmaktı (Elç. 9:26).

1:19 Elç. 9:27-30 ayetlerinden Pavlus'un Barnaba aracılığıyla bütün Elçilerle tanışmış olduğu izlenimi edinilmektedir. Aslında Pavlus, yalnızca Petrus ve Yakup'la tanışmıştır. Bu iki Elçi, diğerlerinin önderi konumunda olduklarından dolayı Luka, Pavlus'un "Elçilere" gittiğini yazabilmiştir. Petrus sürüye önderlik etmek üzere Mesih tarafından görevlendirilmiştir (Yu. 21:15-19). Yakup ise İsa'nın annesi Meryem'in Yusuf'tan doğan oğullarından biriydi (Mar. 6:3) ve daha sonra Yeruslm Konseyi'nde yönetici konumdaydı (Elç. 15:1-35). Yakup ayrıca Yeni Antlaşma'da kendi adını taşıyan mektubun da yazarıdır.

1:20 Pavlus Elçilerle ilişkisini anlattığı sözlerinin doğru olduğuna dair yemin etmektedir. Bu nedenle Elçilerle onun ilişkisi hakkında Galatya'da kimi suçlamalar olduğu düşünülebilir. Pavlus bu bölümlerde kendisine yönelik suçlamalara karşılık vermektedir.

1:21 Pavlus bu ve sonraki ayette hizmetini değişik yerlerde sürdürdüğünü anlatmaktadır. Tarihsel sıralamaya göre önce Kilikya'ya (Elç. 9:30), sonra da Suriye'ye (Elç. 11:25-26) gitmiştir. Pavlus'un doğduğu kent olan Tarsus o dönemlerde Kilikya olarak adlandırılan bölgede yer alıyordu. Hizmetine başlangıç olarak kendi tanındığı ve bildiği Tarsus'u seçmişti. Müjde'yi yakınlarına aktarıyordu. Bir süre sonra Antakya'da yardıma gereksinim duyan Barnaba onu bu kente getirdi.

1:22 Pavlus Yahudiye'de değil, Kilikya ve Suriye'nin kuzeyinde hizmet ettiği için Yahudiyeliler tarafından kişisel olarak tanınmıyordu. Yine de Yeruslm'de kaldığı dönemden en azından

adı biliniyor olmalıydı (Elç. 9:26-31).

1:23-24 Pavlus'un yaptıkları, zorbalığı geçen süreçte neredeyse bütünüyle unutulmuştu. Yalnızca eskiden zorbalık yapan adamın imanı yaydığı söyleniyordu. Pavlus kendisi ile diğer Elçiler arasında onun yaydığı Müjde'yi etkileyecek bir iletişimi olmadığını belirtmektedir.

Yine de onun yaptıklarını duyanlar kızgınlık, kıskançlık ya da benzer herhangi bir duyguya kapılmıyor Tanrı'yı yüceltiyorlardı.

UYGULAMA

1.Bu parçada gördüğümüz gibi Müjde Pavlus'un yaşamının merkezindeydi. Yaşamının yol göstericisi olarak yalnızca Tanrı'nın söyledikleri ve yaptıklarını alıyordu. İnsanların söyledikleri, yaptıkları ya da yapacakları onun için önemli değildi. Peki sizin yaşamınızda Müjde'nin yeri nedir? İnsanların yaptıkları ve yapacakları ile Tanrı'nın sözü sizin yaşamınızda çatıştığı zaman imanınızdan taviz veriyor musunuz?

2.Pavlus imanlı değilken büyük bir gayretle kiliseye saldırıyordu. Hiç imanlı olmayan insanlarda kendi inançları, ideolojileri için gösterdikleri gayrete imrenerek baktınız mı? Keşke bizim kardeşlerimiz de Tanrı'nın amaçları için aynı gayreti gösterecek dediğiniz oldu mu? Siz aynı gayreti gösteriyor musunuz?

3.Pavlus eski yaşamından, eski inanışlarından ayrılarak, düşüncesini değiştirdi. Bu onun yaşamını da etkiledi. Sizin için durum nasıl? Hala eskiden inanmadığınız zamanki gibi mi yaşıyorsunuz? Yoksa düşünceniz ve eylemleriniz Mesih'e yaraşacak biçimde değişti mi?

4. Pavlus Elçilerle tanışır tanışmaz hizmet etmeye kendi yakınlarının arasında, Tarsus'ta başladı. Siz yakınlarınıza tanıklık etme olanağı buldunuz mu? Olanak yaratmaya çalışıyor musunuz?

D. BÜYÜTEÇ: GALATYALILAR 2:1-10 İLE ELÇİLERİN İŞLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİ

Galatyalılar Mektubu söz konusu olduğunda Kutsal Kitap ilahiyatçılarının en çok tartıştıkları konulardan biri de Pavlus'un Galatyalılar 2:1-10 ayetlerinde anlattığı Yeruşalim yolculuğunun zamanlaması ile ilgilidir. Elçilerin İşleri kitapçığında Pavlus'un Yeruşalim'e yaptığı beş yolculuktan söz edilir : 9:26-28 (E1), 11:29-30 (E2), 15:1-35 (E3), 18:22 (E4) ve 21:15-16 (E5). Bunlardan son ikisi tartışmalarda önemli bir yer tutmaz. Ne var ki, Galatyalılar Mektubu'nda Yeruşalim'e yapılan iki yolculuktan söz edilir: Gal. 1:18 (G1) ve Gal. 2:1-10 (G2). Konu, diğer Elçilerle Pavlus arasındaki ilişkiyi daha açık bir biçimde anlamaya ve Pavlus'un yolculukları hakkında bir zamandizini oluşturmaya katkı sağlayacağı için önem taşımaktadır.

Konuya ilişkin çok farklı görüşler ileri sürülmesine karşın en temel olarak üç sav dile getirilmektedir. 1) E2=G2, yani Pavlus'un kıtlık nedeniyle yaptığı yolculuk sırasında Galatyalılar ikinci bölümdeki ziyarette yapılan konuşmalar gerçekleşmiştir. 2) E3=G2, yani Galatyalılar 2:1-10 görüşmeleri Yeruşalim toplantısının bir başka anlatımıdır. 3) E2=E3=G2, yani kıtlık ve Yeruşalim toplantısı yolculukları aslında aynı yolculuktur ve bu da Gal. 2:1-10'da anılır.

Her görüşün savları ve bu savlara yönelik eleştiriler şu şekilde sıralanabilir:

1. **E2=G2.**

1. Galatyalılar metninde Yeruşalim toplantısından (E3) söz edilmemesi, G2 yolculuğunun bu toplantıdan daha önceki bir tarihte yapılmış olmasını gerektirir.
2. Pavlus'un anlattıklarının doğruluğunu çok güçlü bir biçimde vurgulamış olması (Gal. 1:20) ve sonrasında kıtlık ziyaretinden söz etmemesi düşünülemez için G2 kıtlık ziyaretiyle aynı olmalıdır. Gal. 2:10 bunu destekler.
3. Gal. 2:1 bu yolculuğun Pavlus'un ikinci Yeruşalim yolculuğu olduğu sonucunu verir ve bu da E2=G2 savını destekler.
4. Petrus'un hatalı davranışının E3'ten sonra olmasını açıklamak kolay değildir.
5. G2 toplantısı yalnızca Yakup, Petrus ve Yuhanna ile yapılmıştı. E3 ise bütün kilise topluluğu önünde gerçekleşmişti.
6. Gal. 2:11-14 anlaşmazlığı ile E3'den önceki tartışmalar birbirlerine benzemektedir. Dolayısıyla G2 daha önce olmalıdır.

Bu savlara yönelik eleştiriler arasında öne çıkanlar şunlar olabilir:

1. E2 yolculuğu aktarılırken Elçilerle yapılan bir toplantıdan söz edilmez.
2. E2=G2 ise ve E3 bunlardan ayrı olaylar olduğu düşünüldüğünde aynı konuda, aynı yerde, aynı kişilerle iki ayrı toplantı savı mantıklı gözükmemektedir. Bu nedenle G2=E3 olmalıdır.
3. Petrus'un hatalı davranışını Elç. 10:1-11:18 anlatısı ışığında E3'ten önce de açıklamak zordur.
4. E2=G2 ise kıtlık yardım parası neden Elçilere değil de ihtiyarlara verildi? Fung bu eleştiriye Elç. 6'dan sonra para işlerine ihtiyarların baktığını söyleyerek yanıt verir (sf. 21).
5. E2 yolculuğunda Barnaba önder gibi gözükmemektedir. Ancak G2'de Pavlus açıkça yetkilidir.

1. E3=G2.

1. Ziyaret konuları, sonuçları ve katılımcılar aynı olması nedeniyle bu sav bazı ilahiyatçılar için mantığa uygun bulunur. Çok kısa bir süre içinde birbirine benzer iki ayrı toplantı yapılması olası görülmez.
2. Gal. 2:2 ayetinde Pavlus'un 'vahiy uyarınca' gittiği yazılır. Bu durum kıtlıkla değil, Müjde ile bağlantılıdır (Fee, 1992, sf.

372).

3. Galatyalılar ile Romalılar ve Korint'e yazılan mektuplar içerik açısından birbirine benzediği için aynı dönemde, yani E3 toplantısından sonra yazılmış olmalıdır.

Bu savlara yönelik eleştiriler arasında öne çıkanlar şunlar olabilir:

1. G2'de Elçilerin toplantıda aldıkları karardan söz edilmez. E3'den sonra olsaydı, aynı konuda Elçilerin kararından söz etmesi beklenirdi.
2. E3 ile G2'nin katılımcıları farklıdır. E3 geniş bir toplantıyken, diğeri özel bir görüşmeyi anlatır.
3. Pavlus, G2 yolculuğunun kendi ikinci yolculuğu olduğunu ifade eder (Gal. 2:1).
4. E3 toplantısının konusu sünnet değildir (Elç. 15:20, 28-29) oysa G2'de önemli bir konudur.

1. **E2=E3=G2.**

1. Luka, Elçilerin İşleri kitapçığında aynı olayı iki ayrı olaymış gibi anlattığı ifade edilir. Buna göre kıtlık ziyareti ile Yerusâlim toplantısı aynı zamanda olmuştur.
2. Bu olasılık Pavlus'un mektupta kıtlıktan söz etmemesini açıklar.

Bu sava yönelik eleştiriler:

1. Bu savın genel kabul görmemesinin başlıca nedeni Elçilerin İşleri kitapçığının tarihsel tutarlılığını gözardı ediyor olmasıdır.
2. Üstelik bu açıklama önceki açıklamaların taşıdığı sorunların çoğunu da kendisinde barındırmaktadır.

Sonuç olarak, Luka'nın tarihsel anlatımında yanlışlık olabileceğini ifade eden üçüncü görüş dışındakilerin savları arasında seçim yapmak oldukça güçtür. Her savın güçlü ve zayıf yönleri bulunmaktadır. Eğer E3=G2 ise İsa'nın göğe alınışından en az on beş yıl kadar sonra bile Petrus'un Yahudilik yanlılarını memnun etmek için yabancı kökenli imanlılara uzak davranması inanılır değildir. Daha erken bir tarih öznel olarak uygun gelse de, kesin ifadeler için elimizde yeterli kanıt yoktur.

E. Galatyalılar 2:1-10

Metnin Teması

Pavlus'un duyurduğu Müjde Elçiler tarafından onaylanmıştır.

Metnin Kitaptaki Konumu

Pavlus, duyurduğu Müjde'nin doğrudan Tanrı tarafından bildirildiğini ve hiçbir insanın görüşlerinden kaynaklanmadığını daha önce incelediğimiz parçalarda anlatmıştı. İsa'nın Elçilerinden hiçbirinin bu Müjde'yi ona öğretmediğini kanıtlamak üzere kişisel tanıklığını yazmıştır.

Pavlus inceleyeceğimiz bu bölümde de tanıklığını anlatmayı sürdürmektedir. Ancak burada anlattıkları kilise içinde bulunan ve Hıristiyan öğretisinin içinde Yahudi geleneklerinin etkisini artırmaya çalışan "Yahudilik yanlıları"na karşıdır. Galatya kiliselerinde etkili olan bu sahte öğretisi açığa çıkartmaktadır. **"Müjde gerçeği sürekli sizinle kalsın diye bir an bile onlara teslim olmadık"** (2:5) diyerek sahte öğretmenlerle verdiği mücadeleyi vurgulamaktadır. Grek kökenlilerin sünneti konusu bu bağlamda ele alınmaktadır. Titus, Tanrı'nın yeni antlaşma halkının bir üyesi olabilmesi için Elçiler tarafından sünnet olmaya zorlanmamıştı. Yahudi kökenli olmayan Hıristiyanlar'ın sünnet olmaya zorlanmasını, onların Mesih'te sahip oldukları özgürlüğün ellerinden alınıp Yasa'ya köle edilmeleri olarak görmektedir.

Elçilerin öğretileri de Pavlus'un duyurduğu Müjde ile paraleldir. Hıristiyan dünyasının ilk dönemdeki "ileri gelenler"i Pavlus'un duyurduğu Müjde'yi onaylamıştır. Pavlus ve Petrus aynı Müjde'yi farklı kültüre sahip dinleyicilere duyurmaktadırlar. Dolayısıyla

“Yahudilik yanlıları”nın dinsel görüşlerine Elçileri dayanak göstermesi olanaksızdır.

Galatyalılar 2:1-5 ayetlerinde değinilen Yeruşalim yolcuğuna ilişkin bilim adamları arasında farklı görüşler vardır: Bu yolculuk Elç. 11:19-30 ayetleri ile mi, yoksa Elç. 15:1-41 ayetleri ile mi paralellik göstermektedir? Bu konu önceki bölümde yer alan Büyüteç’te ele alınmıştır.

Ayetlerin İncelenmesi

2:1“On dört yıl aradan sonra” ifadesi 1:18 ve 1:21 ayetleri ile birlikte düşünöldüğünde Pavlus söz konusu iki yolculuk arasında geçen zamanı anlatmaktadır. “Yine” sözcüğünün varlığı Pavlus’un 1:18 ayetindeki Yeruşalim ziyaretinden sonra bu kente bir kez daha gidişini belirtir. Buradaki önemli nokta Elçileri görüş zamanları arasındaki süredir. Savunduğı Müjde’nin onların öğretisi olamayacak kadar uzun bir süre Elçileri görmemişse de, onlarla aynı öğretişe sahip olduğı anlaşılabilir bir biçimde onlarla karşılaşmıştır.

Bu yolculukta Pavlus’un yanında Titus ve Barnaba vardır. Titus’un adı Elçilerin İşleri 15. bölümde geçmese de onun Pavlus’un hizmeti aracılığıyla iman ettiğı ve yakın ilişkileri olduğunu bilinmektedir (Tit. 1:4). Barnabas ise Pavlus’u Elçilere ilk tanıştıran kişidir (Elç. 9:27) ve daha sonra imanlıları eğitmek için birlikte çalışmışlardır (Elç. 11:25-26).

2:2 Pavlus Yeruşalim yolculuğuna “**vahiy uyarınca**” gittiğini yazmıştır. Elç. 15:2-3 ayetleri ile birlikte okunduğunda bu ifadeden Antakya kilisesinin dua edip, düşünöp, Tanrı’nın isteğini algılayıp Pavlus ve diğelerini gönderdikleri anlaşılmaktadır.

Benzer bir durum Elç. 13:2 ayetinde de aktarılmıştır. Pavlus Kutsal Ruh'un kilisedeki bu etkinliğinin yanı sıra bireysel olarak da Tanrı'dan yönlendirilmiştir.

“İleri gelenler” olarak tanımlanan kişiler Yeruşalim kilisesinin önderleridir. Gal. 2:6 ayetinde de aynı kişilere gönderme yapılmaktadır. Pavlus Yahudi kökenli olmayan kişilerle paylaştığı Müjde'yi bu önderlerle **“özel olarak”**, yani kilise toplantısı dışında özel bir toplantıda görüşmüştür. Pavlus “boşa koşup koşmadığını” anlamak amacıyla, duyurduğu Müjde'nin diğer Elçiler tarafından benimsenip benimsenmeyeceğini görmek istemiştir. Böylece Pavlus aracılığıyla Müjde'yi duyan ve iman eden kişilerin diğer Hıristiyanlar gibi sağlam ve gerçek yolunda yürüyen kişiler olduğu başta “ileri gelenler” olmak üzere herkes tarafından kabul edilmiş olacaktır. Pavlus uzun bir süredir Yahudi olmayan uluslar arasında Müjde'yi paylaşıyordu, dolayısıyla yöntemi oturmuştu ve birçok kişi onun hizmeti aracılığıyla imanlı olmuştu.

“Koşmak” Pavlus için önemli bir sözdür; onun hizmet anlayışını ve biçimini tanımlar. Doğru yaşayan imanlılardan “iyi koşuyordunuz” diye söz eder (Gal. 5:7). İman yaşamını sık sık bir koşu yarışına benzetir (1Ko. 9:24-27; Flp. 2:16; 3:12-14; 2Ti. 4:7).

2:3 Bu görüşmenin sonucu ise Titus'un sünnet edilmeye zorlanmamasından belli olmaktadır. Grek kökenli olan Titus Yahudi kökenli imanlılar gibi çocukluğunda sünnet edilmiş değildi. Pavlus insanların kurtuluşa kavuşmaları için sünnet gibi Yahudilik ile bağlantılı eylemlerin gerekli olmadığını duyuruyordu. “Yahudilik yanlıları”nın dinsel bir zorunluluk olarak dayattığı sünnetin Titus'a uygulanmaması Pavlus'un müjde anlayışının kabul edildiğinin bir kanıtıdır.

Burada temel sorun Tanrı halkının bir parçası olabilmek için insanları iman etmeye ek olarak Yasa'nın gereklerinden biri ya da birkaçını (burada sünneti) yerine getirmeye zorlamanın bütünüyle lütfâ dayanan müjdeyi ve kurtuluş öğretisini geçersiz kılmasıdır (Gal. 3:10-14; 25-26; 5:1-6). Temel bir öğretiş söz konusu olmasa, yani konu Müjde ile bağlantılı olmasa Pavlus sünnet olunmasını önemsemeyebilir ya da onaylayabilirdi. Annesi Yahudi olan Timoteos'u Yahudiler'in arasında çalışmaya götürdüğünde sünnet ettirmekte bir sakınca görmedi (Elç. 16:1-5). Çünkü Timoteos'un sünnet olması müjde açısından bir sorun durumuna getirilmemişti ve sünnet olması ona Yahudiler arasında daha rahat çalışma olanağı verecekti. Kısacası, sünnet kültürel ve gönüllü bir eylem olarak algılanır ve uygulanırsa Pavlus buna itiraz etmezdi.

2:4Sünnet olunmasının zorunluluğunu savunan “Yahudilik yanlıları” ile Pavlus arasında bir seçim yapmak durumunda kalan Elçiler, seçimlerini yapmış ve Yasa'ya uymanın Tanrı halkına katılmanın koşulu olmadığını kabul ederek Müjde anlayışlarının Pavlus'la paralel olduğunu bildirmişlerdir. “**Sahip olduğumuz özgürlük**” ifadesi Pavlus'un Yahudi kökenli olmayan imanlıların bakış açısıyla durumu değerlendirdiğini bildirmektedir. Tanrı'nın önünde aklanma sünnete ya da Yasa'dan kaynaklanan herhangi bir uygulamaya bağlı değildir. Aklanmak doğrudan İsa'nın günahları bağışlatan kurban oluşuna ve ölümden dirilişine bağlıdır (Rom. 3:21-31; 4:25). Yasa'dan özgürlüğü sağlayan İsa'dır.

“Yahudilik yanlıları”nın ayette “**el altından öğrenmek**” ve “**gizlice aramıza sızan**” ifadeleriyle betimlenmeleri onların Pavlus ve öğretilerine karşı ciddi bir savaşımdaya olduğunu göstermektedir. Bunlar kardeş gibi görünmelerine karşın “**sahte kardeşler**”di ve Yasa'ya uygun davranma zorunluluğu getirmek isteyerek imanlıları “**köleleştirmek**” çabası içindeydiler.

2:5Bütün bu savaşım sürecinde Pavlus bu sahte öğretmenlere “teslim olmamıştı”. Pavlus’un bu kadar kararlı bir biçimde direnmesinin nedeni ise kendi kişisel çıkarından değil, Tanrı’nın vahyettiği gerçek Müjde’yi Yahudi kökenli olmayanlara saf ve eksiksiz olarak iletme arzusundan kaynaklanmaktaydı.

2:6 Pavlus Yerusallm topluluğunu ileri gelenleri olan Yakup, Kefas (Petrus) ve Yuhanna’dan tekrar “**ileri gelenler**” olarak söz etmektedir. Bu ifadeyi açıklamak için eklediği, “**ne oldukları bence önemli değil**” sözü onları küçümsemek için kullanılan bir ifade olarak değil, “Yahudilik yanlıları”nın bu üç önderin adını kullanma biçimine alaycı bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir (bkz. Fung, sf. 95).

Gerçekten de “**Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz**”. Söz konusu Elçiler önemli kişiler olmalarına karşın hata yapabilirler (bkz. Gal. 2:11-15) ve üstelik Pavlus da onlar gibi doğrudan İsa tarafından görevlendirilmişti. Dolayısıyla Müjde’nin içeriği her şeyden ve herkesten daha önemlidir (bkz. Gal. 1:6-9; Flp. 1:12-18). Üstelik söz konusu Elçiler de Pavlus’un duyurduğu Müjde’ye “**bir şey katmadılar**”, buna gerek duymadılar.

2:7 Tanrı’nın Petrus’u Yahudiler’e Mesih’in Müjdesi’ni duyurmakla görevlendirdiği herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir. Yerusallm’de yaşayan Elçiler Pavlus’un da Yahudi olmayanlara (“**sünnetsizlere**”) Müjde’yi duyurmak üzere aynı şekilde görevlendirildiğini “**gördüler**”. “Gördüler” sözü Elçilerin önceleri Pavlus’un öğrettikleri konusunda ya kararsız kaldıklarını ya da bilgileri olmadığını anlatır; dolayısıyla Elçilerin görüşlerinde bir değişiklik olmuştur.

Bu bölümde Petrus’tan birçok yerde Kefas olarak söz edilmektedir.

Aramice Kefas ile Grekçe Petrus adları “Kaya” anlamına gelmektedir. İsa ilk karşılaştıkları zaman Simun’a Aramice Kefas adını takmıştı (Yu. 1:42; bkz. Mat. 16:18).

2:8 Bir önceki ayetle birlikte okunduğu zaman ilk bakışta Yahudi kökenli olanlara ve olmayanlara yönelik iki farklı Müjde varmış gibi gözükse de Petrus ve Pavlus’un vaaz ettikleri Müjde Tanrı’dan kaynaklanmaktadır. Onların bu farklı topluluklara gitmeleri için “**etkin olan**” da Tanrı’dır. Burada tartışılan, Mesih’in Müjdesi’ni kabul edip Tanrı halkının bir parçası olmaları için Yahudilik’ten gelmeyen imanlıların Müjde’ye ek olarak bir şey yapmaları (örneğin sünnet olmak) gerekip gerekmediğidir. Bir tane Müjde vardır (Gal. 1:7) ve Pavlus da ilk imanlılarla aynı öğretiyi duyuruyordu (Gal. 1:23). Petrus daha Pavlus’un yeni iman ettiği günlerde Tanrı’dan Yahudi olmayanların Müjde’yi işitmeleriyle ilgili öğretisi alıyordu (Elç. 10:1-48).

2:9 Yeruşalim topluluğunun “**direkleri sayılan**” Yakup, Petrus ve Yuhanna’dan söz ediliş sırası onların topluluktaki konumlarını da ima etmektedir. Her ne kadar Petrus ve Yuhanna İsa’nın Elçileri olarak önemli bir konuma sahip olsalar ve Petrus önemli bir müjdeci sayılsa da, Yeruşalim Toplantısı’na başkanlık eden Yakup (Elç. 15; bkz. Elç. 21:17-26) topluluktaki konumu açısından adı geçenlerden daha önde gelmektedir.

Pavlus’a “**bağışlanan lütfu sezince**” sözü, Pavlus’un doğrudan İsa’dan aldığı Elçilik yetkisini Elçilerin de algılayıp kabul ettiklerini bildirir. Farklı görüşlerle başlayan konuşma süreci bir anlaşmayla sonuçlanmıştı ve bu anlaşmanın işareti olarak Elçiler Pavlus “**ve Barnaba’ya sağ ellerini uzattılar**”.

Yahudiler’e Petrus ve diğerlerinin, Yahudi olmayanlara Pavlus ve

Barnaba'nın gitmesinin uygun görülmesi ise ne coğrafi ne de etnik bir paylaşımı ifade etmektedir. İlgili kişilerin uzmanlıklarının ve Müjde'yi paylaşma konusundaki yeterliliklerinin kabul edildiğini anlatır. Petrus daha sonraki hizmetinde Yahudiler yanı sıra Yahudi olmayanlarla da ilgilenmiştir (1Pe. 1:1; 2:10); Pavlus da hem Yahudiler hem de Yahudi olmayanlara Müjde'yi duyurmuştur (Elç. 17:1-4; 1Ko. 9:20).

2:10 Pavlus'a kısıtlama ya da koşul getirmeyen Elçilerin ondan bir tek beklentileri vardı: Yoksulların anımsanması. Bu alandaki hizmet Elç. 11:27-30 ayetlerinde anlatılan Yeruşalim'deki kıtlık sürecinde başlamıştı ve Pavlus'un sonraki yaşamanın en önemli temalarından biri haline gelmiştir. Yeruşalim'e yardım götürülmesi Pavlus'un yaşamında bir tek kez gerçekleşmiş olsa da, ondalıklar ve bağışlar onun öğretilerinde sıkça karşılaşılan bir temadır (Elç. 20:35; 24:17; Rom. 15:25-27; 1Ko. 16:1-6; 2Ko. 8-9).

Cole, "yoksullar" sözcüğünün ilk Hıristiyanlar'a takılan adlardan biri olduğunu söylemektedir (bkz. sf. 111-112).

UYGULAMA

1. İmanlıların ve kiliselerinin arasında farklı görüşler olduğu bilinir. Bu parçada yazıldığına göre ilk Elçiler arasında da farklı görüşlerin olduğu dönemler yaşandı. Onlar farklılıklarına karşın birbirlerine saygı göstermeye devam ettiler. Peki ya siz ve aynı kiliseyi paylaştığınız kardeşler? Sizler de farklılıklarına karşın diğer imanlılara saygı gösterip birlikte davranmaya özen gösteriyor musunuz? Yoksa en iyiyi

siz bilip, en doğruyu siz mi uyguluyorsunuz? Teolojik görüşleriniz yüzünden, farklı armağanlarınız yüzünden diğer kardeşleri, kiliseleri küçümsemeyin. Kardeşlere sağ elinizi uzatın!

2. Kiliselerin birliği önemlidir ama Müjde'nin öğretisi ve Hıristiyan yaşam ölçütleri konusunda tutarlı olmak daha önemlidir. Birlik adına imanlı olmanın ölçütü sayılan temel öğretilerden ödün verebilir misiniz? Peki ya en temel ahlaksal ilkelere uygun davranmayan kişilere karşı “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın!” diyebilir misiniz? Pavlus buna “Kesinlikle hayır!” derdi. “Müjde gerçeği sürekli sizinle kalsın diye bir an bile onlara boyun eğip teslim olmadık” (Gal. 2:5).
3. Siz iman eden insanları sünnet olmaya zorluyor musunuz? Müslümanlar'ın çoğunlukta olduğu ülkemizde böyle bir durum akla gelmiyor. Sünneti zorunlu saymıyorsak da kişinin iman ettiği halde onu imanlı saymak için başka adımlar atmasını istiyor muyuz? Örneğin, tanıklık verme ya da tövbe duası etmeleri. Benim tanıdığım bazı kardeşler, iman ettiğini söyleyen bir kişi eğer bir başkasıyla “tövbe duası” etmediyse onu imanlı saymazlardı. Sizin ‘sünnet ettiğiniz’ kişiler var mı? Siz hangi koşullara zorluyorsunuz?
4. Pavlus iman yaşamını bir koşu yarışına benzetiyordu. Koşu yarışında başarılı olmak için kişinin bedensel ve ruhsal olarak iyi hazırlanması, koşunun nitelikleri (uzun mu kısa mı, yolu yokuş mu, hava nasıl, vs) hakkında bilgiyle donanmış olması gerekir. Tembel bir atlet koşuyu bitiremez; aslında koşmak da istemez. Siz koşu yarışına nasıl hazırlanıyorsunuz? Bedeniniz, ruhunuz hazır mı? Ya bilginiz?

5. “Yoksulları anımsa”. Hıristiyanlık kişinin tek başına yaşayabileceği bir inanç sistemi, din değildir. İnsanlar yalnızca iman yoluyla, lütufla tek başlarına kurtuluşa kavuşurlar ama sahip oldukları kurtuluş imanlıları iyi işler yapmaya, yoksulları anımsamaya yönlendirir (Ef. 2:8-10). Fırsatınız varken iman ailesinin üyelerine iyilik yapın (Gal. 6:9-10; Tit. 3:8, 14)

F. Galatyalılar 2:11-21

Metnin Teması

Lütfa dayalı Müjde’ye Yasa’ya dayanan işler eklenemez.

Metnin Kitaptaki Konumu

Bu parça Galatyalılara Mektup’un çok ilginç bir bölümüdür. Pavlus daha önce incelenen parçalarda Müjde’nin tek olduğunu bildirmiş ve Galatya’da yaşayan imanlıları Müjde’ye bağlılıkla sarılmaları, Müjde’ye aykırı sahte öğretilere itibar etmemeleri konusunda uyarılmıştı. Daha sona da kendi duyurduğu Müjde’nin özgünlüğüne ve kaynağına ilişkin açıklamalarda bulunmuştu: Pavlus’un Müjde’yi aldığı kaynak doğrudan Tanrı’ydı ve Elçilerin duyurduğu bildiri ile Pavlus’un Müjdesi’nin farklı olmadığı görülmekteydi. Yeruşalim’de yapılan toplantıda bu konuda görüş birliği bulunuyordu.

Yine de Petrus dahil bazı kişilerin bildikleri, duyurdukları Müjde ile uyumlu olmayan şekilde davrandıkları Pavlus tarafından gözlemlenmiştir. İşte bu durum söz konusu parçayı ilginç kılan

özelliklerin birincisidir. Pavlus Kefas'ın hatasını örnek göstererek Müjde öğretisini vurgulamaktadır: Lütfen dayanan Müjde'ye Yasa'dan (şeriat) kaynaklanan kurallar eklenemez.

Açıkça görülmektedir ki, Kefas (Petrus) bir hata yapmıştır ve hatasının kaynağı Tanrıbilimsel kaygılar değil, insan korkusudur. Petrus'un yiyecek-içecek ve temizlik konusundaki tutumu ile Yahudi kökenli olmayan imanlılara yönelik davranışları Mesih'e imanının sonucunda değişmiş ve özgürce davranmaya başlamıştı (Elç. 10:9-23; Gal. 2.12). Ancak Yakup'un yanından bazı kardeşler onun bulunduğu Antakya'ya geldiğinde tutumunu değiştirdi ve Yahudi Yasası'nın yemek kurallarını uygulamaya döndü. Yahudi kökenli olmayan imanlılardan uzak duruyordu. Elçiler arasında saygın bir yeri olan Petrus'un tutumundan etkilenen Barnaba bile aynı davranışları sergiliyordu. Pavlus, Petrus ve Barnaba'nın davranışlarını Yahudi olmayanları "Yahudi gibi yaşamaya zorlamak" olarak görüyordu. Pavlus'un herkesin önünde adı geçen Elçilere karşı çıkması aralarındaki tartışmanın halka mal olduğunu göstermektedir. Üstelik daha önceki parçalarda incelenen Pavlus'un yetkisi konusuna da açıklık getirmektedir. Pavlus tanınmış Elçilere açıkça karşı gelebilecek bir konumdadır.

Parçayı ilginç kılan ikinci özellik ise Müjde'nin Yasa'dan bağımsızlığının son derece açık ve net bir biçimde ifade edilmesidir. Pavlus Yahudi olmayan imanlıların da Yahudi kökenlilerle aynı konumda olduğunu vurguluyordu: Bütün 'günahlılar' İsa Mesih'e iman ederek aklanır. Aklanma yalnızca Mesih'e iman aracılığıyla (güvenmekle) olur. Dolayısıyla imanlıların artık Yasa ile yaşamaya, onun kurallarına bağımlı olmasına gerek yoktur. İmanlı için Yasa'dan uzak yaşamak değil, Yasa'ya yeniden dönmek günahdır (Gal. 2:18).

İncelenen parça bu içeriğiyle mektubun sonraki parçalarındaki Kutsal Yasa ve iman ilişkisi tartışmasına bir köprü olma özelliği de taşımaktadır. Aklanmanın Yasa'nın gereklerini yapmakla değil, iman aracılığıyla olduğu açıklandıktan sonra (Gal. 2:16-21) mektubun devamında yer alan parçanın (Gal. 3:1-4:7) teması "İnsanlar Yasa aracılığıyla değil, iman yoluyla aklanır" olmuştur.

Ayetlerin İncelenmesi

2:11 Kefas'ın sözü edilen yolculuğunun tarihi ve amacı bilinmez. Büyük olasılıkla Yeruşalim'deki toplantıdan sonra o toplantıda konu olan bölgeleri ziyaret ediyordu.

Ancak Antakya'da tartışmalar sona ermiş değildi. Tartışma konusu daha önce olduğu gibi sünnet değildi. Tartışma daha çok yiyeceklere ilişkin sürdürülmekteydi. Konu farklı olmasına karşın, sorunun kaynağı aynıdır: Tanrı halkının kimliği ve özgürlükleri, imanlılar arasındaki ilişkinin temelini ne olduğu, yani ilişkiler müjde ve lütfaya mı dayanmalı yoksa Kutsal Yasa'nın getirdiği yükümlülükleri "**Kefas Antakya'ya geldiği zaman**" gibi bir ifadeyle belirtilen bir ziyaretin hem Antakyalılar, hem Galatyalılar tarafından bilinen bir ziyaret olduğu anlaşılmaktadır. Bundan metne konu olan tartışmanın da herkes tarafından o dönemde bilinen bir tartışma olduğu sonucu çıkartılabilir.

"**Suçlu olduğu için**" sözü Kefas'ın davranışının Pavlus tarafından çok ciddi bir sorun olarak algılandığını anlatmaktadır. "Suçlu" olarak Türkçe'ye çevrilen sözcüğün Grekçe karşılığı "*kategnosmenos*" mahkumiyete neden olabilecek ağır bir suçluluktan çok kusurlu oluş durumunu ifade etmektedir ve KMŞti çevirisinde "kabahatli" olarak kullanılmıştır (Vine, sf. 221; Thayer sf. 330). Bu kabahati nedeniyle Pavlus "**ona açıkça karşı**"

gelmiştir. Burada Pavlus'un karşı çıkışı düşmanca ya da saldırgan bir tutumu göstermez. Ayetten herkesin önünde açıkça Kefas'ın davranışını onaylamadığını belirttiği ve onu eleştirdiği anlaşılmaktadır. Yapılan hata herkes tarafından bilindiği ve herkesi etkilediği için Pavlus'un karşı çıkışının da herkesin önünde olmasında sorun yoktur, hatta gereklidir.

2:12 Kabahatin büyüklüğü buradan açıkça görülmektedir. Kefas'ın hatası sıradan, bilmeden yapılmış bir hata değildir. Kefas Yahudi kökenli olmayan imanlılar konusunda en bilgili olması gereken biriydi. Kornelius'la görüşmeden önce aldığı görüm ve onun evindeki olaylar (Elç. 10:9-48) Kefas'ın bu konuda yeterince bilgi sahibi olmasını sağlamış olmalıydı. Üstelik Yerusalim toplantısında Pavlus'u ve Mjde anlayışını savunmuş olması (Elç. 15:7-11) ona bu bilgiyi herkesin önünde kullanma olanağı da vermişti. Buna karşın Kefas Antakya'da bu bilgisine aykırı davranmış ve Yahudi kökenli olmayan imanlıları zor durumda bırakacak bir tutum sergilemiştir.

Onun bu tutumunun gerekçesini de Pavlus, **“Yakup'un yanından bazı adamlar”**ın gelmesine bağlamıştır. Gelen kişilerin kim oldukları tam bilinmemektedir. Ancak 2:4-5 ayetlerinde anılan “sahte kardeşler” ya da sahte öğretiler yaymaya uğraşan kişiler olmadıkları düşünülmektedir. Bunlar Yahudi inancından Mesih'e iman etmiş kişilerdir. Yahudi kökenli imanlıların taşımayı sürdürdükleri köklü Yahudi dinsel mirasının etkisiyle, diğer uluslardan kişilere karşı olumsuz bir tutum içinde olmaları anlaşılabilir bir durumdur. Bu nedenle Yerusalim topluluğundan gelen imanlıların hem bu dinsel geçmişleri, hem de diğer uluslardan kişilerle görece olarak daha az iletişim içinde bulunmaları nedeniyle Yahudi kökeninden gelmeyenlere karşı olumsuz bir tutuma sahip olmaları beklenebilirdi. Kefas da bu

nedenle Yerusalim'den imanlılar geldikten sonra Yahudi olmayan imanlılardan uzak durmaya başladı. Ancak Kefas'ın bu davranışı ikiyüzlü bir tutum oluşturunyordu.

Yahudi olmayanlarla yemek yememe kuralı Kutsal Kitap'ın açık bir buyruğundan değil; yabancıların kirli sayılması düşüncesinden hareketle ortaya çıkmış bir uygulamadır. Bu kural dindarlar tarafından çok katı bir biçimde uygulanırdı (Elç. 11:2-3). Edersheim şöyle yazar: “Bir putperestin eliyle inekten sağılmış süt, onlar tarafından hazırlanan ekmek ya da yağ diğer yabancılara satılabilse de İsraililer tarafından kullanılamazdı. Hiçbir dindar Yahudi diğer uluslardan bir kişiyle aynı sofraya tabii ki oturmazdı. Eğer bir putperest bir Yahudi'nin evine davet edilirse, odada yalnız bırakılmaz ve masadaki bütün yiyecek ve içecekler daha sonra kirli sayılırdı”(sf. 28).

Kefas onu eleştirecek “**sünnet yanlıları**” olarak tanımlanan Yahudi Yasası'nı savunan grubun tepkisiyle karşılaşmaktan korkarak “**sünnetsizler**” diye adlandırılan Yahudi kökenli olmayan imanlılardan uzak durmaya başlamıştır. Böylece onları yabancı (imanlı olmayan) yerine koymuş, ortak imanı önemsemeyen bir tutum sergilemiştir. Birlikte yemek yiyemeyenlerin birlikte Rab'bin Sofrası'na da katılamayacakları göz önüne alınmalıdır. Topluluk, Yahudiler ve diğerleri biçiminde ikiye bölünmüş olacaktı.

2:13 Petrus sıradan biri değil, topluluğun direği sayılan Elçilerden biriydi. Onun tavrı Yahudilik'ten gelen diğer imanlıları ve hatta Barnaba'yı bile etkilemişti. Barnaba uzun bir süredir Pavlus'la birlikte çalışıyordu (bkz. Elç. 9:26-28; 11:25-30; 13:2-14:26) ve Müjde'nin diğer uluslara duyurulması için görevlendirilmiş kişilerden biriydi (Elç. 13:2). Üstelik Yahudilik yanlılarına karşı

açıkça tavrı alan biriydi ve onlara karşı mücadele etmişti (Elç. 15:1-3). Bu kadar bilgili olan Barnaba bile Petrus'un davranışından etkilenmişti. Büyük olasılıkla bu olay Pavlus'la Barnaba'nın arasındaki sorunların başlangıcı olmuş ve kısa bir zaman sonra bir başka nedenden ötürü yolları ayrılmıştı (Elç. 15:36-41).

2:14 Pavlus'un bütün çabası imanlıların "**Müjde gerçeğine uygun davranma**"larıydı. Gerçek Müjde insanların eylemlerine dayanmaz. Ne yedikleri ne yemedikleri, hangi soydan geldikleri, nasıl ibadet ettikleri, hangi sevapları işledikleri, ne kadar sadaka verdikleri, nasıl özveride buldukları, hangi dinsel kuralları uyguladıkları kişilerin Tanrı ile ilişki kurabilmeleri açısından ne önemli ne de yararlıdır. Başka bir deyişle bir rolü yoktur. Tanrı'nın halkına katılmanın tek yolu İsa Mesih'in çarmıhıdır. Tanrı lütfunu o çarmıh aracılığıyla Kendisine iman edenlere sunmaktadır.

Dolayısıyla Yahudi gibi yaşamak ya da yaşamamak önemsizdir; önemli olan Mesih'e imandır. Ancak Petrus'un tavrı bu gerçeğin üstünü örtmüştür. Diğer uluslardan gelen imanlıları Yahudi Yasası'na uymaya zorlayanlara destek sağlamıştır.

Oysa Petrus'un kendisi bu kişiler gelene dek Yahudi Yasası'ndan özgür bir davranış sergiliyordu. Bu davranışı da zaten Yahudilik yanlıları tarafından da biliniyordu. Pavlus açıkça konuşmakta bu yüzden bir sakınca görmemişti. Pavlus'un Petrus'la yaptığı konuşmada onun yüzüne söylediği sözlerden yapılan alıntı nereye dek sürmektedir? YÇ alıntıyı bu ayetten 2:21 ayetine kadar sürdürürken, SGH yalnızca 2:14'de alıntı yapıldığını ifade etmektedir. Paragrafın devamındaki eğitici üslubun 14. ayetteki tartışmacı tavrıdan farklılaşması ve Pavlus'un mektuplarındaki genel üsluba dönülmesi ikinci görüşün daha doğru olduğunu düşündürmektedir.

2:15 Alıntı bitmiş olsa da konu sürmektedir. “**Doğuştan Yahudi olan**”ların ayrıcalıkları vardır. Bu ayrıcalıklar hem Kutsal Yazılar’a sahip olmaları, hem de Yahve ile antlaşma ilişkisini anımsatan dinsel uygulamaların toplumlarında yaygın olmasıdır (Rom. 3:1-2; 9:3-5). Dolayısıyla diğer uluslardan farklı bir konumları vardır.

“**Öteki uluslardan olan ‘günahlılar’ değiliz**” sözü halk arasında yasayı yerine getirmeyenleri ve dolayısıyla diğer uluslardan olanları da ifade etmek üzere kullanılan bir söz olmalıdır (krş Lu. 18:11).

2:16 Aklanma öğretisinin özünü içeren ayet Yasa ile iman arasındaki karşıtlığı göstermektedir. Aklanma sözcüğünün Türkçe Sözlük’te (TDK-1983) iki açıklaması vardır: 1. Ak olmak, temizlenmek. 2. Bir dava sonunda temiz ve ilişkisiz çıkmak, temize çıkmak, beraat etmek. Sözcüğün ikinci anlamı bizi Tanrıbilimsel öğretiyle buluşturmaktadır. Tıpkı bir mahkeme salonunda yargıç tarafından suçlu bulunma durumunda olan kişiler gibi, bütün insanlar da günahlı ve bu nedenle de suçludur (Rom. 1:18-3:20, 23). “**İsa Mesih’e iman ede**”n herkes Tanrı tarafından Mesih’in doğruluğu sayesinde doğru kılınmış olarak kabul edilirler (Rom. 3:21-31, 5:18-21; 2Ko. 5:21; Flp. 3:7-11). Mesih’in çarmıhta günahkarların yerine geçerek ölümü sayesinde, Mesih’e güvenen herkes “aklanmıştır”. Aklanan herkesin günahları bağışlanmış ve suçsuz, hatta doğru sayılmıştır. İmanlılar suçsuz bir yaşam sürmek üzere Tanrı’nın halkına katılmış olur. Aklanma, gelecekteki Tanrı yargısı önünde imanlının kabul edilmesinin kesinleştirir. Gelecekteki yargı söz konusu olsa da Pavlus’un anlayışında aklanma imanlının iman edişinden başlayarak geçerli olmaktadır. İmanlı şimdiden Tanrı tarafından kabul edilmiştir.

Bütün bu aklanma eylemi iman anında gerçekleştiğine göre, kişinin yaptıklarının bu açıdan bir yararı yoktur. Dünyasal mahkemelerde görülen “iyi halden ceza indirimi” Tanrı’nın karşısında geçerli olamaz; çünkü insanın suçluluğu kutsal Tanrı’nın önünde asla hoş görülemez. İnsan bütünüyle günahkardır ve günahları nedeniyle ruhsal olarak ölüdür (Ef. 2:1-3; 4:17-19). Dolayısıyla sevapların ya da “**Kutsal Yasa’nın gereklerinin**” insana yaşam getirme ya da günahlı durumunda bir yararı dokunma olasılığı yoktur (bkz. Yar. 6:5; Yer. 17:9; Rom. 8:5-8).

İnsanı aklayan İsa Mesih’e iman aracılığıyla Tanrı’dır. Luther bunu *sola fide!*(yalnızca iman!) diye bildiriyordu. İsa Mesih’e iman, Tanrı’nın İsa Mesih aracılığıyla yaptıklarına, yapacağını söylediklerine ve bunların iman eden kişinin yaşamında gerçekleşeceğine olan **güvendir**.

Bu nedenle kişinin önceden bu bilgiye sahip olması gerekir. “**İnsanın ... İsa Mesih’e iman ederek amlandığını biliyoruz**”. Bu bilgiyle insan iman eder, Tanrı’nın İsa aracılığıyla onda yaptıklarına ve yapacaklarına güvenir.

Kutsal Yasa’nın gereklerini yerine getirmenin insana yararı dokunmadığı bilindiğine göre göre aklanmanın yolunu tutmak doğru olur. Bir tek yol vardır: “**Mesih’e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa’ya iman ettik**”.

Kutsal Yasa ile aklanılmayacağı bilgisi Yeni Antlaşma’ya özgü bir durum değildir. İbrahim’in doğru sayılması da onun imanına bağlıydı (Yar. 15:6; ayrıca Hab. 2:4). Dolayısıyla bu fikir Yahudiler’in iman atası İbrahim’e dayanmaktaydı. Pavlus bu düşünceyi Romalılara Mektup’ta geliştirmiştir (bkz. Rom. 4: 1-25) ve Gal. 3’te daha kapsamlı bir biçimde anlatacaktır.

Ayet genel bir ifade ile başlamıştı: İnsanın. İkinci cümlede “biz” diyerek düşünceyi geliştirdi. İnsanın genel durumu ve aklanmanın koşulları bilindiğine göre; bu koşulları herkesin uygulaması, imanı kişiselleştirmesi gerekir. Üçüncü cümle evrensel bir ifade ile ayeti bitiriyor: “**Çünkü hiç kimse Yasa’nın gereklerini yaparak aklanmaz**” (Mez. 143:2; Rom. 3:20).

2:17 Pavlus’un Romalılara Mektup’ta Rom. 3:4 ayetinden Rom. 11:11’e dek dokuz kez kullandığı “Kesinlikle Hayır!” kalıbı burada da yinelenir. Bu kalıp bir tartışma üslubu olarak Pavlus tarafından benimsenmiştir. Kendisine karşı çıkanların kullandıkları soruları aktardıktan sonra, bu soruların yersiz olduğunu açıklamaya başlamadan önce “Kesinlikle Hayır!” der ve görüşlerini sıralamaya başlar.

Mesih’e iman ederek aklanmış olanlar bir kutsallaşma, kutsal kılınma sürecine girerler. Kutsal kılınma Yeni Antlaşma’da vurgulanan nesnel bir gerçektir (bkz. 1Ko. 1:20; 6:11; İbr. 10:10, 14), kişinin bütün yaşamı boyunca sürer ve imanlı bu süreçte adım adım Mesih’e benzer olmak üzere değişir (2Ko. 3:18). Bu nedenle her Hıristiyan günaha karşı mücadele ederken kimi zaman günah işleme yanlışına düşebilir (1Yu. 1:5-2:2).

Mesih’e iman ederek aklanmış olanlar günahlı olma durumundan büsbütün kurtulmadıkları için onları aklayan Mesih günaha “**hizmet eden**” (SGH) konumuna düşmez. Çünkü insanın günah işliyor oluşu ile aklanmış oluşu birbiriyle bağlantılı değildir. Tanrı, İsa Mesih aracılığıyla akladığı imanlıları, günah işlemeleri için değil, günahattan özgür yaşamaları için aklamıştır (Rom. 6:6-7, 12-14). “*Bir kimse Mesih’teyse yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur*” (2Ko. 5:17). Böylece Mesih’le özdeşleşerek, Mesih’te olanlar artık günahın egemen olduğu eski

yaşamlarından özgür kılınırlar ve Mesih'in egemenliği altında özgürlüklerini uygulamaya çağrılırlar.

2:18 Bu özgürlük Kutsal Yasa'nın buyurgan kurallarının dışına çıkarak yaşamı sürdürmeyi de gerektirir. Ne zaman iman yoluyla, lütufla kurtulmuş birisi geri dönüp kurtulmuş yaşamına Yasa'yı uygulamaya kalkarsa “**yıktığını yeniden kur**”muş ve “**yasayı çiğne**”miş, yani günah işlemiş olur. Kurtulduktan sonra Yasa'yı uygulamaya ya da uygulatmaya kalkmanın gerekçesi ne olursa olsun bir haklılık payı yoktur. Petrus'un yaptığı da budur.

Petrus önceleri Yasa'nın boyunduruğundan çıkmış ve onu uygulamazken, tekrar Yasa'nın boyunduruğuna dönmesi ile kendi günahlılığını göstermiş olmaktadır. Çünkü kurtulmak için Yasa'nın uygulamalarından ayrılmak suç ise, Petrus önceleri bunu yapmıştı. Oysa önceki ayetlerde incelendiği gibi Yasa'nın gereklerini yapmanın kurtuluş için bir yararı yoktur. Kurtarma gücü olmayan, yalnızca suçlu çıkararak Yasa'nın boyunduruğuna dönüş günahıtan başka bir şey üretmez. Kısacası Yasa'yı bırakmak değil, Yasa'ya dönmek günahıtır.

2:19 Kurtuluşun amacı “**Tanrı için yaşamak**”tır. Yasa, dindarca işlerin yararsızlığını ortaya çıkardığı için kişiyi kurtuluş için Yasa'nın ötesinde bir yol aramaya yönlendirir. Bu nedenle Pavlus “**Yasa aracılığıyla**” demektedir; Yasa açıkça kendi kendisinin etkisiz olduğunu kanıtlamaktadır.

Mesih'in ölümü imanlı için Yasa'nın bütün gereklerinin tamamlanmasını sağlamıştır. İmanlı çarmıhta Mesih'le özdeşleşmektedir ve bu nedenle “**Yasa karşısında öldüm**” diyebilir. Ölmüş olarak Yasa'dan özgür kılınmıştır (bkz. Rom. 7:1-6). İmanlı için yeni yaşam alanı Mesih'e imandır. Böylece imanla

kurtularak Tanrı için imanla yaşamak doğrudur. Yasacılığın hiçbir biçiminin benimsenmesinin bu yaşamda en küçük bir yeri olamaz (bkz. Rom. 6:13, 14; 2Ko. 3:7-11).

2:20 Pavlus önceki ayette anlattıklarını daha ayrıntılı bir biçimde açıklıyor. Bütün bu süreci olanaklı kılan imanlının iman yoluyla Tanrı tarafından Mesih'le özdeşleştirilmesidir. Mesih ölmüştür, O'na güvenen kişi de Mesih'in çarmihında Mesih'le birleşmiş, yani ölmüştür. Mesih ölümden dirilmiştir, O'na iman edenler de aynı biçimde Mesih'in dirilişiyle özdeşleşerek dirilmişlerdir (Rom. 6:1-11; Kol. 2:12; 2:20-3:4). Nasıl insanlığın bir temsilcisi olarak Adem'in yaptıkları bütün insanlığı etkilediyse, imanlıların temsilcisi olarak İsa Mesih'in yaptıkları da bütün imanlıların yaşamlarını 'hukuksal' olarak etkiler (bkz. Rom. 5:12-21 ve 1Ko. 15:45-49). İmanlı olarak sürdürülen yaşam bu gerçekler ışığında değerlendirilmelidir.

“Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor.” İmanlının Mesih aracılığıyla günahlardan aklanmış olması yeni bir yaşam sayfasına başlanmasını olanaklı kılar. Bu olanak da Mesih'in ölüp dirilişiyle imanlının yaşamında uygulanmış olur. Aklanma iman anında gerçekleşir ve tamamlanır. Gelecekte Mesih'in yargı kürsüsünde imanlı bu aklanma temelinde yeniden yargılanacak ve aklanacaktır (1Ko 3:11-15; Va 22:12). İman ettiği anda gerçekleşen bu değişimlerden sonra imanlının yaşamında yaşamında kutsal kılınma süreci başlar. İmanlı Mesih aracılığıyla, Kutsal Ruh'un gücüyle Tanrı için bir yaşam sürdürür. Yeni bir yaratıktır artık, eski kimliği değişmiştir. Artık onda Mesih yaşamaktadır (2Ko. 5:15-17).

Elbette ruhsal yaşamdaki bu kökten değişiklikler olurken Pavlus bedensel yaşamını sürdürmekteydi. Yani fiziksel bir ölüm söz

konusu değildi. Ancak ruhsal yeni yaşama yol açan iman, **“bedende sürdürdüğü”** yaşamda da etkisini göstermektedir. Kutsallaşma sürecinin gelişmesine yol açmakta ve aşama aşama Mesih’in benzerliğine dönüşmesine olanak sağlamaktadır (2Ko. 3:14-18). **“Seven ve kendisini feda eden Tanrı Oğlu’na iman”** Pavlus’un bedensel yaşamının da dönüşmesine yol açmaktadır (Ef. 4:17-24, bu dönüşümün örnekleri olarak bkz. Ef. 4:25-6:9; Kol. 3:10; 2Ko. 7:1).

2:21 Pavlus anlattıklarını bir sonuç ifadesiyle bitiriyor: **“Tanrı’nın lütfunu geçersiz saymış değilim”**. Eğer Mesih’e imanla kurtuluş öğretisine herhangi bir ek yapılırsa, bu ek Kutsal Yasa’dan bile kaynaklansa Tanrı’nın lütfu geçersiz sayılmış olur. Tanrı insanın yaptıklarına bakmadan yalnızca lütfu temelinde karşılıksız olarak kişiyi kurtarır. Ekler, sevap arama çabaları, kurtuluşa koşullar eklenmesi insanı bu lütuftan uzaklaştırır.

“Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla” sağlanamaz, eğer **“sağlanabilseydi Mesih boş yere ölmüş olurdu”**. Tanrı insanlara **“şu kuralları yerine getirin”** deseydi ve Mesih’in ölmesi gerekmezdi. Ancak önceki ayetlerde incelediğimiz gibi bu söz konusu değildir.

Dolayısıyla Yahudilik yanlısı öğretmenler yanılığ içinde. Mesih gerçekten de insanları aklamak ve kurtarmak için yeterli eylemi ölümü ve dirilişinde sergilemiştir. O’na iman ve yalnızca iman yeterlidir.

UYGULAMA

1. Kardeşlerle uzlaşma arayışı içinde olmak gereklidir. Her durumda beden birliğini aramamız gerekir. Ancak birlik

arayışlarının bizi doğrudan uzaklaştırmamasına da dikkat etmeliyiz. Petrus birlikte olmak için Yahudi Yasası'nı tutanlarla onlardan biri gibi davrandı ve Barnaba da ondan etkilendi. Pavlus da aynı biçimde Yahudi şeriatçılarıyla uzlaşmış olsaydı bugün kilise tarihi çok farklı yazılırdı. Kilise daha o dönemde Tanrı'nın Müjdesi'nden uzaklaşmış olurdu. Müjde'nin öğrettikleri konusunda taviz verilmez! Bu konuda uzlaşma olamaz! (Lev. 19:17; 1Ti. 1:18,19; 4:15-16; 5:20; 2Ti. 1:14; 2:8,9; 3:14-4:6; Tit. 2:7, 8) Varsın bu bizim kardeşlerle aramızı bozsun. Yine de tavrımız her zaman barışçı olmalıdır, savaşçı değil.

Sizin yaşamınız Müjde'ye uygun mu? Yani başkalarına lütufla mı davranıyorsunuz? Yoksa kendi gücünüzü, yeteneklerinizi mi ön plana çıkartıyorsunuz?

1. Petrus'un hatalı davranışının arkasında insan korkusu yatıyordu. Bizim aldığımız kararların, davranışlarımızın arkasında yatan güdülerini kontrol etmeliyiz. Eğer insan korkusu Tanrı korkusunun yerini alıyorsa davranışlarımızı değiştirmeliyiz (1Sa. 12:24; Özd. 29:25; Yşa. 8:13; Lu. 12:5).
2. Şeriatçı mısınız? İnsanların kurtuluşu için yalnızca iman gerekliliğine inanabilirsiniz ama yine de bazı eylemlerin gerekliliğini düşünebilirsiniz. Kurtuluş ve imanlı oluşla ilgili olarak "ama" sözcüğünü kullandığınız her yerde dikkat etmelisiniz. Acaba şeriatçı mı olmaya başlıyorsunuz? Petrus bile bu hataya düştü, biz de düşmeyelim.
3. Müjde'yi biliyor musunuz? Yoksa bildiğinizi sanıyor musunuz? İsa'nın ölümü, dirilişi ve yücelişi ile neler yaptığını düşünün. Bu düşünme eylemini dört ruhsal kural ya

da Romalılar'ın Yolu gibi Müjde'yi paylaşmakta kullanılan ve yararlı da olabilen yöntemlerin ötesine götürebiliyor musunuz? Yanıtınız hayır ise Müjde'yi öğrenmelisiniz. Birçok Hıristiyan Müjde'yi tam anlamıyla bilmiyor!

IV. Galatyalılar 3:1-4:7

Metnin Teması

İnsanlar Yasa Aracılığıyla Değil, İman Yoluyla Aklanır.

Metnin Kitaptaki Konumu

Pavlus mektubun başlangıç parçasında (1:1-2:21) birkaç ana konuya değinerek Galatya bölgesinde yaşayan imanlıları uyarmış ve doğru yolda yürümeleri için teşvik etmişti. Önce kendi Elçilik yetkisini anlatmış ve aldığı Müjde'yi Elçi olsun ya da olmasın bir insandan değil, doğrudan Tanrı'dan öğrendiğini bildirmişti. Elçiler de onun bildirdiği Müjde'yi onaylamıştı ve kabul edilecek başka bir Müjde yoktu. Dolayısıyla sünnet zorunluluğu gibi Yasa'ya dayanan işler, imanlılara dayatılamazdı. Bunu yapan Kefas, Barnabas ve Galatyalılar eleştirilmişti.

İncelenmekte olan ikinci parça ise iman kavramı üzerinde durmaktadır. Aklanmanın iman dışında bir yolu olmadığı ve bütün kutsamaların kaynağının Tanrı olduğu vurgulanmaktadır. Tanrı'nın İbrahim'e ve imanlılara verdiği vaatler imandan öte bir unsura, bir eyleme bağlı değildir. İsa Mesih gelene dek insanları bir dadı gibi eğiten Kutsal Yasa elimizde bulunmaktadır, ama iman edenler artık Yasa'dan özgür olmuşlardır.

A. Galatyalılar 3:1-14

Metnin Teması

İman yoluyla ruhsal kutsamalara kavuşulur.

Metnin Kitaptaki Konumu

Pavlus bu parçaya da yine 1:6-9 ayetlerinde olduğu gibi duygusal bir tonla Galatyalılar'a seslenerek başlar. Onların kandırılarak (büyülenerek) imanın yanı sıra başka dinsel işler/sevaplar yapmaları gerektiğini düşünmelerinden ötürü duyduğu şaşkınlığı gizlemez. İlk paragrafta (3:1-5) sorduğu soruların tümü edebi üsluptan kaynaklanan sorulardır ve yanıt beklemez; ama onlara Yasa'yı uygulayarak değil imanla kurtulduklarını anımsatmak ister. Bir insan günahın suçluluğu gibi zorlu bir yükten yalnızca iman aracılığıyla kurtuluşa kavuşuyorsa, nasıl olur da yaşantısını (kutsal kılınma sürecini) iman dışında başka bir yolla sürdürmesi gerektiğini düşünebilirdi. Yasa'nın gereklerini yerine getirmenin imanlının aklanması ya da kutsal kılınması ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Yahudilik yanlıları için en önemli kişi olan İbrahim'le ilgili örnekler vererek öğretisinin kanıtlarını göstermeye devam eder. Yahudilik yanlıları insanları Yasa'yı uygulamaya çağırırken İbrahim ve Musa'nın yolundan gittiklerini düşünüyor olabilirlerdi. 3:7-14 ayetlerinde kutsama ve lanet tartışması yapılmaktadır. Tartışmanın içeriği okuyucuyu Yahudiler'in İbrahim'le Tanrı'nın yaptığı anlaşmanın sonucu olan kutsamaları almak üzere yasayı tutup tutmadıklarını düşündürmektedir. Bu ayetlerde vurgulanan, kutsamaların yalnızca iman aracılığıyla geldiği, lanetin de Yasa'yı uygulamamanın sonucunda gerçekleşen yargı ve ceza olduğudur. İnsanoğlu Yasa'nın buyruklarının tümünü sürekli ve eksiksiz yerine getirmek zorundadır; ki bu da Pavlus'un yazdığına göre olanaksızdır (bkz. Rom. 2:17-29; 7:13-25). Yasa imanla ilgili değil, eylemle ilgilidir ve Yasa'nın buyruklarına uymayanlar lanet altındadır. Lanet ise Mesih'in çarmıhı aracılığıyla kaldırılmıştır. İbrahim'den kaynaklanan kutsamalar ve Ruh vaadi yalnızca iman

aracılığıyla gelir.

Ayetlerin İncelenmesi

3:1 Galatyalılar'ın akılsızlığı düşünce yeteneklerini gereği gibi kullanamamalarından kaynaklanmaktadır. Gördüklerine, bildiklerine ve iman ettiklerine aykırı bir düşüncenin peşinden çabucak gidebilmelerine kızan Pavlus onları “akılsız” diyerek azarlamaktadır. Bütün öğrendiklerine, imanlarına aykırı olan görüşü, hem de çok kısa zamanda kabul etmiş olmalarını sorgularken Pavlus “Sizi kim büyüledi?” diye sormaktadır. Pavlus'un gerçek bir “büyü”nün varlığından söz ettiğini ileri sürmek olanaksızdır; Elçi duygularını konuşma dili ile ifade etmektedir. Aynı soruyu “**Kim gözünüzü boyadı?**” ya da “**Sizi kim kandırdı?**” diye de sormak olasıdır.

İsa Mesih'in çarmıha gerilmiş olarak Galatyalılar'ın gözlerinin önünde tasvir edilmesi de benzer bir anlatımın sonucudur. Buradaki tasvir bir resmin ya da bir belgenin gösterilmesi ile değil, doğrudan Elçilerin bildirisi, anlatımı ile gerçekleşmiştir. Bu anlatım o kadar ‘kesin’ ve ‘açık’tır ki, sanki bir resim gibidir. Pavlus onlara İsa'nın çarmıha gerilmiş olmasını ve bu olayın sonuçlarını olanca açıklığı ile anlatmıştır.

3:2 Bu soru, Pavlus'un yanıtını beklemeden sorduğu, yanıtı zaten bildiği bir sorudur. Kutsal Ruh'u almaları için etken ne olmuştur? Yasa'nın gereklerine yaparak Ruh'u almadıklarını bilmekteydiler. Üstelik Kutsal Ruh'u almalarına olanak sağlayan durumun duyduklarına iman etmeleri olduğunu da biliyorlardı. O zaman sergiledikleri yasacı tutumun hiçbir gerekçesi yoktu!

3:3 Pavlus yine konuşma dilinin güçlendirme etkisini

kullanmaktadır. Bunun için iki karşıt ögeyi başlangıç ve sonu öne çıkartmıştır. Ruh'la başlamış olmaları, iman yoluyla başladıkları yeni yaşamlarının başlangıcının Kutsal Ruh'u aldıkları zaman olduğunu anlatmaktadır. Alan Cole, Ruh'la başlama ifadesinin aynı zamanda "doğaüstünü" vurguladığını yazmıştır (bkz. sf. 133). Yasacılığa dönenler doğaüstü ile başlamışken, doğal yöntemlere, yani insan çabasıyla kutsamalara kavuşma gayretine dönmektedirler.

3:4 Sahip oldukları imandan dolayı yaşadıkları çevrede baskı gördükleri, acı çektikleri bir gerçektir. Bütün bunlardan sonra yasacılarla uzlaşma içine girmeleri yaşadıkları acıların boşuna olduğu izlenimini verecektir. İmandan taviz vermiş olacaktı.

3:5 Tekrar ikinci ayetteki soruya dönülüyor; Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman aracılığıyla mı kutsamalara kavuştunuz? Bu kutsamaların ilki olarak, yine ikinci ayetle paralel biçimde, Kutsal Ruh'u almış olmalarından söz edilmiştir. Ancak bu kez daha fazlası da konu edilir: Tanrı Galatyalılar arasında mucizeler de yaratmıştır. Duyduklarına ettikleri iman sonucunda yalnızca Kutsal Ruh'un onlardaki varlığını değil, aynı zamanda Tanrı'nın kanıtlayıcı gücünü de görmüşlerdir. Bütün bunlara karşın nasıl olur da insan çabasına dayanmaya hevesli olabilmektedirler?

3:6 Bütün bu tartışmanın yanıtını Pavlus Kutsal Yazılar'dan vererek, Yahudiler için en önemli sayılan kişinin yaşamını örnek gösterir. Yar. 15:6 ayetinden yaptığı aktarmada şöyle yazmaktadır: "İbrahim Tanrı'ya iman etti ve ona doğruluk sayıldı." Yasacılar İbrahim'i izlediklerini öne sürseler de İbrahim'i aklayan onun imanıydı, eylemleri değil.

Pavlus, İbrahim'in imanından söz ederken onun Tanrı'nın vaatlerini kabul edişini anlatıyordu. Ne vaatler ne de doğru sayılması İbrahim'in herhangi bir eyleminin sonucu değildi. İbrahim kendisine Tanrı'nın verdiği vaade güvenerek Tanrı ile arasındaki ilişkiyi olması gerektiği gibi algıladığını göstermiş oldu (Rom. 4:21-22).

“Sayıldı” sözcüğü insanın Tanrı önündeki durumunu özetlemektedir. İnsan kendi eylemleri, sevapları ile Tanrı'nın önünde hiçbir hak ileri süremez. Doğruluğu, aklanmayı ya da herhangi bir kutsamayı alabilmek için insanın yaptıkları yeterli değildir. “Sayılma” imanla etkin olan lütfu ifade eder. “İman yoluyla lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir” (Ef. 2:8-9).

Galatyalı imanlılar da, biz de İbrahim'in içinde bulunduğu durumdan farklı bir konumda değiliz. Pavlus, İbrahim'in imanla doğru sayılması (ya da aklanması) ile Ruh'u almak arasında bir paralellik kuruyor. Bunun nedeni doğru sayılma ve aklanma gibi kutsamaların Kutsal Ruh'un imanlının yaşamına gelmesinin eş zamanlı olmasıdır. Bu nedenle Kutsal Ruh'u almak ile Kutsal Ruh'un sağladığı kutsamalar neredeyse eş anlamlı olarak Pavlus tarafından kullanılmıştır.

3:7 İbrahim vaade imanla aklanmış olduğundan dolayı, vaadin sağlayacağı kutsamalar da imanla bağlantılı olmalıdır. İbrahim'e verilen vaat soy, toprak ve kutsama içermekteydi (Yar. 12:1-3). Vaadin toprak ve kutsama unsurları da soy ile bağlantılıydı (Yar. 15:13-16; 22:18). Bütün kutsamalar soy ve soya ilişkin vaadin ayrılmaz bir parçasıydı. İbrahim'in bu kutsamalara kavuşması imana bağlı olduğu için soy ve soy ile bağlantılı kutsamalar da

imana bağılı olmalıdır.

“Öyleyse bilinmelidir ki”, genetik bağlar, eylemler, yasacı uygulamalar, koyu dindarlık ya da herhangi bir nedenle İbrahim’in soyundan geldiğini ileri sürmek ve kutsamalar üzerinde hak iddia etmek olanaksızdır. Soy için artık belirleyici unsur fiziksel değil, ruhsaldır. İbrahim’in soyu, İbrahim’le aynı imana sahip olanlardır. İbrahim iman aracılığıyla bir soya kavuştuğuna göre, soyu da aynı imanı taşıyanlardır.

3:8 Kutsal Yazı’nın bütün ulusların İbrahim aracılığıyla kutsanacağı öngörüsü Yar. 12:3 ayetinde bildirilmektedir. Bu öngörü Yar. 22:18’de daha da detaylandırılarak İbrahim’in soyu aracılığıyla kutsamanın gerçekleştirileceği açıklanmıştır.

Kutsamanın bütün uluslara yöneliyor olması “Müjde”dir. Tanrı yalnızca İsrail halkını değil, iman aracılığıyla İbrahim’in soyu olan bütün ulusları kutsayacaktır. Artık hiçbir ulus Tanrı’nın halkına katılma olanağından yoksun kalmayacaktır. Her ulustan iman eden her birey bu kutsamaya katılacaktır. Bu “Kutsama Müjdesi’ni” olanaklı kılan da İsa Mesih’in çarmıhından başka bir şey değildir. İsa’nın çarmıhta yaptığı eylem aracılığıyla bütün uluslar Müjde’nin paydaşı olabilmektedir (Ef. 2:11-22).

3:9 Yahudilik yanlıları açısından kutsamayı yalnızca İbrahim’in fiziksel soyundan olanlar alabilirlerdi. Ancak Pavlus, kutsamanın İsa’ya iman edilerek alındığını yineliyor ve dolayısıyla İsa’ya iman edenlerin tümü, İbrahim’in imanla kutsama aldığı gerçeğine dayanarak kutsamaları alabilme ayrıcalığına erişirler. Bu yinelemeyle birlikte Pavlus yeni bir düşünceyi tartışmaya başlar: Lanet altındakiler.

3:10 Burada Pavlus çok önemli ve ağır bir yargıyı ifade etmektedir. Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Ferisiler için Kutsal Yasa'yı bilmeyen Yahudiler lanet altındaydılar (Yu. 7:49). Diğer ulusların ise sözünü bile etmeye gerek yoktu. Oysa Pavlus'un yazdıkları okundukça, yüzeysel bir dindarlıkla Yasa'da yazılı olanları yerine getirmeye çalışan ve yaşamlarını yazılı kuralları ellerinden geldiğince yerine getirmiş olmanın rahatlığı içinde sürdüren Yahudilik yanlıları lanet altında olduklarını duyuyorlardı. Yalnızca Yahudi olmayan uluslar ve Yasa'yı bilmeyen Yahudiler değil, Yasa'ya bel bağlayan Yahudiler de lanet altındaydı.

Lanet sözü Tanrı'nın gazabını ifade etmektedir. Kötü gözle bir bakış, kötü sözlerle bağlama ya da nazar etmeyi değil, bu ayette lanet sözü doğrudan günaha karşı Tanrı yargısını anlatmaktadır.

Pavlus bunu kanıtlamak için Yas. 27:26 ayetinden alıntı yapmaktadır. Alıntı yapılan ayette “her şeyi” sözü geçmemesine karşın, bir sonraki ayette Yas. 28:1 ve Yas. 28:15, 58 ayetlerinde buyrukların “hepsini” yerine getirme koşulu açıkça bildirilmiştir. Yasa'yı yerine getirmeye çalışan hiçbir Yahudi, buyrukların tümünü sürekli yerine getiremezdi. Yasa harfiyen uyularak yerine getirilirse kutsama/kurtuluş kazandıracak bir yarışma talimatnamesi değildi. Yasa iman yoluyla kurtulmuş kutsalların kutsallıkta eğitilmesi işlevi ile İsa Mesih'in gelişine dek yürürlükte olan bir eğitim kılavuzuydu (Gal. 3:25; Rom. 7:7; 15:4). Kurtuluşlarını ya da alacakları kutsamaları bu kılavuzun tümünü yerine getirmeye bağlı kılanlar, kendilerini yargı altına sokarlar (Rom. 2:12-13). Çünkü kimse bu kurallara tümüyle uyamaz, ama uyacağını söyleyip uymayan da lanet altındadır.

3:11 Zaten kimsenin Yasa'ya tümüyle uyması gerekmemektedir.

Tanrı katında aklanmak için Yasa'nın işlevi yoktur. Pavlus bu ifadeyi Kutsal Yazılar'dan kanıtlamak için bu kez Hab. 2:4 ayetini alıntılamıştır: **“İmanla aklanan yaşayacaktır”**.

Habakkuk peygamberin kitabında ayetin İbranice yazılışı biraz farklıdır: “Doğru kişi sadakatiyle yaşayacaktır”. Daha önceki ayetlerde de görüleceği gibi doğruluk ve aklanma ifadeleri kimi zaman birbirlerinin yerine geçecek biçimde kullanılmışlardır (3:6). Bir kişi iman aracılığıyla doğru sayılır ve ona yöneltilmiş bütün suçlamalardan, günah yargısından bu iman aracılığıyla aklanmış olur. Bu ayetteki açıklanmayı bekleyen durum ise sadakat ile iman arasındaki ilişkidir. İbranice *“emunasözcüğü* “sadakat” anlamında kullanılmaktaydı. Ancak sadakatin temelinde yatan iman olmalıdır. İman olmadan sadakat söz konusu değildir. Bu nedenle söz konusu Habakkuk metni, Septuagint tercümesinde de “imanla” diye çevrilmiştir.

3:12 Yasa'nın şeriatçı kullanımı ile iman birbirleriyle uzlaşmaz. Yasa'nın kurallarına uyma çabası imanı gerektirmeyeceği için Yasa imana dayanmaz. İnsanlar imana sahip olmadan, yalnızca kurallara uyuyor olmak için yüzeysel bir sofuluk ve dindarlıkla Yasa'yı yerine getiriyor olabilirler (bkz. Kol. 2:23). Bu onların Tanrı ile imana dayalı bir ilişki içinde oldukları anlamına gelmez.

Durumu açıklamak için Pavlus, Lev. 18:5 ayetinin bir bölümünü aktarır: **“Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır.”** Yasa ve iman birbirlerinden iki farklı yönde ilerlemektedir. Yasa eylemi zorunlu kılmaktadır ve Yasa'ya bel bağlayanlar onun gerektirdiklerini yerine getirmek üzere sürekli çalışmak durumundadırlar. İman ise eyleme değil, lütfu bağlıdır (bkz. 3:6 ile ilgili açıklama) ve insanın yaşamında iman edilene güven ve huzurla açığa çıkar.

3:13-14 Bu ayetlerde kurtuluşun sistematiği açıklanmaktadır. İbrahim'e verilen kutsamadan bütün ulusların yararlanabilmesi Mesih İsa aracılığıyla olmuştur. Bütün ulusların imanla İbrahim'in soyuna katılabilmesine olanak tanınmasını sağlanmasının odağı, Mesih'in çarmıhtaki eylemi olarak gösterilmektedir. Bu kutsama ancak çarmıhta günahların yerine ölen ve ölümden dirilen Mesih İsa'ya iman edildiğinde geçerlilik kazanmaktadır. Kutsal Ruh armağanı da Tanrı'nın ailesine girmiş olmanın bir işaretidir. İbrahim'in soyuna katılmak ve Tanrı'nın Ruhu'nu alarak O'nun ailesine katılmak imanın sağladığı kutsamadır. İman eden herkes Ruh'u alır (Rom. 8:9; 1Ko. 12: 13; Ef. 1:13-14). Özetleyecek olursak, hem İbrahim'in kutsamaları (miras, göksel yaşam, İbrahim'in soyundan olmak, vb) hem de Ruh'un verileceği vaadi (Hez. 36:24-28; Yoe. 2:28-32) yalnızca imanla gerçekleşir.

“Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı”. Pavlus burada öncelikle Yahudiler'i kastediyor olmalı. Yasa'nın kendisine verildiği halk Yasa'yı yerine getiremediği için lanet altında kalmıştır. Yas. 27:11-26 ve Yas. 28:15-29 ayetleri Yasa'yı yerine getirmeyenlerin nasıl lanetlerle karşılaşacağına ilişkin ayrıntılı bir listeyi içermektedir. Mesih İsa'ya iman eden Yahudiler Yasa'nın bu yargısından özgür olma ayrıcalığına kavuşmuşlardır. Ama yalnız Yahudiler mi “yasa”nın yargısı altında kalmıştır? Yazılı yasalarla tanışmamış olsa da her insan yüreğinde ahlaki ya da toplumsal bazı kuralları, yasaları taşır ve bu kuralları bütünüyle yerine getiremediğinde Yahudi olmayan bu kişi de “yasa'nın” laneti altında kalır (Rom. 2:12-16). İsa Mesih'e iman eden kişiler hem Yahudi Yasası'nın hem de bütün ahlaksal, toplumsal, kültürel yasaların lanetinden özgür kalırlar.

Çünkü İsa Mesih çarmıhta laneti üzerine almıştır. Pavlus burada Kutsal Yazılar'dan alıntı yapmaktadır (Yas. 21:22-23). Fung'un

yazdığına göre bu ayetlerde geçen asılma eylemi suçlunun infazı gerçekleştiikten sonra teşhir amacıyla bir ağacın üzerine asılmasını ifade etmektedir. Ancak İsa'nın durumunda tahta çarmihın üzerinde infaz edilmesini işaret eder. Yine Fung, Pavlus'un ayeti kullanımına dikkat çeker; Pavlus Mesih İsa'nın 'Tanrı tarafından lanetlendiğini söylemez' (bkz. sf. 148). İsa böyle bir laneti hak etmemiştir, ama yine de lanet İsa'nın üzerine gelir. Pavlus'un söylediği yukarıda açıkladığımız gibi, İsa Mesih'in bütün iman edenlerin yerine geçerek, onların yerine laneti/yargıyı üzerine almasıdır. Dolayısıyla bu ölüm Tanrı'nın insanlığı kurtarma tasarısına uymak üzere Mesih'in çarmih üzerindeki utanca, yargıya boyun eğmesidir (İbr. 12:1-3).

B. Galatyalılar 3:15-22

Metnin Teması

Tanrı'nın Vaatleri Yasa'ya bağlı değildir.

Metnin Kitaptaki Konumu

Pavlus kutsamalara kavuşmanın yolunun Yasa değil, iman olduğunu kanıtladıktan sonra Yasa'yı tartışmaya açar. Yasa, İbrahim ile Tanrı'nın yaptığı antlaşmanın vaatlerini geçersiz kılmamıştır. Vaat edilen kutsama İbrahim'in soyundan gelen Mesih aracılığıyla sağlanacaktır. Yasa'nın getirdiği lanet Mesih'in ölümü ile kaldırılmıştır.

Pavlus bunun üzerine Yasa'nın amacını açıklamaya başlar. Yasa, insanların suçlarını ortaya çıkarmayı amaçlamaktadır ve Mesih'in gelişine dek geçici olarak yürürlükte olacaktır.

Bölüm insanların birey olarak kurtuluşlarını değil, genel olarak

insanlığın tarihsel kurtuluşunu değerlendirmektedir. Kutsal Yasa bütün insanlığı günahkar ilan etmektedir, böylece insanlar iman aracılığıyla kurtulabilirler.

Ayetlerin İncelenmesi

3:15 Pavlus ruhsal gerçeği açıklamak için gündelik yaşamdan bir örnek kullanıyor. Onaylanmış hukuki bir antlaşma insanlar tarafından yapılmış olsa da, kimse onu geçersiz sayıp ona ekler yapmaya çalışmaz. Antlaşma yapılmıştır ve uygulanması gerekir.

3:16 Buna göre İbrahim ile yapılan antlaşmadan dört yüz yıldan uzun bir süre sonra yürürlüğe giren Yasa da bu antlaşmayı geçersiz kılamaz. İbrahim ile Tanrı'nın yaptığı antlaşma kutsamalara ilişkin idi. Vaat edilen bu kutsamalar da İbrahim'in "soyundan olan" aracılığıyla gelecekti.

Pavlus bu ayette Kutsal Yazılar'ı yorumlamaya ilişkin bir örneği bize iletmektedir. Sözcükler önemlidir. Kullanılan sözcüklerin tekil ya da çoğul oluşları, kullanılan zaman ve en önemlisi sözcüklerin içinde buldukları bağlam bize elimizdeki metni daha iyi anlamamız için olanak tanır. Ayrıca Eski Antlaşma'daki bir ayetin Mesih'in gelişini bildiren Yeni Antlaşma gerçeği ışığında yorumlamaya da örnek oluşturmaktadır. Ancak bu sonraki örnek, gelişigüzel bir biçimde farklı ayetler için günümüz yorumcuları tarafından özensizce kullanıldığında birçok Tanrıbilimsel hataya yol açabilmektedir. Bu ayette Kutsal Ruh'un Pavlus'u yönlendiren vahiy yetkisi göz ardı edilmemelidir. Pavlus "soy" anlamındaki Grekçe sözcük olan *sperma*'yı çoğul bir

içerikle daha sonra kendisi de kullanmıştır (bkz. Rom. 4:13-18).

Bu ayette yapılan alıntı Yar. 12:7; 13:15 ve 17:8 ayetlerindeki ifade ile örtüşmektedir. Burada tekil bir sözcük kullanılmaktadır: “soyundan olan” denmektedir. Söz konusu ayetlerde “soyundan olanlar” denmemiştir, yani bir ulus doğrudan ifade edilmemiştir. Aslında işaret edilen bir kişi, yani Mesih İsa’dır. Mesih’in laneti ortadan kaldıran çarmıhtaki ölümü ve bu ölümlerle imanlıların kazandığı kutsamalar işaret edilmektedir.

3:17 Yasa ve onun uygulamaları Tanrı’nın yaptığı antlaşmayı ortadan kaldıramaz. Yasa antlaşmadan yıllar sonra ortaya çıkmıştır. Burada yazan dört yüz otuz yıl, ayrıntıyla kesin bir tarih vermek üzere yazılmış bir süreyi kastetmez, yuvarlak bir sayıdır. Bu süre Sina Dağı’nda antlaşma yapılmasından önceki Mısır’daki kölelik dönemini kapsayacak bir zaman dilimidir. Pavlus’un vurguladığı aradan çok zaman ve çok önemli olaylar geçtiğidir.

3:18 Vaat ve Yasa’nın doğaları farklıdır. Bir konu vaade bağlıysa, koşullar ve kurallardan çok vaadi verenin isteği önemlidir. Eğer konu Yasa’ya bağlıysa hem verici hem de alıcı durumdaki taraflar kendilerini söz konusu Yasa’nın kuralları ve koşullarıyla bağlanmış saymalıdır. Soya verilecek olan kutsama (miras) İbrahim’e vaatle bağışlanmıştır. Bu bir bağıştır, çünkü veren tarafın (Tanrı’nın) tek yanlı isteğinin bir sonucudur. İbrahim’in yaptıklarıyla ilgili değildir.

3:19 Peki Yasa bu kadar ikincil konumdaysa, Yasa’nın amacı nedir? Yasa’nın amacı suçları ortaya çıkarmaktır! Yasa önce Tanrı’nın isteğini ortaya koyardı ve belirli bir konuda Yasa’ya aykırı davranan kişilere verilecek cezayı da öngörürdü. Tanrı’nın isteğini ortaya koyduğu için Yasa kutsal, doğru ve iyidir (Rom.

7:12), ruhsaldır (Rom. 7:14). İnsanlar Yasa'nın varlığı sayesinde günahın bilincine varabilirler, ancak bu günah bilinci insanlarda günahın ortaya çıkmasına da olanak tanır (Rom. 3:19, 20; 7:7-11). Yasa günahın cezasını bildirir ve lanet getirir.

Hiç kimsenin Yasa'yı tam olarak yerine getirmesi olanaklı değildir (Rom. 3:23; 7:13-25). Böylece Yasa insanların günahlı olduğunu göstermek üzere, Tanrı'nın isteğini yerine getirmekte insanların ne denli zayıf ve yetersiz kaldıklarını açıklayacak biçimde antlaşmaya geçici olarak eklenmiştir. Gal. 3:10-11 ayetlerini incelerken tartışıldığı gibi Yasa'ya bağlı kalındığı sürece onu sürekli tutmaya çalışmak zorunludur ve günah yüzünden bunu kimse başaramaz.

Yasa günahı ortadan kaldıramadığı için geçiciydi. Vaadin alıcısı olan Kişi, yani İbrahim'in Soy'u gelene dek yürürlükte olacaktı.

Yasa melekler, yani bir aracı yoluyla insanlara ulaşmıştır (bkz. Elç. 7:38, 53). Oysa vaat doğrudan Tanrı'nın Kendisi tarafından verilmiştir. Bu nedenle vaadin, Yasa'ya karşı üstünlüğü bir kez daha görülmektedir. Elbette melekler Tanrı'nın görevle yolladığı yaratıklardır, ancak Yasa'da aracı kullanılması, vaatte ise doğrudan Tanrı'nın taraf olması Tanrı'nın verdiği önemi sergilemektedir.

3:20 Tanrı isteseydi bir tek Aracı kullanarak Yasa'yı insanlara verebilirdi (bkz. 1Ti. 2:5). Bu aracı hem insanların tarafıyla hem Tanrı ile iletişim içinde olacaktı. Burada söz konusu olacak ilişkiler dolaylı ve ikinci elden kurulmuş olacaktı. Bütün bu ilişkinin üzerinde ise başka bir Yetkili, Tanrı bulunacaktı. Oysa Tanrı birdir ve ilişkisini doğrudan kurduğunda O'nun yaptığı işin üzerinde yetkiye sahip başkası yoktur. Dolayısıyla verdiği vaadin

üzerinde değer taşıyabilecek başka bir ilişki, iletişim, yetki türü bulunmamaktadır.

3:21 Kutsal Yasa Tanrı'nın vaatlerine (yaşam, miras, vb) aykırı değildir. Bu ayetlerde Tanrı'nın verebileceği herhangi bir Yasa asla yaşam sağlayamazdı diye bir söz de aktarılmıyor. Söylenen şudur: İnsanlara yaşam verebilecek bir Yasa iletilmemiştir. Zaten daha önce de tartışıldığı gibi Yasa'nın amacı yaşam vermek değil, günahı göstermek, suçlu çıkarmaktı. İnsanla suçluluklarının farkına vararak, Tanrı'nın lütfunu kabul etmeye hazır olacaklardır. Kendi başlarına yetersiz olduklarını, sorunları çözmekte aciz olduklarını görecekle, doktora ihtiyaç duyduklarını kabul edecekler ve ilacı isteyeceklerdir (Mar. 2:17). Yoksa Tanrı aklanmayı sağlayabilecek bir Yasa verebilirdi, ama bu amacına uygun değildi ve yapmadı.

3:22 Yasa'nın verilişinin bir başka olumlu yönü de iman edenlerin "İsa Mesih'e olan imana dayanan vaadi" alması için verdiği yargıdır: Bütün dünya günahın tutsağıdır! Kendilerinin doğru, günahsız olduğunu düşünenler için İsa Mesih'in bir anlamı olamaz. İnsanlar günahlı olduklarının ayırımına varmalıydılar ve Kutsal Yazı da bunu ilan etmektedir.

Bu paragrafta tartışılan gerçek, tek tek bireylerin ne denli günahkar oldukları değil Tanrı'nın genel olarak insanlık ile ilgili tutumunu açıklamaktadır: Yasa herkesi aynı yere yerleştirir; insanlar günahkardır (Yahudiler de dahil- Gal. 2:15) ve herkes imanla aklanacaktır (2:16).

C. Galatyalılar 3:23-4:7

Metnin Teması

İman edenler Yasa'dan özgür Tanrı çocukları olur.

Metnin Kitaptaki Konumu

İbrahim'in soyunun, ona verilen kutsamalara kavuşanların iman edenler olduğunu görülmüştü. Yasa'nın ise Mesih'in gelişine dek insanları eğitime işlevine sahip olduğu açıklanmıştı. Yasa herkesin, bütün insanların aynı konumda olduğunu bildirmektedir: Herkes günahın tutsağı, yani günahkardır ve Tanrı'nın Yasa aracılığıyla bildirilen isteğini yerine getirebilecek durumda değildir. 3:19 ayeti Yasa'nın geçici olduğunu ve kutsayan Kişi'nin, yani Soy'un gelişi ile O'na iman edenler antlaşma yaşamının sağlayacağı bütün kutsamaları (Kutsal Ruh, miras, yaşam, vb) alacaklardır.

Yasa bir eğitmen işlevi görecekti. Ancak bu da Mesih'in gelişine dek olacaktı. Çünkü Mesih İsa'ya iman edenler Tanrı'nın oğulları olmuşlardır ve dolayısıyla Yasa'dan da dünyanın değer yargılarından da kurtularak "oğulluğun" tüm kutsamalarından (eşitlik, birlik, mirasçılık, kölelikten özgürlük, vb) yararlanabilirler.

Ayetlerin İncelenmesi

3:23 Bir önceki ayetteki tutsaklık düşüncesi burada daha geliştiriliyor. Yasa insanlığı günahın tutsağı olarak ilan etmişti (3:22), burada da Yasa'nın tutsağı olunduğuna vurgu yapılıyor. İnsanlar Yasa aracılığıyla günahlı olduklarının ayırımına vardıkça suçluluk duygusu ile Yasa'nın gereklerin yapmak arzusunu taşırlar ancak günahlı benlikleri Yasa'nın lanetiyle karşılaşarak doğru olanı yapamazlar (Rom. 7:7-24). Ama İsa Mesih aracılığıyla sağlanan kurtuluş, insanların Yasa'dan, günahattan, suçluluktan özgür olmalarını sağladı (Rom. 7:6, 25; bkz. 2Ko. 3:7-11).

3:24 Yasa'nın işlevi eğitmen (Grekçe *paidagōgos*) olmasıydı. Dönemin ailelerine çocuğun ahlaki eğitimini sağlamak üzere katkıda bulunan kişiydi. Dadı işlevi gören bu kişi, çoğunlukla bir köle olurdu ve çocuk yetişkinliğe doğru ilerlerken, okulda eğitim almasında ve genel olarak davranış kuralları açısından ona yardımcı olurdu. Günümüzdeki pedagoğ anlayışından oldukça farklı bir uygulamaydı. İnsanlar işte Yasa'nın bu tür bir bakıcılığı, koruması altındaydı. Mesih gelene dek günahlı olduklarının, kendi güçleri ile başarılı olamayacaklarının ve lütfâ olan ihtiyaçlarının farkına varmalarını sağlayacaktı.

3:25 Ama artık Mesih gelmiştir ve Yasa'nın eğitici işlevine ihtiyaç kalmamıştır. İnsanlar iman yoluyla lütufla kurtuluşa kavuşabilecekleri için tekrar Yasa'nın suçlayıcı, yargılayıcı düzenine boyun eğmelerine gerek yoktur.

3:26 Artık Mesih İsa'ya iman edenler yeni bir noktaya, oğulluğa ulaşmışlardır. Bu nedenle bir eğiticinin yardımına gerek kalmamıştır. Yeni Antlaşma peygamberler tarafından müjdelendiğinden bu yana bu gerçek açıkça bilinmektedir: ““Bundan böyle kimse komşusunu ya da kardeşini ‘RAB’bi tanıyın’ diye eğitmeyecek. Çünkü küçük büyük hepsi tanıyacak beni” diyor RAB.” (Yer. 31:34; ayrıca bkz. 1Yu. 2:7). Mesih İsa'ya iman etmek bir bakıma erişkinliğe geçiş olmaktadır.

“Oğullar olma” ifadesi cinsiyet anlatmamaktadır; yani erkek ve kadın bütün imanlılar Tanrı tarafından evlat edinilmişlerdir. Oğul olmanın özelliği, kurtuluş için Yahudi ve Yahudi olmayanlar arasındaki etnik sınırlar kaldırıldığı gibi, erkek ile kadın arasındaki sınırların da kaldırıldığını göstermektedir. Hepsi aynı ölçüde mirasa ortaktır, kurtuluş açısından paydaştır ve vaatlerden aynı ölçüde yararlanabilirler.

3:27 Vaftiz, İsa Mesih'e iman edenlerin, bu imanlarına ilişkin tanıklıklarıdır. Tanıklık sırasında imanlı Mesih'in ölümü simgeleyecek biçimde suya batar ve dirilişi anlatan bir eylemle sudan çıkar. Böylece Mesih'in ölüm ve dirilişinin kendisi için de geçerli olduğunu ilan etmiş olur. Bu ilan imanlıyı Mesih'in ailesinin bir bireyi, O'nunla birleşen bir kişi yapar.

Yalnızca vaftiz değil, ancak kişinin iman edişi onun Mesih'i giyinme eylemidir. Bir imanlı imanla birlikte Mesih'in sağladığı kutsamaları alır (doğruluk, aklanma, Kutsal Ruh'un imanlıdaki varlığı, yukarıdan doğuş, vb). Böylece yeni bir kimlik, yeni bir yaratılış edinir (bkz. 2Ko. 5:17).

3:28 Dindar bir Yahudi erkeğin günlük şükran listesinde Tanrı'nın onu Yahudi olmayan biri, bir köle ya da bir kadın olarak yaratmamasından dolayı O'na şükretmek yer alırdı. İsa Mesih'e iman aracılığıyla Tanrı, bu ayrımlar arasındaki duvarı kaldırmıştır. Yasa ve Yasa ile bağlantılı toplumdaki kısıtlamalar, Mesih İsa'ya olan iman sayesinde Yahudi olmayanlar, köleler ve kadınlar için kaldırılmıştır. Kurtuluş ve kurtuluşun sağladığı ilişkiler açısından Yahudi ile Yahudi olmayan, özgür ile köle, kadın ile erkek arasındaki ayrımlar artık yok olmuştur. Hepsi eşit bir biçimde, sınırsızca bu kutsamalardan yararlanabilir. Tanrı da insanları bu tür ayrımlara göre değerlendirmez.

3:293:6-7 ve 3:16 ayetlerindeki düşünce yinelenerek vurgulanıyor. Mesih'e iman ediyor olmak kişiye Tanrı'nın evladı olma ayrıcalığı verir ve imanlı Mesih'e ait olur. Soy'a iman ederek, Soy'un bir parçası olursunuz ve dolayısıyla İbrahim'e verilen vaatlerin mirasçısı konumuna gelirsiniz.

4:1 Bu ayetle birlikte Pavlus, 3:23-29 ayetlerinde anlattıklarını bir

örnekle pekiştirmek istemiştir. Mirasçı olan kişiler, henüz ergenliği aşmamışlarsa hala çocuk sayılırlar ve bir eğiticinin yardımına ihtiyaç duyarlar. Bu nedenle bir köleden farksızdırlar ve mirasçı olarak hak sahibi olduğu ayrıcalıklardan yararlanamazlar.

4:2 Vasiler ve vekiller çocuğun reşit olana dek bakımını sağlamakla ve onun haklarını, toplumsal konumunu, maddi varlığını korumakla yükümlü kişilerdir. Vasi ve vekillerin antik Yunan'da farklı görevler yaptıklarına ilişkin bir belge bulunamamıştır. Dolayısıyla yukarıda tanımlanan görevi yerine getirmenler için kullanılan farklı adlar olmalıdır. Babasının belirlediği zaman ise çocuğun erişkin sayılmaya başlanacağı zamandır. Bu zamandan sonra çocuk başkalarına bağımlı olmaktan kurtulur.

4:3 Pavlus dünyadan verdiği örneği bu ayette uygulamaya çeviriyor. Mirasçıların çocukluk zamanıyla, insanların ruhsal çocukluk zamanını birbirlerine benzettiğini açıklıyor. Burada kullanılan “biz” ifadesi hem Yahudi hem de Yahudi olmayanları kapsayan genel bir ifade olmalıdır.

“Dünyanın temel ilkeleri” ifadesine gelince 4:8-11 ayetleriyle birlikte düşünülünce (4:9'da da aynı ifade yer alır) bu dünyadan kaynaklanan öğretiyi, görüş ve inançlardan kaynaklanan ilkeler olmalıdır. İnsanların dünyasal tutumunu ve günahını ortaya çıkaran Yasa da, başka dinsel, siyasal görüşlerden kaynaklanan yaşam ilkeleri de bu “dünyanın temel ilkeleri” arasında yer alır. İster Yasa olsun, ister diğer dinlerin ilkeleri olsun hepsi insanları günaha tutsaklık noktasından yakalayarak köleleştirir. Hiçbir dinsel öğretinin özgürleştirici niteliği yoktur. İnsanları ancak İsa Mesih'e imanla karşılaşacakları lütuf özgürleştirebilir.

4:4-5 Bu iki ayette de Tanrı'nın insanları özgürleştirmek için neler yaptığı açıklanmaktadır. Çocukların olgunluk çağına gelmesi için zamanın geçmesi gerekir ve bu zamanı da babaları da kararlaştırırdı (4:2). “Zaman dolunca Tanrı” insanları özgürlüğe kavuşturmak için eyleme geçti.

Bir önceki ayette görüldüğü gibi dünyanın temel ilkelerinden olan Yasa'nın altında köle durumunda yaşayan insanları özgürlüğe kavuşturmak için hareket etti. Yaptığının bütün dünya için geçerli olmasını sağlamak üzere bu dünyanın unsurlarını kullandı. Biricik Oğlu'nun bir kadından doğmasını olanaklı kıldı. “Kadından doğan” Oğul, yalnızca dünyaya doğmak üzere bir kadını aracı olarak kullanmak fikrini taşımaz, bunun da ötesinde diğer insanların bulunduğu bütün koşullara doğmak anlamını taşır. İsa yeryüzünde yaşadığı zaman diğer insanların yaşadığı hiçbir koşul ve durumdan bağışık değildi (İbr. 4:15). Bu noktada vurgulanması gereken bir gerçek de İsa'nın bütün bu koşullara karşın günah işlememiş olmasıdır. İsa Yasa altında doğmuş olmasına karşın, diğer insanlar gibi Yasa'nın doğal sonucuna, günaha boyun eğmedi. O'nun günah işlememiş olması İsa Mesih'e iman edenler için doğruluk ve sonsuz kurtuluş kaynağı oldu (2Ko. 5:21, İbr. 5:8-9). Bütün bu sürecin içinde temel nokta herkesin de Oğul gibi oğulluk hakkını alabilmesidir.

4:6 Bu ayetle birlikte tekrar 3:2 ayetindeki kanıtı dönüyoruz. Galatyalılar'ın içinde Kutsal Ruh yaşamaktadır. Kutsal Ruh'un onlardaki varlığı, onların Tanrı'nın çocukları olduğunun kanıtıdır (Rom. 8:16). Böylece her İsa Mesih imanlısı Tanrı ile doğrudan konuşma cesaretini kendisinde bulabilir ve O'na “Abba! Baba!” diye seslenebilir. Baba'nın sevgisini ve yetkisini anlayan çocuk ‘Abba’ sözünü kullanır.

“Abba!” sözcüğü Grekçe’ye Aramice’den geçmiştir. İsa’nın dua ederken kullandığı bir sözdür (Mar. 14:36). Aynı biçimde İsa’ya iman ederek alınan Kutsal Ruh’un varlığı imanlıların Tanrı’ya “Abba! Baba!” diye dua etmelerine olanak tanır (Rom. 8:15). “Abba” sözcüğü Yahudi evlerinde çocukların babalarına seslenmek için kullandığı “Baba” sözünü karşılamaktadır. Bazı yerlerde “Babacığım” diye tercüme edildiğini görsek de bu aşırı bir yorum olacaktır. Günümüz Türk evlerinde bazı çocukların babalarına “Babişko” dediklerini düşünürsek bu çeviri yönteminin çok da sağlıklı olmadığı açıktır ve eski Yahudi evlerindeki baba-çocuk ilişkine uygun düşmez. Abba, Baba demektir. Burada söz konusu olan Baba, Tanrı olduğu için Abba dendiğinde seven ve yetkili bir babayı anlıyoruz.

4:7 Yine de yalnızca aile içinde kullanılan bu sözü söyleyebiliyor olmak imanlılara aileden biri olduklarını, oğulluğa alındıklarını anımsatmalıdır. Kölelik ortadan kalkmıştır, artık iman aracılığıyla erişkin kişiler haline getirilmiş durumda olduklarını bilmelidirler. Böylece artık mirasçılık haklarından yararlanabilecek duruma gelmişlerdir.

UYGULAMA

1. İlk iman ettiğiniz zamanki değerleri koruyor musunuz? Kavuştuğunuz lütuftan kaynaklanan sevinç yerli yerinde duruyor mu? Yoksa yaşadığınız olayların, zorlukların, günahların (sizin ya da başkalarının günahları) etkisiyle ilk sevincinizden uzaklaştınız mı?

Eğer öyleyse bu aynı zamanda Tanrıbilimsel bir uzaklaşmadır. Tanrı’ya ilişkin bakışınızda bir çarpıklık olması gerekmektedir. Tanrı değişmedi, ama sizin yaşadığınız olaylar sonucunda

bakışınızda çarpıklıklar oluşmuştur. Müjde'yi yeniden öğrenin! İsa Rab'dir ve O'nun çarmıhta yaptıkları aracılığıyla dünyadan özgür kıldık. Yaşamınızda O'nun egemenliğini yeniden kurmasına izin verin.

2. Lütuf sizin için ne anlama geliyor? “Karşılıksız bağış”, “Tanrı'nın armağanı” gibi ifadelere yer vermeden birkaç cümle içinde lütfun sizin için kişisel olarak ne anlama geldiğini açıklayabilir misiniz? Eğer bunu yapmakta zorlanıyorsanız, Tanrı'nın lütfunu kişiselleştirmekte zorlanıyor olabilirsiniz. Lütuf üzerine düşünün, hangi eylemlerle lütfu hak etme çalıştığınızı araştırın. Lütfu hak etmeye gerek yoktur!

3. Sizde Kutsal Ruh var mı? Eğer İsa Mesih'e iman ettiyseniz vardır. Peki, bu gerçek sizin yaşamınızı nasıl etkiliyor?

V. BÜYÜTEÇ: HİRİSTİYAN YAŞAMI

Galatyalılar'da Hıristiyan yaşamını en güzel anlatan ifade bence 'Mesih sizde biçimleninceye dek' (4:19) sözüdür. Kurtulmak için lütfâ ihtiyaç duyan insan, hak etmediği halde İsa tarafından kurtarıldıktan sonra da günah işleme kapasitesini kullanmaya devam eder. Yeni yaşamının her adımında 'lütfâ üzerine lütfâ' Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih'e benzer olmak üzere dönüştürülür (2Ko. 3:18). Bu kutsallaşma sürecinde Mesih'e benzer nitelikler imanlıda biçimlenmeye başlar. Bu değişim imanlının hem kimliğinde hem de gündelik yaşamında görünür.

Kimlikteki Değişim

1. Mesih'te olmak: Pavlus'un Galatyalılar'da birçok kez kullandığı bir ifadedir. Dunn'a göre bu, Hıristiyan yaşamının kaynağını, kimliğini ve sorumluluklarını anlatır (sf. 399). Mesih'te olan kişi artık yaşamının Rab'bi, efendisi olarak Mesih'i belirlemiştir. Bu yaşamı sürdürebilmek için gerekli olan her şeyi ve yaşamdaki sorumluluklara ilişkin bilgiyi, örneği O'ndan alır.

2. Mesih'e ait olmak: Hem bir birey (3:29) hem de bir topluluk olarak (1:22) sahipliği Mesih'e devretmiş, egemen olarak O'nu tanımış olmayı anlatır.

3. Mesih'le olmak: Mesih'in kurtaran eyleminde imanlının Mesih ile özdeş kılındığını (3:27) ve imanlı yaşamında bunun sonuçlarının olması gerektiğini (2:20) ifade eder. Her üç ifade de öz olarak birbiriyle aynıdır.

Gündelik Yaşamdaki Sonuçlar

Galatyalılar metninde Hıristiyan'ın günlük yaşamına ilişkin yol gösterici çeşitli ayetler bulunmaktadır. Sırasıyla bakılacak olursa:

1:10 Gündelik yaşamda alacağımız kararlar çevremizdeki insanların ya da ilgililerin tepkilerinden duyulan kaygılara göre şekillenmemelidir.

Başka insanların yargılarına ya da tepkilerine verilen önem, diğer her etkenden daha üstün tutularak kişinin karar ve eylemlerine yön veriyorsa buna insan korkusu denebilir. Karar ve davranışların kaynağı Tanrı'nın öğrettikleri ya da Kutsal Yazılar olmadığı zaman imanlı yanlış yolda yürüyordur. İmanlı yaşamının her noktasında en önemli yer, Tanrı'ya verilmelidir.

Fee (2011, sf. 96) bu ayeti yorumlarken Müjde'yi insanların kulaklarına hoş gelecek şekilde sunmanın da, insanları gereksiz bir biçimde rahatsız edecek şekilde sunmanın da doğru olmadığını vurgular. Eğer insanlar Müjde'yi reddedecekse, reddettiklerinin bizim tutum ve sunuş biçimimiz değil Müjde olduğundan emin olmalıyız.

3:10 Ne bir dinin kuralları (şeriatı) ne de kendi koyduğumuz kurallar, Tanrı'nın lütfu ile kurtulduğumuz gerçeğini gölgelemelidir.

Herhangi bir dinsel şeriatı, söz konusu kurallar her ne kadar iyi de olsa, Tanrı ile ilişki için ön koşul, kurtulmanın öncülü sayan kişiler, olanaksız bir işe soyunmuşlardır. Çünkü kuralları her zaman, sürekli uygulamak mümkün değildir. Kural ya da yasa her uygulanmadığında, kişinin vicdanı onu suçlar ve sonuçta yargılanmaya götürür. Oysa Tanrı bizim bu yasa ya da kuralları uygulayamayacağımızı bilir ve bizden bir şey istemeden bizi bu

ümitsiz çabadan özgür kılar. Buna lütuf denir. Yaşamınızı kurallar değil, lütuf yönlendirirse Hıristiyan yaşamını sürdürebilmek için gereken özgürlük ortamı sağlanmış olur. Hıristiyan kişi, bu açıdan yaşamını denetlemelidir.

5:16, 25 Dünyanın ve doğal benliğimizin bizi yönlendirdiği tutum ve davranışlar yerine, Kutsal Ruh'a uygun ürün vermek üzere Ruh'un denetiminde yaşayın.

Kime yaşamımızda fırsat verirsek, bizi etkileyecek olan da odur. Benliği ya da dünyayı değil, Ruh'u dinlemeliyiz. Ruh'u dinlemek için kişisel tapınma zamanınızda sessiz bir zaman ayırarak Tanrı'nın yüreğinize seslenmesine izin verin. Kutsal Kitap, yazarı olan Kutsal Ruh'un bize öğretmek istediklerini içerir. Öğrenmek için en önemli kaynaktır. Bir başka kaynak da kilisedeki kardeşler olur. Onların teşvik ve uyarı sözlerine kulak verin. Kardeşlerle ilişkinize eski yaşamınıza karşı ölmüş olduğunuz, Mesih'le çarmıhında özdeşleşmiş olduğunuz gerçeği damgasını vurmalıdır. Çarmıhın zaferi yaşamınızda gözükmeli ve kardeşlere olan etkiniz yapıcı, destekleyici ve alçakgönüllü bir nitelik taşımalıdır.

6:1 Günah işlerken yakalananlara karşı lütuf göstermek ve günahla mücadele ederken günaha düşmemek gerekir.

Başkalarını yargılamak çok kolaydır. Günahla yakalansa bile başkalarını eleştirirken acımasız, öfkeli ve kavgacı bir tutum sergilememek gerekir. Günah işleyenleri elbette uyarmalıyız, o ama bunu yaparken alçak gönüllü olmalıyız (Mat. 7:1-5). Günahla mücadelenin amacı günahkarı tövbeye yönlendirmek ve onu tekrar imanlı yaşamı ve toplumu içinde saygın bir konuma gelecek duruma kavuşturmadır.

6:2 Kardeşlik sevgisini zor durumda olanlardan esirgemeyin.

Mesih İsa en önemli ikinci buyruğun kardeşini sevmek olduğunu söylemişti (Mat 22:36-40). Yaşamın zorlukları nedeniyle sıkıntı çekenlere destek olarak, onları dinleyerek taşıdıkları yükler açısından teselli edici ya da hafifletici bir rol üstlenebiliriz. Etkin bir biçimde sevgi göstermek bu anlama gelir.

6:3 Alçak gönüllü olun.

İnsan günaha eğilimi ve Tanrı'nın engin lütufla sağladığı yüce kurtuluş karşısında haddini bilmelidir. Geldiğimiz konumların, sahip olduklarımızın kaynağının Tanrı olduğu gerçeği asla unutulmamalıdır. Hem sahip olduklarımızın hem de bizim sahibimiz O'dur.

6:4-5 Övgüye layık olan yalnız Tanrı'dır.

Kendi yaptıklarımızla övünebileceğimiz anlamı çıksa da, aslında Hıristiyan tapınan bir yüreğe sahip olmalıdır. Her durumda ancak O övülebilir. Tapınmak gündelik yaşamın temel bir unsuru olarak yer almalıdır.

İnsanların genel eğilimi başkalarını denetlemek, onların yanlışlarını ortaya çıkartmaktır. Hıristiyanlar ise öncelikle kendilerini denetlemelidir. Onlara düşen yük öncelikle budur; sonra da gündelik yaşamlarındaki kişisel sorunlarla başa çıkmaktır..

6:6 Tanrı sözünü öğreten kişileri ihmal etmemek gerekir. Hem ruhsal hem de fiziksel olarak onların ihtiyaçlarını düşünmeyi sorumluluk olarak kabul etmek gerekir.

Bu ayetlere başkaları da eklenebilir. Ama konuyu çok uzatmamak açısından yukarıdaki örnekler yeterlidir. Hıristiyanlar lütufla kurtulup, yaşamlarını lütufla devam ettiren ve bu lütfu başkalarına da göstermeleri gereken kişilerdir. Bu lütufta büyüme, Hıristiyan yaşamının temelidir.

VI. Galatyalılar 4:8-5:1

Metnin Teması

Size Verilen Özgürlüğü Koruyun.

Metnin Kitaptaki Konumu

Mektubun başında (1:1-2:21) Galatyalı imanlılar Pavlus tarafından kendilerine iletilen bildiriye uymaları için teşvik edilmişlerdir. Kendisinin doğrudan Tanrı'dan aldığı bu bildiriye Elçiler dahil herkesin uyması gerektiği onlara anlatılmıştır. Bu Müjde sünnet ve benzeri dinsel eylemlerle desteklenmek zorunda değildir.

3:1-4:7 ayetleri arasında ise Müjde'nin temeli olan iman okuyucuya açıklanmıştır. İnsan yalnızca iman yoluyla aklanabilir. 4:8-5:1 ayetlerinin oluşturduğu parçada da Galatyalı imanlılar Müjde'nin iman edenlere sağladığı özgürlüğe bağlı kalmaya çağırılırlar. Yasa'ya ve onun gerektirdiği uygulamalara dönmeyi öğretmek köleliğe dönmeye bir çağrı olarak anlatılır. Tanrı'nın özgür çocukları için bu durum hiç de uygun değildir (4:8-11).

Pavlus, Galatyalı imanlıların ona karşı sevgisi ve onu kabul edişlerinden emindir. Bedensel sıkıntılarına karşın onu dinlemeleri ve hatta neredeyse kendi "gözlerini oyup" ona verecek ölçüde sevgi göstermişlerdir. Pavlus da bu fiziksel kusurun verdiği alçaltıcı duruma rağmen Tanrı bildirisini onlara duyurmuştu. Bu mektupta Galatyalılar'ı tekrar Müjde'yi izlemeye çağırıyor oluşu düşmanca bir tutum değil, tersine Mesih'i onlarda "biçimlendirme" arzusudur (4:12-20).

Burada ele alınan parçanın sonunda (4:21-5:1) Pavlus, Yasa altında

yaşayanlarla karşılaştırıldığında daha üstün bir konumda olan Mesih imanlılarını tekrar Yasa'nın köleliği altına girmemeye teşvik eder. Yasa, bir çocuğa ahlaki konularda öğretmenlik yapan bakıcının rolünü üstlenmiştir (bkz. 3:24 hakkındaki not). Çocuk bir köle gibi bu eğitimden kurtulamaz. Yasa bu bağlamda köle edici bir unsurdur, oysa verilen vaat ise özgürlüğe ilişkindir. İsa Mesih'e olan iman kişinin vaatten kaynaklanan kutsamalara kavuşmasını güvence altına alır. Vaat ve kölelik birbirine karışmayan iki ayrı durumdur. Pavlus bu nedenle Hacer ile Sara ve İsmail ile İshak örneklerini verir. Bu tarihsel olaylarda kurtuluşa ilgili bir gerçeğin altı çizilir: Vaade sahip olan (iman eden) mirası alır, mirası alamayan ise olağan yola (bedensel yola, yani Yasa'ya) ümit bağlayandır. Zulüm konusunda da durum aynıdır: Zalimler hep Yasa'yı vurgulayanlar olmuştur (4:29)!

Mesih bizi Yasa'ya bağımlı olma zorunluluğundan kurtardı. Bu nedenle “bir daha kölelik boyunduruğuna dönmeyin” (5:1).

Ayetlerin İncelenmesi

4:8 Galatyalılar “eskiden Tanrı'yı tanımadıkları” zamanlarda bilgisizliklerinden ötürü yanılığın içindeydiler. Bu yanılıyla gerçek Tanrı'ya tapınmanın dışındaki dinsel etkinliklere kapılmışlardı. Bu onlar açısından sahte inançlara kölelik anlamına gelmekteydi.

4:9 Bu bilgisiz dönemden sonra İsa'ya iman ederek Tanrı'yı tanıma konumuna yükselmişlerdi. Buna Tanrı'nın verdiği karşılık onları tanımak olmuştu. Bir insan, Mesih'e olan imanı nedeniyle Tanrı tarafından tanındığında Tanrı, ona imanın getirdiği bütün kutsamalardan yararlanma olanağını sağlar.

Durum “öyleyken” Galatyalılar sanki hiç bu kutsamalara

kavuşmamışlar gibi eski, “değersiz, etkisiz ilkelere” dönmek istemişlerdir. Bu bilgisizlikten doğan yeni bir hata değil, eskiden yaptıkları hatayı yinelemek anlamına gelmektedir. Eskiden köle oldukları duruma geri dönmeyi nasıl isteyebildiklerini Pavlus onlara sormaktadır.

4:10 Yahudilik yanlılarının açıkça Galatyalılar’ı yasacılığa döndürmesinden çok, Galatyalılar yasacı köleliğe adım adım dönmektedirler. Bu da onların “özel günler, aylar, mevsimler, yıllar” kutlamalarından anlaşılmaktadır. Bunlar Yahudiler’in kutsal saydıkları zamanların kutlanmasıdır.

Günler sözü ile Şabat günü ile belirli günlere karşılık gelen bayramları, aylar sözü ile Yahudi takviminin aylık döngüsü içindeki Yeni Ay (Say. 28:14) gibi kutlamaları, mevsimler sözü ile Mayasız Ekmek Bayramı, Hasat Bayramı gibi mevsimlik etkinlikleri, yıl ile de Özgürlük Yılı (Lev. 25:10) anlatılıyor olmalıdır.

Pavlus yalnızca bu bayramların kutlanmasına karşı çıkmıyor, kendisinin de bu bayramlardan bazılarını kutladığı düşünülmektedir (bkz. Elç. 20:6; 1Ko. 16:8). Yine de bu bayramların kutlanmasının yasacı kişilerin uygulamışlarındaki köleleştirici ruhsal etkinin, putperestlerin bayramlarındaki ruhsal durumdan çok da farklı olmadığını anlatıyordu (bkz. 4:3). Bunun nedeni, Tanrı tarafından konulan bu bayramların yanlış olması değil ama bu bayramlar ya da herhangi bir etkinliğin, sevap aracılığıyla kurtuluş umudu taşıyan yasacı köleliğe dönüş olmasıdır. Anlamından uzaklaşmış dinsel tekrarlar ya da dini zorunluluktan kaynaklanan etkinlikler olarak mı kutlanmaktalar yoksa içten gelerek, gönüllü katılımı ya da kültürel nedenlerle mi kutlanmaktalar? Yahudiler’in bayram kutlamalarında, gönüllü ve

kültürel amaçlarla yapılan kutlamalarda bir sorun yoktur. Eğer zorunluluktan yapılıyorsa, iman yoluyla kurtuluş dışında herhangi bir yol ya da sevapla imanı uzlaştırıcı ara bir yol köleliğe dönüştür, Müjde'den ayrılmaktır.

4:11 Pavlus'un korkusunun nedeni Galatyalılar'ın bu kölelik boyunduruğunu yüklenmesine engel olamamaktır. Bütün çabalarına karşın okuyucuları onu anlamayıp yanılığında ilerleyebilirler. **“Boş yere mi emek verdim”** sözü retorik bir ifadedir. Yani, kurtulmuş olan Galatyalılar'ın kurtuluşlarını yitirmesi bağlamın konusu değildir. Yeni Antlaşma'nın başka mektuplarında bu konu tartışılabilir olsa da bu ayette anlatılan kurtulmuş olan Galatyalı imanlıların kendilerine gereksiz bir kölelik boyunduruğu takma tehlikesinin olmasıdır.

4:12 Buradan başlayarak 20. ayetin sonuna dek Pavlus mektubun ilk alıcıları ile arasındaki ilişkiyi konu etmektedir. Pavlus'un Galatyalılar'dan kendisini örnek olarak almasını istemesinde söz konusu olan gurur değildir. Kendisi nasıl Müjde'yi izliyorsa ve yasacı tutumdan uzak duruyorsa, onlardan da beklediği aynı tutumdur. **“Her öğrenci öğretmeni gibi olacaktır”** (Lu. 6:40). Bu öğretmenlerin öğrencileri için belirlediği hedef olmalıdır.

“Ben de sizin gibi oldum. Bana hiç haksızlık etmediniz” sözleri sonraki ayetlerle birlikte daha iyi anlaşılmaktadır. Pavlus nasıl onlar tarafından açık gönüllü bir biçimde kabul edildiyse, Pavlus da onları aynı biçimde kabul ettiğini bildiriyordu.

4:13 Galatya'ya gittiği zaman Pavlus hastaydı ve aslında yolculuğu sırasında bu hastalık nedeniyle oraya gitmek durumunda kalmıştı. Bu hastalığın ne olduğu tam olarak bilinmemektedir; gözünün bozuk olması, Listra'daki saldırının bir sonucu (Elç.

14:19), bedenindeki ‘diken’ (2Ko. 12:7) ya da bir başka hastalık söz konusu olabilir.

4:14 Galatya’daki imanlılar onu bu hastalığa karşın ağırlamışlardı. Kurtuluş bildirisini duyuran birinin bedensel rahatsızlığı hem bu kişinin bildirisi hem de kendi güvenilirliği konusunda kuşkulara yol açabilecekken Galatyalılar Pavlus’a kucak açmışlardı.

4:15 Pavlus’un Galatya’da gördüğü kabul onun ilettiği bildirinin de benimsenmiş olduğunu gösteriyordu. “**Mesih İsa’yı kabul eder gibi**” kabul ettiklerinde ifadesi, Müjde’ye karşı Galatyalılar’ın gösterdiği sevinçli karşılığı da ima etmektedir. Ne var ki, Pavlus onlardan uzaktayken bu sevincin yok olmaya başladığını düşünmek durumunda kalmıştır. Çünkü Müjde’ye bağlılık açısından tutarsızlık göstermekteydiler. Oysa, sonraki cümleden Pavlus yanlarındayken gerekirse gözlerini oyup ona vermeyi bile konuşmuş olduklarını anlıyoruz. Bu bağlılığın zayıflaması Pavlus’u bu sitemli cümleleri yazmaya yöneltmiş olmalıdır.

Ayrıca bu ayette gözlerden bu biçimde söz edilmesi, Pavlus’un Galatya’yı ilk ziyaretindeki hastalığının göz rahatsızlığı olabileceği olasılığını arttırmaktadır. Ancak Cole, gözün o dönemde yaşayanların günlük hayatını sürdürebilmeleri için çok önemli bir organ olduğunu ve bu sözün Galatyalı imanlıların Pavlus için en değerli şeylerini, gözlerini bile vermeye hazır olacak kadar sevdiklerini anlatan bir ifade biçimi olabileceğini de ekler (sf. 172). Başka bir deyişle, bu söz yalnızca retorik bir ifade de olabilir.

4:16 ‘Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar’ atasözünü doğrular biçimde Pavlus’un Galatyalı imanlıları eleştirmesi onların arasında hoş karşılanmamış olmalı. Hatta içlerinden kimilerinin

tepkisi Pavlus'a karşı düşmanca denebilecek ölçüyü bulmuş olabilir.

4:17 Pavlus'un eleştirileri onları rahatsız ederken başka kişiler de Galatyalılar'ı kendi yanlarına çekmeye gayret etmektedir. Bu çabanın herhangi bir ruhsal amacı da yoktur. Yasacılar Galatyalı imanlıları kendi yanlarına çekerek taraftarlarının sayısını arttırmaya çalışmaktadır.

4:18 Elçi, yanlarında olduğu zaman gayret gösteren imanlıların o yanlarında yokken de aynı gayreti göstermelerini bekliyordu. Bu gayreti göstermemelerinden duyduğu hayal kırıklığı metnin tonundan anlaşılmaktadır.

4:19 Yasacıların ruhsal amacı olmamasına karşın Pavlus, Galatyalılar için olan hedefini açıkça ifade etmektedir: “**Mesih sizde biçimleninceye dek**”. İmanlıların kutsal kılınma süreci Mesih'in benzerliğinde dönüştürülme sürecidir (2Ko. 3:18). Tanrı'nın sözünü işiten Hıristiyanlar bu sözü yaşamlarında özümseyerek, düşüncelerinin yenilenmesi için Kutsal Ruh'un Tanrı'nın sözü aracılığıyla onları dönüştürmesine açık olarak kutsal kılınma yolunda ilerler (Rom. 12:1-2; 2Ti. 3:16-17). Pavlus bu sürecin içinde onlara sürekli yakın bir ilgi gösterdiğini ifade ediyor.

Bu yakınlığı da “**çocuklarım**” sözü ile tanımlıyor. Tıpkı bir annenin çocuk doğurması gibi, Galatyalı imanlıların Mesih benzerliğine dönüşmesi Pavlus için sancılı, zorlu geçmektedir. Bu sıkıntılar onlar bu dönüşüm sürecini tamamlayana dek de sona ermeyecektir (bkz. Kol. 1:24-29). Bu dönüşüm süreci bütün bir ömrü kapsadığı için Pavlus sıkıntılarının sona ermesini beklemiyor olmalıdır (bkz. 2Ko. 4:7-18; 6:3-10). Yine de “çocukların”

büyüdüğünü görmek teselli edici olacaktır.

4:20 Pavlus, bu ayette de “çocuklarını” terbiye etmeyi, azarlamayı sürdürüyor. Neden Galatya’ya gidip onları yüz yüze uyaramadığını bilemiyoruz. Bu azarlamayı mektup yerine yüz yüze konuşarak yapmayı istediğini ve böylece okuyucuların Pavlus’un ses tonunu, yüzünün aldığı şekli görmesini dilediğini anlıyoruz.

Bu kadar çok şey öğrendikten sonra, Galatyalı imanlıların nasıl olur da böyle çocuksu davranmayı sürdürüyor olduklarına inanamaz. **“Bu halinize şaşıyorum!”** diye yazarak onlara kızdığı parçayı bitirir.

4:21 Pavlus, Yahudilik yanlılarını Eski Antlaşma’yı doğru yorumlamaları konusunda sorgulamaktadır. Bundan sonraki ayetlerde Pavlus, bir örnek vererek kölelik ve özgürlük konusunu karşılaştırır. Yasa’nın altında yaşamak konusunu daha önce 3:10-12 ayetlerinde açıklamıştır. Bu konuyu tekrar ve örnekleyerek ele alır.

4:22 Bu konudaki örneği ise İbrahim ve ailesidir. İbrahim, Yahudi yasacılığını savunanlar için önemli bir örnektir, çünkü Yahudi inancının Musa ile birlikte iki temel figüründen biridir. Pavlus, Galatyalı imanlıların İbrahim’in soyundan geldikleri konusunu daha önce açıklamıştır (3:6-8, 27-29). Buradaysa İbrahim’in soyundan gelenlerin iki oğul aracılığıyla ona bağlandığını anımsatır. Köle Hacer’in oğlu İsmail, özgür Sara’nın oğlu ise İshak’tır (bkz. Yar. 16:1-4; 21:1-3).

4:23 J. M. Boice, annelerin konumlarının çocuklarının konumunu da belirlediğini yazar (bkz. sf. 733; Barker & Kohlenberger, ed. içinde). İsmail “olağan yoldan”, insanların yöntemleriyle

doğmuştur. İshak ise babası İbrahim çocuk sahibi olmak için çok yaşlı olmasına karşın Tanrı'nın verdiği vaade uygun olarak olağanüstü bir biçimde doğmuştur.

4:24 Burada Pavlus bu tarihsel olayı mecazi bir biçimde kullanarak ruhsal gerçekleri açıklamaya başlar. Bunu yaparken de karşılaştırmayı kullanır. İlk tanımladığı Hacer'dir. Hacer, Sina Dağı'nda halka verilmiş olan Eski Antlaşma'yı simgeler, köle olan ve köle olacak çocuklar doğuran kadındır.

4:25 Hacer'in, insanın yöntemlerini içeren dünyasal Sina Dağı'nı simgelediği bu ayette de yinelenir. Hacer'in temsil ettiği şey, "şimdiki"dir. Yani bu dünyaya ve bu zamana ait olandır. Yeruşalim, dünyasal olanı, köle edici Yahudiliği temsil etmektedir. Hacer ve oğulları, yani İbrahim'in soyundan gelmesine karşın, olağan yoldan, dünyasal, insani bir biçimde oğul olan Yahudiler kölelik etmeyi sürdürmektedir.

4:26 "Oysa" İsa Mesih aracılığıyla, vaade bağlanan oğullar olan bizlerin annesi göksel Yeruşalim'i simgeleyen Sara'dır. Pavlus, her ne kadar karşılaştırmayı yaparken karşılaştırdığı her unsuru tek tek yazmamışsa da, bu açıklamalardan yola çıkarak Boice'in yaptığı tabloya (age sf. 733) biraz ekler yapılarak aşağıdaki tabloyu oluşturulabilir. (İtalikler yazarın ekledikleridir.)

Hacer	Sara
İsmail	İshak
Eski Antlaşma	Yeni Antlaşma
<i>Sina Dağı</i>	<i>Golgota</i>

köle kadın, <i>köle çocuklar</i>	özgür kadın, <i>özgür çocuklar</i>
şimdiki Yeruslalım	göksel Yeruslalım
<i>yasacıların annesi</i>	<i>bizim (imanlıların) annemiz</i>
Yahudilik	Hıristiyanlık

Hacer ile Sara arasındaki karşılaştırma bize hem Eski Antlaşma Yahudiliği hem de Hıristiyan imanı hakkında canlı açıklamalar yapmaktadır. Dünyanın gereksinimlerini, insani zayıflıkları simgeleyen Hacer benzetmede Eski Antlaşma'yı tanımlamaktadır. Her ne kadar Tanrı tarafından verilmiş olsa da Yasa, günahtan ötürü (bkz. Rom. 7:13-23; krş. İbr. 7:18-19) Yasa'yı izleyenleri özgürleştirmez. Dünyasal olanın sonuçları da dünyasal olacaktır. Bu nedenle Hacer'in temsil ettiği şimdiki Yeruslalım'dır. Oysa Sara Yeni Antlaşma'yı ve şimdiden Tanrı'nın Egemenliği bağlamında imanlıların içinde bulunan ama gelecekte tam olarak ortaya çıkacak olan göksel Yeruslalım'i temsil eder. Sina Dağı ile değil ama Tanrı'nın vaadine dayanan antlaşmaya dayanan ve Golgota'da İsa Mesih'in gerçekleştirdiği kurtarış eylemi sayesinde özgür çocuklar olma konumuna kavuşmuşlardır.

Bir not olarak ifade edersek göksel Yeruslalım, Va. 21:1-22:5 ayetlerinde açıklanan yeni yeryüzünde kurulacak olan Yeni Yeruslalım'dır; gökte bulunan bir kent söz konusu değildir.

4:27 Yeşaya peygamberin kitabından yapılan alıntı duruma çok uygun olmaktadır. Yeşaya 53. bölümde Acı Çeken Kul'un hizmeti

ve canını feda etmesiyle birçoklarının kutsanmasının anlatılmasından sonra yer alan Yşa. 54:1 ayeti, sürgün sonrası Yeruslm’de yaşıyanların gelecekte nasıl sevineceklerini anlatmaktadır. Tanrı’nın kutsamasına ilişkin vaatler sıralanmaktadır. Her ne kadar, Yeşaya metni ile Sara ve Hacer olayı arasında birebir konu örtüşmesi gözükmyorsa da Pavlus parçayı bu konuyla bağlantılı olarak yorumlamıştır. Onun açıklamasıyla bu ayet, Tanrı’nın olağanüst bir biçimde müdahale ederek kısır kadının (Sara- İsraili olmayanları da kapsayan Yeni Antlaşma halkı) verimli olacağını vaat etmektedir. Yeni Antlaşma halkı, Yahudi olmayan Hıristiyanlar sayıca Yahudiler’i de geçeceklerdir.

4:28 Bütün Hıristiyanlar mecazi bir biçimde, doğal yoldan değil de vaade dayanarak olağanüst bir biçimde doğmuş olan İshak’a benzetilmektedir.

4:29 Pavlus Yar. 21:9 ayetini anımsatmaktadır. İsmail kendisinden yaşça çok küçük olan kardeşi İshak’la alay etmiştir. Pavlus bu durumu zulüm olarak tanımlamıştır. “Kutsal Ruh’a göre doğan” Hıristiyanlar da aynı şekilde zulümle karşılaşmış ve karşılaşacaklardır (Mat. 5:10-12; Yu. 15:19-16:4; 1Se. 3:1-4; 2Ti. 3:12; 1Pe. 4:12-19).

“Kutsal Ruh’a göre doğan” sözü İshak’ın olağanüst bir biçimde doğduğunu ima etmez. Bu sözle anlatılan çocuğun İsmail’in tersine, Tanrı’nın (Kutsal Ruh’un) vaatlerine uygun doğmuş olmasıdır. İshak ve Hıristiyanlar bu niteliği paylaşırlar.

4:30 Pavlus burada tekrar İsmail ile İshak öyküsünden örnekleri ödünç almaktadır. Vaade göre yaşam bulmayanlar ile vaadin çocukları arasında ayırım olmalıdır. Her ikisi birlikte aynı mirasın

sahibi olamazlar. Bu sözler Galatyalı imanlılara Yahudilik yanlısı yasacı kişilerin topluluk dışına çıkartılmasını öğütlemekteydi.

4:31 “İşte böyle” sözüyle başlayan bu kısa yineleme, verilmekte olan İsmail ile İshak örneğinin sona erdiğini göstermektedir.

5:1 Bu ayet ile de bir özet verilerek yeni bir bölüme geçişin hazırlığı yapılmaktadır. Yasa'nın köleliğinden Mesih'in çarmıhtaki eylemleri ile bütünüyle özgür kılınmış olan Galatyalı imanlılar (ve genel olarak bütün Hıristiyanlar) sahip oldukları özgürlüğü fark etmelidir. Özgür kalma için sorumluluğu bu imanlılara aittir. Her ne kadar yasacı/şeriatçı öğretişler, dünyasallıktan kaynaklanan alışkanlıklar, karşılaşılan zulüm imanlıları ödün vermeye zorlasa da dayanmaları gereklidir. Kölelikten kurtulmuş olanların, kölelik boyunduruğunun ne kadar ağır ve zahmetli olduğunu bilmeleri gerekir. Bu nedenle de tekrar aynı köleliğe dönmemekte kararlı olmalıdırlar.

UYGULAMA

1. Yaşamınızı yöneten belirli değerleriniz var mı? Bu değerlerin kaynağı nedir? Unutmayın ki yaşamımızdaki her eylemimiz, alışkanlıklarımız bilinçsizce de olsa bazı ilkelere, değerlere dayanmaktadır. Bu değerler bedensel, dünyasal olabileceği gibi Kutsal Kitap'tan, Mesihçi ilkeler de olabilir. Aklınıza gelen değerleriniz nelerdir?
2. Yahudi kökenli olmayan günümüz Hıristiyanları nasıl hala “Yasa altında” yaşıyor olabilirler? Bir Hıristiyan nasıl lütuf altında değil de Yasa altında yaşıyor olabilir? Örnekler düşünün.
3. Size hizmet edenlerin kısıtlılıkları, hastalıkları ya da herhangi

bir zayıflıkları karşısında tutumunuz nedir? Örneğin, kanser hastalığına yakalanmış bir kilise önderinin topluluğundan bazı üyeler onun işlemiş olduğu bir günah sonucunda bu hastalığa yakalandığı kendi aralarında konuşurlarsa önder nasıl bir sıkıntı çeker? Önderin bu durumda çektiği sıkıntı ile Pavlus'un Galatya'daki kabul edilmesini karşılaştırın. Siz önderlerinizin sıkıntılı durumlarına nasıl bir karşılık gösteriyorsunuz?

4. Kilisede hizmet eden bir kişi günümüzde 4:19 ayetini nasıl uygulayabilir?
5. Kilisenizin bir takvimi, yani düzenli olarak kutladığınız törenleri var mı? Bunların anlamlarını topluluk üyeleriniz biliyor mu, yoksa geleneksel dinsel törenler olarak mı kutluyorsunuz?

VII. BÜYÜTEÇ: KUTSAL YASA VE LÜTUF

Pavlus, Galatyalılar'a yazdığı mektupta Kutsal Yasa'dan uzun uzun söz eder. Sünnet (2:3; 5:2-6), yemek konusu (2:11-14) ve özel günler kutlama (4:10) örnekleriyle Kutsal Yasa'nın doğru olmayan kullanımını sonucunda insanlarda ortaya çıkan olumsuz yönleri ele alır:

Kutsal Yasa kurtarmaz, herkes iman aracılığıyla aklanır, kurtulur (2:16; 3:11).

Hıristiyan, Yasa'ya karşı ölmüştür (2:19), Mesih'in ölümü Yasa'yı etkisiz kılmıştır.

Eğer kurtulmak için Yasa'ya güvenirsiniz, Tanrı'nın lütfunu geçersiz sayarsınız ve Mesih'in ölümünün boşuna olduğunu ileri sürmüş olursunuz (2:21).

Yasa uygulayana lanet getirir (3:10). Çünkü Yasa, buyrukla birlikte cezayı da içerir. Yasa, uygulamayan insanlar için ceza öngördüğünden, bu kişiler açısından kutsama değil lanet getirir. Oysa Mesih lanetten kurtarmıştır (3:13-14).

Yasa eğitici olması içindir (3:24); bir çocuğun dadısı tarafından eğitilmesi gibi Yasa'nın da insanları eğitmesi amaçlanmıştır. Eğitimin süresi Mesih'in gelişine kadardır. O'nun gelişiyile imanlılar oğulluk hakkını almış ve Tanrı tarafından tanınmışlardır (3:23-4:7).

Yasa yapılması gerekenler ve yapılmaması gerekenler listeleriyle

insanı köleleştirir. Çünkü insan kurallar, ilkeler ve yönergelerden oluşan sınırlar içerisinde tutsak hale gelir. Yasa, her ne kadar insanın günah işlememesini sağlamak için yazılmışsa da, günaha eğilimli insan buyruk dinlemeyerek Yasa'ya aykırı davranır. Oysa Tanrı'nın Ruhu insanı özgürleştirir (4:21-5:1).

Tanrı ile imanlı arasındaki Yeni Antlaşma ilişkisi Yasa ile değil, iman aracılığıyla kurulur (3:2). Kutsal Ruh buna tanıklık eder (3:2-5), İbrahim'in yaşamı da bu tanıklığa katılır (3:6-9).

Pavlus'un Kutsal Yasa olarak değerlendirdiği, çoğunlukla Musa'nın beş kitabında yer alan buyruklar, ilkeler, talimatlar içeren yasal metinlerdir (Çık. 19-Say. 10 arası ve Yasa'nın Tekrarı kitapçıkları). Yukarıdaki ayetlerin ışığında Kutsal Yasa'nın, İsa Mesih imanlısı açısından Tanrı ile ilişkisi bağlamında bir yararı yoktur. Hıristiyanlar, o antlaşmaya bağlı değildir; Yeni Antlaşma altında yaşarlar. İmanlı, yalnızca iman yoluyla aklanır ve bu kurtuluşa katkı yapabilecek hiçbir şey yoktur. Yasa insanı günah konusunda bilinçlendirerek onun günahlılığını, sınırlılığını ve eksikliğini gösterir. Bu bilgi insanı günah işlemekten kurtarıp özgürleştiremez, tersine ne kadar günahlı olduğunu göstererek, suçluluk duygusuyla köleleştirir.

Oysa lütuf tam tersi bir işlev gösterir. Galatyalılar Mektubu'nda Pavlus, kendi geçmişindeki günahları ve dindar, gelenekçi, yasacı eski kimliğini örnek göstererek (1:13-14), Tanrı'nın yine de onu lütfuyla çağırdığını belirtir (1:15-16). Çeşitli yerlerde Müjde ile Mesih'in lütfü (1:6), Tanrı'nın lütfü (2:21) arasında bağlantı kurulmuştur. Günahlı insan, iyi eylemleri (sevapları) aracılığıyla kurtulamaz. Hiç kimse kurtuluşu hak edecek kadar iyi olamaz, iyilik edemez. Tanrı'ya olan borcumuz o denli büyüktür ki yapabileceğimiz en iyi şeyler bile o borcu ödemeye yetmez.

Üstelik, iyilik konusundaki standartlarımız çok düşüktür ve yaptığımız bütün iyilikler isyankar bir yürekten kaynaklanmaktadır. Oysa Tanrı'nın iyiliği o denli sınırsızdır ki, günahları ne kadar büyük ve çok olsa da iman eden herkes kurtulur. Tanrı, günahlardan aklanmayı, kurtuluşu iman eden kişilere karşılıksız olarak verir (Ef. 2:8-9). Bu karşılıksız armağana lütuf diyoruz. Bütün insanların İsa Mesih'e olan iman yoluyla kurtulabilecekleri bildirisi de Müjde, İyi Haber'dir.

Pavlus, Galatyalı imanlılara Müjde'ye ek yapılamayacağını açıklamaktadır. Hem lütufla kurtulduğunuzu söyleyip hem de Yasa'nın gerektirdiklerini yapmaya mecbur olduğunuzu düşünmek Mesih'in Müjdesi'ni küçümsemektir. Müjde'ye ek yapmak, onu değiştirmek, başka bir Müjde getirmek demek olur (1:6-7).

Günümüzde sünnet konusu imanlılar için güncel bir sorun değildir. Ancak yine de Kilise çevresinde bazı imanlıların kurtuluş açısından ön koşul anlamına gelecek bazı uygulamalar getirdikleri görülmektedir. Örneğin, iman eden bir kişinin imanını kabul etmek için ondan bir 'tövbe duası' istemek ya da vaftiz olmamış kişiyi iman açısından yeterli saymamak, nitelik açısından sünnet arayanların yaptıklarıyla eş değer sayılabilir. Ayrıca imanlılar kendi kendilerine de gereksiz yere yasalar koyabilirler. Örneğin, belirli biçim ve zamanlarda dua etmeyi ruhsal esenlik için zorunlu saymak ve bunu yerine getirmediğinde aşırı rahatsız olmak, yasacı (şeriatçı) bir tutuma işaret edebilir. İmanlılar, yasacı bir tutum sergileyip sergilemediklerini denetlemelidir. Çünkü yasacılık, imanlıyı sınırlar ve o sınırların içinde köle haline getirebilir. Bu da Kutsal Ruh'ta sahip olmamız istenen özgürlüğün karşıtıdır.

VIII. Galatyalılar 5:2-5:12

Metnin Teması

Yasa'ya Güvenenler Lütfu Yitirirler.

Metnin Kitaptaki Konumu

Mektubun başından itibaren Pavlus, Müjde'nin içeriğinin Yasa ile bağlantılı olarak düşünülmemesi gerektiğini çeşitli biçimlerde söylemiştir. Mektubun öğretileri içeren bölümünün sonunda (2:11-5:18) yer alan bu parça, son öğretilerle birlikte onlarla bağlantılı uygulamaları da içerir (5:19-6:10).

Bir özet olarak Pavlus, iman ve sevap (Yasa'nın gerektirdiği işler) arasındaki karşıtlığı tekrar vurgular (5:2-12). Buna uygun olarak çarmıh ile sünnet arasında da uzlaşmaz bir uçurum vardır. Pavlus mektubun önceki parçalarında da özgürlükten söz etmişse de (2:4; 4:26, 31; 5:1), özgürlük kavramını bu parçada açıklar (5:13-26). Bu özgürlük ancak Kutsal Ruh aracılığıyla imanlının yaşamında ortaya çıkar. Ruh'un gücüne dayanan, Ruh'un etkinliğine açık ve benliğin çağrısını dinlemeyen özgür bir yaşam olarak nitelenir.

Bu parça imanlının kurtuluşunu yitirebileceğini ima eden bir bölüm olarak sık sık yanlış yorumlanır. Oysa parça, daha önce Pavlus tarafından mektupta anlatılanların bir özetidir. Pavlus, imanlının yaşamında yasa ve lütfun birbirleriyle uzlaşmaz iki ayrı etki alanı olduğunu anlatır. Eğer kişi sahip olduğu lütfun bir yerine yasayı koymaya çalışırsa, yasa kişinin yaşamının hiçbir alanında lütfu (ve Mesih'in işine) yer bırakmaz. Mesih, yasadaki bütünüyle farklı bir alandadır. Mesih'e iman edenler lütfun Kutsal Ruh'un gücünü de kapsadığının farkına varmalıdırlar. Bu güç de

imanlıların yaşamında sevgiyi üretir ve böylece imanlı yasanın yapılmasını istediği şeyleri de yerine getirebilecek duruma gelirler.

Ayetlerin İncelenmesi

5:2 Pavlus imanlıları bir seçim yapmaya çağırıyor: Ya Mesih'i ve sünnet olmamayı seçeceksiniz ya da sünneti ve Mesih'le olmamayı seçeceksiniz. Mektubun yazıldığı zamanda Yasa'nın uygulanmasının bir işareti olarak imanlıların önüne konulan seçenek, sünnet olmaktı. Dolayısıyla Yasa'yı uygulamayı kabul etmek anlamına gelecek olan sünnet, kişinin Mesih aracılığıyla lütufla yaşamayı yeterli bulmadığını gösterecekti. Ya lütfu ya da Yasa'yı seçersiniz; Yasa'yı seçtiğinizde lütfun etki alanından çıkmış olursunuz.

Sorun sünnetin kendisinde değildi (5:6). Pavlus, babası Yahudi olmayan Timoteos'u kendi elleriyle sünnet ettirmişti (Elç. 16:3). Sorun sünnetin bir zorunluluk, kurtuluşun gerçekleşebilmesi için bir aşama olarak kabul edilmesindedir. Lütufla kurtuluşa ek olarak zorunlu sayılan her eylem, her düşünce farklı bir 'müjde' sayılır ve kişinin Mesih'in çarmıhtaki kurtuluşunu yeterli görmediğini anlatır (2:21). Bu çarpık düşünce de, yarım yamalak bir Hıristiyanlık olacağı için kişiye hiçbir yararı olmaz.

5:3 Sünnetin kişinin kurtuluşu ve sonraki yaşamı açısından Mesih'in çarmihini yetersiz gördüğü anlamına geldiği açık olduğuna göre, imanlıların bu ve aynı anlama gelen uygulamalardan uzak durması gereklidir. Çünkü sünnet kişinin Yasa'yı uygulamaya karar verdiğinin bir işaretidir. Yasa'yı

uygulamaya karar verince de bir bölümünü uygulayıp, bir bölümünü uygulamadan yaşamak olası değildir. Yasa'nın tümü uygulanmak zorundadır (bkz. Yak. 2:10). Barclay, bu durumu bir ülkenin yurttaşı olmaya benzetiyor. Bir ülkenin yurttaşı olunca o ülkenin yasalarının tümüne uymak durumunda olursunuz. Yaptıklarınızın yarısı bir ülkenin, diğer yarısı da başka bir ülkenin yasalarından dolayı haklı çıkarılamaz. Hangi ülkeyi seçersenin onun kuralına uyarsınız (bkz. sf. 43). Yasa'yı seçen, tümüne uymalıdır.

İnsanların yaşamlarında etkin olabilecek iki etki alanı (örnekte 'ülke') vardır: Birincisinde yasa, doğal benlik (ve benlikten kaynaklanan kurtarmaya gücü olmayan sevap benzeri eylem, tutum ve davranış biçimleri), ölüm ve günah etkilidir. İkincisinde ise İsa, Kutsal Ruh, lütuf, iman bulunur. Hangi tarafı seçerseniz seçin bir sonuçla karşı karşıya kalırsınız. Birinci etki alanında insanlar benliğe uyarak yaşarlar. İkincisinde ise Kutsal Ruh'a uyarlar. Bunların sonuçları ise 5:19-26 ayetlerinde açıklanır.

BENLİK YAŞAM	BENLİK EGEMENLİĞİNDE	KUTSAL RUK YAŞAM	KUTSAL RUK EGEMENLİĞİNDE
Eski yaradılış		Kutsal Ruh	
Yasa'nın gerekleri		İman, vaat	
Lanet		Kutsanma, miras	
Kölelik		Özgürlük, oğulluk	
Günah ve ölüm		Aklanma ve yaşam	

Hacer, köle	Sara, özgür
Sina, şimdiki Yeruşalim	Gelecekteki Yeruşalim
İsmail	İshak
Zalim	Mazlum
Dışlanma	Mirasçı olma
Yasa altında	Ruh tarafından yönlendirilen
Eski yaradılışın, benliğin işleri	Ruh'un meyvesi

5:4 Yasa'yı seçen kişiler Mesih'in Müjdesi'nden farklı bir 'müjde'ye inanmış olacakları için Mesih'ten ayrı ve lütuftan uzaktırlar. Bunun anlamı söz konusu kişilerin sahip oldukları kurtuluşu kaybettikleri değil, basitçe lütfun etkin olduğu alandan uzakta kaldıklarıdır. Özgürlüklerini kullanabilecekleri lütfun etkinlik alanından ayrı kalmışlar ve yasanın etkinlik alanında tutsaklığa düşmüşlerdir.

Oysa insanlar İsa Mesih'e iman aracılığıyla kurtulurlar, iman hem kurtuluş hem de yaşamı sürdürmek açısından yeterlidir ve aklanmak için başka bir şeye gereksinimleri yoktur (Kol. 2:6-10).

5:5 Üstelik Galatyalılar'a Mektup imanlı kişilere yazıldığı için, burada söz konusu olan insanların aklanması da değildir. Sorun **'aklanmanın verdiği umudun gerçekleşmesi'** yani

kurtuluşlarının ulaşacağı son noktadır. İman ederken sahip oldukları aklanma, Mesih'in yargı kürsüsünde aklanacakları umudunu verir. O güne dek taşıyacakları umut, son yargıda gerçeğe dönüşecektir.

Bu süre içinde sahip oldukları aklanma umudu kutsal bir yaşamı da özlemelerine neden olur. Sahip oldukları Kutsal Ruh bunu sağlar. 'Rab Ruh'tur. Rab'bin Ruh'u neredeyse orada özgürlük vardır. Ve biz hepimiz peçesiz yüze Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor' (2Ko. 3:17-18). İmanlılar yaşamlarındaki Ruh'un etkinliği sayesinde kutsallaşma süreçlerini Ruh'a bağımlı bir biçimde sürdürürler.

5:6 Aslında önemli olan sünnet ya da sünnetsizlik değildir. Sünnet tek başına kötü de değildir. Tanrı'nın İbrahim'le yaptığı antlaşmanın simgesi olarak ona buyurduğu bir uygulamadır (Yar. 17:9-14). İbrahim'in kurtuluşunun, aklanmasının ya da başka bir deyişle doğru sayılmasının ön koşulu sünnet değildir. İbrahim sünnet yüzünden değil, iman aracılığıyla doğru sayılmıştır (Yar. 15:6; bkz. Rom. 4:1-12). Mektubun üçüncü ve dördüncü bölümlerinde Pavlus'un ele aldığı gibi kurtuluşun temel konusu imandır.

İman da insanların yaşamlarında sevgi ile ortaya çıkan sonuçlar üretir (Ef. 2:8-10; 5:2-11; 1Yu. 3:18; 4:7-11). Hıristiyanlar lütufla kurtuldukları için her akıllarına geleni yaparak yaşama rahatlığına sahip değillerdir (Rom. 6:1-14). Yaşamda olanlara karşı duyarsız kalamazlar (Yak. 2:14-26). Zorluk ve sıkıntı çeken insanlara yardım ederler. Tanrı'nın sevgisi ve merhametinin başka insanların yaşamlarında gözükmesi için çalışır, hizmet ederler. İman ile kurtuluşa kavuşulur ama, kurtulmuş imanlılar sevgi

gösteren iyi eylemlerde bulunurlar (Mat. 5:16; Ef. 2:10; Tit. 2:14; 3:8).

5:7 ‘İyi koşuyordunuz’. Pavlus yine yaşamı bir yarışa benzetiyor (1Ko. 9:24-27; Gal. 2:2; Flp. 3:12-14; 2Ti. 2:5; 4:7). Her yarışta olduğu gibi yaşamın da kuralları ve yaşama getirdiği bir düzen, disiplin vardır. Galatyalılar’ı bu düzenden, kurallara uygun yaşamaktan alıkoyan birileri olmalıdır. Bu kişiler onları yarış bitirmekten alıkoymaya çalışmaktadırlar.

5:8 Galatyalılar’ı çağıran Tanrı (bkz. 1:6), onların yarış kurallara uygun bitirmelerini ve bütün kutsamalara da kavuşmalarını ister. Onları yarıştan alıkoymaya çalışan ise sahte öğretmenler olabileceği gibi, adı anılmamasına karşın Şeytan da olabilir.

5:9 Pavlus daha sonra 1Ko. 5:6 ayetinde alıntılacağı özdeyişi burada da kullanmaktadır. Maya, Yahudi toplumu için bir tür bozulmayı, çürümeyi ifade ettiği için kurban edilemez şeyler arasında sayılmıştır (Lev. 2:11). Üstelik Mayasız Ekmek Bayramı’nda evden her türlü mayanın uzaklaştırılması da istenmiştir (Çık. 34:25). Çünkü ‘azıcık’ da olsa maya etkisini bütün hamurda gösterir ve onu değiştirir. Sahte öğretmenlerin etkisi altında kalmayı kabul etmeyi sürdürürlerse, sorun küçük gibi gözükse bile bütün topluluğu etkileyecektir.

5:10 ‘**Başka türlü düşünmeyeceğinize... güvenim var**’ ifadesi Pavlus’un onlara bildirdiği Müjde’den başka bir düşünceye sapmayacakları, yani sünnet ya da başka bir dinsel eylemi kurtuluşun koşulu olarak saymayacaklarına ilişkin güven duyduğunu ifade ediyor olmalıdır. Ancak bu güvenin nedeni insanlar değildir. Galatyalılar hata yapsalar da Rab, sahte öğretmenlerin görüşlerinin sonuna dek etkin olmasını

engelleyecektir (bkz. 2Ti. 3:9). Üstelik bu sahte öğretilerle topluluğu etkileyen kişiler Tanrı'nın yargısına da uğrayacaktır (bkz. 2Pe. 2; Yahuda).

5:11 Pavlus'un '**hala sünneti savunuyor olsaydım**' sözü açıklama ve incelemeye ihtiyaç duyan bir ifadedir. Burada bir dönem Pavlus'un da sünneti, yani aklanmada dinsel işlerin etkisi olduğunu savunduğu ve bu nedenle başkalarının suçlamasıyla karşılaştığı anlaşılıyor.

Pavlus iman etmeden önce dindar bir Yahudi olarak elbette sünneti savunmuştur. Ancak bu durumun Hıristiyan olarak savunduklarıyla ilgisi olamayacağı açıktır. Pavlus'un imanlı yaşamının herhangi bir döneminde sünnetliliği savunmuş olması söz konusu olabilir mi? Elçilerin İşleri 16:3 ayetinde Pavlus'un Timoteos'u sünnet ettirdiği yazılıdır. Gal. 2:3 ayetinde Titus'un sünnet edilmeye zorlanmadığı belirtilir. Titus'un sünnet olup olmadığı bilinmiyor. Pavlus bu konuda genel olarak 1Ko. 7:18-19 ayetlerinde açıklama yapar. Önemli olan sünnet değil, Tanrı'nın buyruklarıdır. Tek başına sünnet olmak insanın iman yaşamı için bir sorun oluşturmaz. Sorun olan aklanmak için sünneti koşul olarak koymaktır. Böyle yapılırsa sünnet olmak kurtuluş için imana ek olarak bir ön koşul durumuna gelir ki, bu da daha önceki ayetlerde birçok kez ele alındığı gibi İsa'nın Müjdesi ile aykırılık gösterir.

Schirrmacher, Pavlus'un bu ifadesiyle kendisine yönelik yanlış bir algıyı düzeltmeye çalıştığını yazar (sf. 49). Bazı kişilerin yaydığı söylentilerle Pavlus sünneti savunuyor gibi gösterilmeye çalışılmış olabilir. Bu nedenle Pavlus, 'Eğer hala sünneti savunuyor olsaydım, bugüne dek baskı görür müydüm' diye sorarak, sünneti savunmadığını ve karşılaştığı baskıların da buna kanıt olduğunu ifade eder.

‘Çarmıh engeli’ dikkat çekici bir kavramdır ve Pavlus’un tanrıbiliminde ilgiye değer bir yer tutar. Çarmıha gerilmiş Mesih öğretisi, insan akli tarafından doğal bir biçimde kavranması güç bir kavramdır. Hem Yahudiler hem de Yahudi olmayanlar bunu anlamakta zorluk çekerler. ‘Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih’i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüz karası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar’ (1Ko. 1:23). Çarmıha gerilerek ölen bir kurtarıcı tarafından dinsel eylemlere dayanmaksızın sağlanan bir kurtuluş dünya ölçütlerine göre düşünen insanlar için kolaylıkla kavranan bir olgu değildir. İnsanlar kendi sevaplarına dayanmak eğilimindedir ve sünnet Yahudiler için dinsel olarak yerine getirilmesi gereken bir eylemdir. Pavlus hem sünnet benzeri dinsel eylemlerin hem de kişilerin kendilerine övünme payı çıkarabilecekleri her türlü eylemin gereksiz ve daha da ileri giderek zararlı olduğunu söylüyor (bkz. Ef. 2:8-9; Gal. 5:2-4; Tit. 3:4-6; Rom. 4:4-5). Buna inanmaktaki zorluk, ‘çarmıh engeli’ olarak tanımlanır.

5:12 Pavlus tartışmacı üslubunu sürdürerek insanları sünnet etmeye bu kadar meraklı olan Yahudilik yanlılarının bıçağı alıp insanların peşinde koşacaklarına kendilerini kesmelerinin daha mantıklı olacağını söyler.

Her ne kadar birçok bilgin bu ifade ile Kibele tapınışının rahiplerinin kendilerini hadım etmeleri ile bağlantı kursalar da (örn, Fung sf. 242; Schirrmacher sf. 48) Pavlus’un burada tartışma üslubu nedeniyle bu ifadeyi kullanması akla yakın gelmektedir. Üslubu sert bulup açıklama yapmaya çalışarak, Pavlus’a gerekçeler yaratmak anlamsızdır. Çünkü konu son derece önemlidir ve Pavlus konunun önemine uygun olarak ağır bir ifade ile Galatyalılar’ı uyarır. Mektup buna benzer duygusal vurgularla doludur (bkz. 1:6-9; 2:13; 3:1-5).

IX. Galatyalılar 5:13-26

Metnin Teması

Özgürlük içindeki Kutsal Bir Yaşam Ancak Kutsal Ruh'un Yardımıyla Sürdürülür.

Metnin Kitaptaki Konumu

Özgürlük kişinin dilediğini yapması değil, doğru olanı yapmasıdır. Doğru olan da kardeşleri sevmektir (bunu yasaklayan yasa yoktur)!

İmanlılar, Yasa'dan çok daha iyi bir şeye sahiptir. Bu iyi şey, Kutsal Ruh'tur ve Kutsal Ruh onları Kutsal Yazılar ile Mesih'in kimliği konusunda aydınlatır. Bu konularda bizi aydınlatmakla da kalmaz, bu gerçeklere uygun yaşamalarını da olanaklı kılar. Dünyanın gidişi tarafından insanlara dayatılan eski yaşam biçimleri, kültürlerinin ve alışkanlıklarının yaşamları üzerindeki olumsuz etkileri ile Kutsal Ruh'un işi birbirlerine karşıttır. Kutsal Ruh imanlıları Tanrı sözüne ilişkin aydınlatıldığında onları bu söze uygun yaşamaya da yönlendirir ve böylece imanlıda Ruh'un meyvesi ortaya çıkar.

Kurallara uymaya gayret ederek eski, dünyasal yaşam biçimine karşı durmaya çalışıldığında, imanlıda aslında yasanın uygun bulmadığı sonuçlar ortaya çıkar. Hıristiyanlar Ruh'un yönetiminde yaşadıklarında, benliği ve benlikten kaynaklanan arzuları çarmıha germiş olarak Ruh'un izinde yürümelidirler (5:18, 24-25). Bütün bu süreçte Tanrı sözü imanlının Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşaması için önemli bir unsurdur.

Ayetlerin İncelenmesi

5:13 ‘Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız’. Özgürlüğün anlamı İsa Mesih’in kimliği ve kurtuluş sağlayan eylemlerinin imanlıların yaşamında sağladığı dönüşümdür. Tanrı’nın egemenliği müjdesi, İsa tarafından duyurulmaya başlandığında bir özgürlük müjdesi olarak açıklandı (Lu. 4:18-19). Tanrı’nın çocuğu olanların özgürlük açısından imanlı olmayanlara örnek olduğu da Pavlus tarafından bildirilmişti (Rom. 8:21). İman edenlerin özgürlüğünde Kutsal Ruh’un işlevi temeldir, özgürleştirici ve dönüştürücü bir rolü vardır (2Ko. 3:17-18). Pavlus, Galatyalılar’a yazdığı mektupta bu özgürlüğün iki yönüne özellikle değiniyor: (a) Yasa ve işlerin karşıtı olan, onlar tarafından tutsak alınanları özgürlüğe kavuşturan Tanrı’nın lütfunun etkinliği (2:4-5; 4:1-7) ve (b) kişide benliğin işlerini ortaya çıkaran kurallarla, Yasa’ya uymak çabasının karşıtı olan ve Ruh’un ürününü ortaya çıkaran Kutsal Ruh’un etkinliği (5:16-25).

Hıristiyan’ın sahip olduğu bu özgürlük, onun günah işlemesine olanak tanıyan bir özgürlük değildir (Rom. 6:1-23). Hıristiyanlar’ın benliği İsa Mesih’e iman etmeleriyle birlikte çarmıha gerilmiştir, ölmüştür (Rom. 6:6-7). Böylece iman edenler günaha kölelikten özgür kılınmışlardır. Günaha eğilimli bir beden içerisinde olsalar da, günaha ‘hayır’ diyerek günah işlemeyen yaşayabilme kapasitesine sahip olmuşlardır. Bu nedenle sahip oldukları özgürlüğü, doğru kullanmayı öğrenmelidirler.

Bu özgürlük, imanlıya sevmek ve hizmet etmek olanağı sağlamaktadır. Dolayısıyla Hıristiyan, Yasa ile günaha karşı kölelikten kurtulan ve İsa Mesih ile kardeşlerine ‘köle’ gibi hizmet etmeye başlayan kişi olarak tanımlanabilir (Rom. 6:16-18).

5:14 Yasa’nın karşısındaki sözlerini bütün mektup boyunca sürdüren Pavlus, bu ayette Kutsal Yasa’dan olumsuz bir biçimde

söz etmemektedir. Tanrı'nın halkının eğiticisi/bakıcısı olan Yasa, Mesih'in gelişine dek bu işlevini sürdürdü (Gal. 3:24). Kısacası Yasa iyi, kutsal ve doğrudur (Rom. 7:7, 12). Ancak Mesih geldikten sonra ortaya çıkan Yeni Antlaşma ile Yasa'nın işlevi değişti ama yine de 'Yasa'yı özüne uygun biçimde' kullanmak gerekir (1Ti. 1:8). Pavlus bu nedenle Kutsal Yasa'yı kullanmaktan kaçınmıyor.

Kutsal Yasa'yı, tıpkı İsa'nın yaptığı gibi bir tek 'sevgi' buyruğunda özetliyor (Mat. 22:35-40; Lu. 10:25-28). Burada alıntılanan ayet Lev. 19:18 ayetinin bir bölümüdür. Komşu olarak nitelenenler de İsa'nın Luka metninde alıntılanan sözlerine göre, yaşamın herhangi bir zamanında kişinin yolunun kesiştiği insanlardır (Lu. 10:25-37; bkz. Yak. 2:14-26; 1Yu. 3:18). Fung, İsa'nın Mat. 5:43-48 ayetlerindeki sözlerine dayanarak düşmanlarımızı da komşularımız arasında sayar (bkz. sf. 246).

5:15 Sevgi, soyut ve algılanamaz bir kavram olarak ele alınmaz. Son derece gündelik yaşama ilişkin bir olgudur (bkz. 1Ko. 13:4-8). Sıradan ilişkilerdeki sorunlar sırasında kişinin gösterdiği tutumla ilgilidir. Kişiler, sevgi göstermek yerine 'birbirini ısırp yiyebilir'. Bu ifade bize uzlaşmaz tartışma, düşmanlık, çekişme, kavga vb tutumları anımsatıyor. Bu tutumların benliğin işleri arasında yer aldığını görmek de şaşırtıcı değildir (5:19-21).

5:16 'Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın'. Bu söz bir öğüt değildir, buyruktur. Ancak Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşamak çoğu imanlı tarafından çözemeyecekleri ve nasıl yapacaklarını bilemedikleri bir sır olarak algılanmaktadır. Oysa bu imanlının gündelik yaşamıyla ilgili, sıradanlaşması gereken, yalın bir uygulamadır ve Tanrı'nın sözü ile bağlantılıdır. (Bu konuyla ilgili Büyüteç'e bakın.) Kutsal Ruh'un yardımıyla Tanrı'nın sözünü

yaşamlarına uygulayan kişiler benliğin tutkularını yerine getirmezler.

5:17 Benlik ile Ruh'un karşıtlığı açıklanarak bir önceki ayetteki düşünce daha da ileri taşınmaktadır. Bu farklılık en azından her ikisinin de arzularında görülmektedir. Her imanlının yaşamında bu çatışmayı görmek olasıdır.

Hıristiyanlar, Kutsal Ruh'u iman aracılığıyla yaşamlarına aldıkları için, Mesih'in çarmıhtaki kazanımları onların yaşamlarında da etkin olduğu için (ölüm ve günaha karşı zafer), Mesih'in dirilişinde etkin olan kudretin yaşamlarında oluşu (Ef. 1:18-20; 3:14-19) nedeniyle benliğe tutsak olarak yaşamak zorunda değildirler (Rom. 6:15-20).

Benliğe bağımlı yaşayan insanlar, iyiyi yapma istekleri olsa da bunu yerine getirememektedirler. İyiyi isterler ama yapamazlar. İçlerinde iyiyi yapmak için istek olmasına karşın güç bulamazlar (Rom. 7:15-20). Ama Hıristiyan içindeki Kutsal Ruh sayesinde bu gücü bulabilir. Yeter ki kişi, Ruh'un yönetiminde yaşamayı istesin, kararlılığı gösterebilir.

5:18 Ruh'un yönetiminde yaşamak ise yeni bir tür Yasacılık değildir. Kurallar ve ilkelerle imanlının kendisini tuzağa düşürmek yerine, Kutsal Ruh'un yönlendirişiyile Tanrı'nın sözünü uygulamaya çalışarak ve kilise yaşamında büyüyen ilerlemesi gerekir. Bu tam da Tanrı ile canlı ve kişisel bir ilişki kurmak demektir (bkz. Yu. 17:3).

5:19-21 Bu noktada Pavlus, beden ve Ruh'un işleri arasında ayırım yapılabilmesi için sırasıyla her ikisinin de ortaya çıkardığı sonuçlara örnek vermeye başlar. Öncelikle bedenselliğin ortaya

çıkardığı günahları sıralar:

Fuhuş sözcüğü burada para karşılığı cinsel ilişkiye girmenin de ötesinde, tıpkı eski Türkçe’de de kullanıldığı gibi her türlü cinsel taşkınlığı anlatmaktadır (bkz. 1Ko. 5:1; 6:15-18). **Pislik** ise kişinin törensel ve/veya ahlaksal kirliliğini anlatır. Bedensel pislikten çok kutsallıktan uzak olmak ile bağlantılıdır. **Sefahat**, Türkçe Sözlük’de zevk ve eğlenceye düşkünlük olarak tanımlansa da Barclay, bunun Grekçe kullanımını ‘her türlü zevke hazır olma’ olarak açıklar (sf. 47). Kişi bu eylemlerinde o denli ileri gider ki, çevresindekilerin onun ahlaksızlığı hakkında söyleyecekleri bile umurunda olmaz.

Cinsellikle bağlantılı günahlardan sonra listede dinsel sapkınlıklar yer alır. **Putperestlik**, Yaratan Tanrı dışında yaratılmış herhangi bir nesneye tapınışı ve Tanrı’nın hak ettiği sevgi saygıyı bir başkasına sunmayı anlatır. **Büyücülük** ise, Grekçede *pharmakeia*(ilaç kullanımı) sözcüğüyle anlatılmıştır ve Barclay tarafından insanları iyileştirmekten çok onları zehirlemek amacıyla kullanılan ilacı belirttiği açıklanır (sf. 47). Antik çağda ilaç olarak kullanılan otların aynı zamanda büyü yapmak amacıyla da kullanıldığı bilinmektedir (Levi-Strauss, sf. 25-38). Günümüzde de buna benzer uygulamalarla karşılaşılmaktadır. Büyücülük yapmak amacıyla kullanılan ilaçlar, kişiyi Tanrı’dan ve O’nun amaçlarından uzaklaştırır.

Benliğin ürettiği işlerin listesinde sıra insanların arasındaki ilişkilere gelir ve bu bölümde sıralananlar diğer bölümlere göre daha çoktur. Yine de bu sözcüklerin çoğu, insan benliğinin yabancıları olmadıkları için tekrar açıklanmaya ihtiyacı yoktur. Bunların ilk sırasını ise **düşmanlık** alır. Toplumsal sınıflar, uluslar, cinsiyetler ve bireyler arasında görülen bir düşmanlıktan söz edilir.

Çekişmeise bir spor yarışmasında birinci gelmek üzere yapılan mücadeleyi tanımlayan *erissözcüğüyle* anlatılmıştır. Bu çekişmeler masum bir yarışmanın ötesinde kişiler arasında bir savaşım durumunu ifade eder. **Kıskançlık** da gayret anlamında da kullanılabilen *zelos* (bkz. Rom. 10:2) sözcüğüyle ifade edilmiş olsa da; bu iyi anlamının ötesinde, bize değil, bir başkasına ait olan bir şeye duyulan aşırı arzu olarak tanımlanabilir. Bundan sonra ise denetlenemeyen bir kızgınlığı anlatan **öfkeyer** alır. **Bencil tutkular**, kişinin kendi çıkarını gözeterek bir şeyler yapmasını anlatır. **Ayrılıklar**, imanlılardan oluşan topluluğa ‘kilise’ adı verilir ve kilise İncil’de bir beden olarak tanımlanır. Ayrılıklar bedeni parçalar ve kardeşlerin birbirlerinden uzaklaşmasına neden olur. **Bölünmeler**, sözcüğü de aslında çok kötü olmayan bir durumu ifade ediyormuş gibi gözükür. Sözcüğün Grekçesi *haireseis*, aynı yaşam biçiminin ya da yolunu ‘seçmek’ anlamındaki çoğul bir eylem sözüdür. Kilise bir bütün olarak tasarlanmıştır, iman temelindeki farklılıklar dışındaki bölünmeler aslında benliğin işleri arasında sayılır. **Çekememezlik**, kıskançlıkla birbirine çok benzer, başkasının başına gelen iyi bir şeyden hoşlanmama olarak tanımlanabilir (Grekçe sözcük tanımları için bkz. Barclay sf. 46-49).

Listenin sonuna yaklaşıldığında konu kişisel tutumlardaki aşırılık üzerinde yoğunlaşır. İlk önce **sarhoşluk** gündeme gelir. Yeni Antlaşma’nın birçok yerinde şarap içilmesini onaylayan örnekler bulunmasına karşın, ölçülü davranılması istenmekte ve sarhoşluk kesin bir dille uygun bulunmamaktadır (1Ko. 5:11; 6:10; 1Ti. 3:3, 8; Tit. 1:7; ve özellikle Ef. 5:18). Süleyman’ın Özdeyişleri kitapçığında alkolün yanlış kullanımına ilişkin uyarılar bulunur (Özd. 20:1; 23:29-35). **Çılgın eğlenceler**, antik çağdaki putperest yaşamın ‘parti kültürü’ olarak tanımlanabilir. Özel bir nedene dayansın ya da dayanmasın birçok kişinin bir araya gelip içki içip,

dans edip, gürültülü bir biçimde eğlenmelerini anlatır. Bu partilerin sonunda cinsellik içeren oyunlar oynandığı da bilinmektedir.

Liste, **ve benzeri şeylerle** bitmektedir. Luther bu konuda bir tek cümle yazmıştır: ‘Çünkü benliğin bütün işlerini sayıp adlandırmak olanaksızdır’ (sf. 349).

Pavlus uzunca bu listeyi yazdıktan sonra, okuyucularını uyarır. **‘Böyle davrananlar Tanrı Egemenliği’ni miras alamayacaklar’**. Bu ifade Yeni Antlaşma’da birkaç yerde imanlı olmayanları anlatmak üzere kullanılmıştır (bkz. 1Ko. 6:9-11; Gal. 4:30; Ef. 5:5). Tekrar etmek gerekirse, mektubun bağlamı gereği konu imanlıların kurtuluşlarını yitirip yitirmeyeceği değildir. Pavlus, benlik ile Ruh’un etkinlik alanlarındaki farkı açıklarken Hıristiyanlar’ı benliğin işlerinden uzak durmaya çağırmaktadır. Çünkü onlar benliğin alanına dahil değildirler, yine de günah işleme kapasitesine sahip oldukları ve işledikleri için uyarıya da ihtiyaç duymaktadırlar. Onların etkinlik alanı Ruh’un alanıdır ve Ruh’un işleri de bir sonraki ayette sayılmaya başlanır.

5:22-23 Ruh’un ürünü olarak sayılan nitelikler aslında Tanrı’nın nitelikleridir. Burada birçok üründen söz edilmez, bir ürün ve onun çok çeşitli yönleri vardır. Çok çeşitli tohumların ekildiği bir tek tarla göz önüne getirilirse, bu tarla değişik zamanlarda (her tohumun yeşerme zamanı değişiktir), değişik boyutlarda (tohumların olgunlaşma zamanları değişiktir), değişik renklerde (Tanrı’nın sıfatları doğadaki renkler gibi çok zengindir) hasat verir. Ruh’un ürünü de benzer bir biçimde imanlının yaşamında Kutsal Ruh’un geliştirdiği Tanrı’nın nitelikleridir (2Ko. 3:17-18). Bunlar arasında sevgi, sevinç, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetim sayılmıştır. Tıpkı benliğin işlerinde söz

konusu olduğu gibi Ruh'un ürünü de bunlardan ibaret değildir. Bunlara ek olarak umut (Rom. 5:5), doğruluk (Rom. 14:17) ve 1Ko. 13. bölümde sevgi ile bağlantılı olarak belirtilen nitelikler de sayılabilir. Fung, Pavlus'un çektiği sıkıntılarını konu alındığı 2Ko. 6:4-10 ayetlerinde sayılan nitelikleri de bunların arasına eklemiştir (sf. 272).

'Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur'. Pavlus'un tartışmacı tarzına uygun bir ifade biçimidir. Yasa'yı birçok konuda bahane gösterenlerin bu erdemler söz konusu olduğunda arkalarına sığınacakları bir yasa söz konusu değildir. Dolayısıyla bu erdemleri sergilemekten kaçamazlar.

5:24 Mesih İsa'ya ait olanlar, benliğin işlerini yapmazlar. Çünkü benlikleri, onları günaha sürükleyecek olan tutku ve arzuları dahil olmak üzere, Mesih İsa ile birlikte çarmıha gerilmiştir. Onlar artık benliğin alanına değil, Ruh'un alanına aittirler. Mesih İsa'ya ait olanlar yeni yaratıklardır (2Ko. 5:17) ve bu yeni yaratıklar yeni bir vatandaşlığa sahiptirler (Ef. 2:1-6; Kol. 3:1-4; 1Yu. 3:1-3). Dolayısıyla ruhsal ve hukuksal olarak benliğin işlerini yapmak zorunda değildirler.

Ancak, 'Ruh isteklidir ama beden güçsüzdür' (Mat. 26:41). Birçok nedenle Hıristiyanlar bedeninin zayıflığına teslim olarak günah işlerler. Ancak İsa Mesih tekrar görüldüğü zaman bu zayıflıklardan tümüyle kurtulacaklardır (1Ko. 15:35-58; Kol. 3:1-4). O zamana dek kutsal kılınma sürecinde olduklarının bilincinde olarak Ruh'un denetimde yaşamayı seçmelidirler.

5:25 Pavlus parçayı tamamlarken konuyu tekrar özetliyor. Kutsal Ruh sayesinde kurtuluşa kavuşup yaşıyorsak, yaşamımıza Ruh'u dinleyerek, izleyerek, Ruh'un yönetiminde devam etmeliyiz.

5:26 Eğer böyle davranmazsak, benliğin işlerine dđner övünen, meydan okuyan, kıskanan kişiler olmayı sürdürürsek yaptığımız şey ‘boş yere’ olur. Anlamsız ve sağma bir davranış olur. Pavlus’un bu üç konudan (övünmek, meydan okumak ve kıskanmak) söz etmesi onun Galatya’daki belirli bir soruna değinmek istemesinin bir sonucu olmalı.

UYGULAMA

1. Yaşam Pavlus tarafından sık sık bir yarışa benzetiliyor. Galatyalılar bir dönem yarışı iyi koşuyorlarmış (5:7) ama belli ki onları engelleyen birileri, bir şeyler vardı. Siz yarışı nasıl koşuyorsunuz? Sizin iyi yarışmanızı engelleyenler varsa bunların ne olduğunu biliyor musunuz?
2. ‘**Azıcık maya bütün hamuru kabartır**’ (5:9). Kutsal yaşam sürmenizi engelleyen azıcık bir günah ya da Kutsal Ruh’un etkinliğine açmayı kabul etmediğiniz bir alan var mı? (Beyaz yalanlar ve dindarlık adına koyduğunuz yasalar dahil)
3. Kutsal Ruh’la dolu bir yaşam sürdürüyor musunuz? Tanrı ve Tanrı’nın sözü ile kişisel bir ilişkiniz var mı?
4. Benliğin işlerinin hangileri yaşamınızda daha etkin bir biçimde gözüküyor. Bunun değişmesi için dua ediyor musunuz ya da duaya ek olarak başka yapmak istedikleriniz var mı?
5. Kutsal Ruh’un ürünü arasında sayılan niteliklerden hangisi sizde daha eksik görünüyor? Bunun değişmesi için dua ediyor musunuz ya da duaya ek olarak başka yapmak istedikleriniz

var mi?

X. Galatyalılar 6:1-10

Metnin Teması

Kutsal Ruh'un Sağladığı Özgürlük İyi İlişkilere Yol Açmalıdır.

Metnin Kitaptaki Konumu

Kitabın sonuna gelindiğinde Pavlus, Galatyalılara yazdığı mektupta birçok konuyu ele almış durumdaydı. Müjde'nin içeriği, yasa ve lütfun birbirleriyle ilişkileri, Yahudi yasacılığının etkilerini kilisede sürdürmek isteyen sahte öğretmenlerin öğretişleri ve bu öğretişlerin Müjde'ye aykırılığı, lütfun sağladığı özgürlük ve bu özgürlüğün dayandığı Kutsal Ruh mektubun konuları arasındadır.

Bir önceki bölümde Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın doluluğuyla dolu bir yaşam konusunda öğretiş verdikten sonra Pavlus, bu öğretiye örnek de olabilecek birkaç ayrı noktaya değinir. Böylece Galatyalı okuyucu hem Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşamak gerektiğini anlayacak hem de basitçe gündemlerindeki konular açısından bunun nasıl uygulanabileceğini görebilecektir.

Ayetlerin İncelenmesi

6:1 'Kardeşler... ruhsal olan sizler' sözleri ayetin muhatabı olan kişilerin Hıristiyan olduklarını ve onlardan belirli bir ruhsallık beklendiğini göstermektedir. Bir önceki bölümde imanlıların Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşaması gerektiği ifade edildikten sonra bunu uygulayabilecekleri iyi bir örnek gösterilmektedir.

'... suç işlerken yakalanırsa' ifadesindeki her sözcük tek tek ele

alınmalıdır. Suç sözcüğüyle anlatılanlar ağır, tasarlanmış, bile isteye yapılan günahlar değildir. ‘Yakalanmak’ da tuzağa düşmek, ayağı kaymak olarak da tanımlanmaktadır. Dolayısıyla ‘işlerken’ sözcüğünün de vurguladığı gibi, beklenmedik bir biçimde işlenen bir günahla karşı karşıya kalınmış olması söz konusudur.

Bu tür durumlarda günahla mücadele ederken yargılayıcı ve mahkum edici bir tutum yerine, hatası olan kişiyle ‘**yumuşak ruhla**’ ilgilenmek gerekmektedir. Çünkü amaç suçlamak değil, hatası olan kardeşi kazanmak olmalıdır.

Ayrıca yargılamayı seçen kişiler de kendi yöntemleriyle yargılanacaklarını anımsamalıdır (Mat. 7:1-5). Ruhsal Hıristiyanlar, Kutsal Ruh’un karakterine uygun bir yöntemi seçerler (1Ko. 13:4-7; 1Pe. 4:8).

‘Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın.’ Günahla ya da istenmeden işlenen suçlarla ilgilenirken ruhsal imanlı kendi güdülerini denetim altında tutmalıdır. Neyi, niçin yaptığının sürekli farkında olmalıdır. Gurur, öfke ya da bir başka günahın davranışlarını ve suç işlemiş olan kişiyle ilişkilerini yönlendirmesine izin vermemelidir. Suç ve günahla karşılaşıldığında amaç bunları işleyen kişileri cezalandırmak değil, suçu ve günahı etkisiz hale getirip bunları işleyen kişiyi tövbeye yönelterek özgür kılmaktır. İlgili kişilerin yaşamlarını yönlendiren bir güç olmaktan çıkarıp, söz konusu kişinin günahı bir daha işlememesi için ona yardımcı olmak doğru bir tutumdur. Ruhsal imanlı günah işleyenle ilgilendiği süreçte hataya düşmemek için kendisini kollaması gerektiği gibi, bir zaman sonra kendisinin de benzer bir günaha düşebileceğini bilerek uyanık durur (1Ko. 10:12).

6:2 ‘Birbirinizin yükünü taşıyın’. Bu yükler kişinin olağan olarak taşınması gereken, kendi yaşamının sorumluluğunu almakla ilgili yükler değildir. Barclay, yaşamdaki değişikliklerden ve talihsizliklerden ötürü insanların taşımak zorunda oldukları bazı yükler olduğunu ve herkesin bu durumda olanlara yardım etmesinin Mesih’in Yasası olduğunu söyler (sf. 53).

‘Mesih’in Yasası’ ifadesi Pavlus’un bütün mektup boyunca altan alta ifade ettiği bir gerçeğin ansızın su yüzüne çıkmasıdır. Mektup, Kutsal Yasa’nın yetersizliği, geçiciliği, yargı altına alıcı özelliklerini defalarca anlatır. Bunun tersi olan Mesih’e iman aracılığıyla kurtularak Kutsal Ruh’un yönlendirilmesinde yaşamak gerçeği de Mesih’in Yasası biçiminde özetlenebilir. İsa da yeni bir buyruktan söz etmiştir (Yu. 13:34) ve Yuhanna bu sevgi buyruğunu yinelemiştir (2Yu. 5-6). Kutsal Ruh’ta yürüyenler, sevgi ile yaşarlar.

6:3 Suç işlediği ortaya çıkan kişileri değerlendirirken kişi kendi zayıflığını da göz önünde bulundurmalıdır. Pavlus **‘hiçken’** sözcüğünü kullanırken durumu açıklamak için karşıtlığı vurgulamaktadır. Söylemek istenen söz Rom. 12:3 ayetinde bir başka biçimde açıklanmıştır: ‘Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı’nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun’.

İnsanlar kendilerini bir şey sandıklarında, sıkıntı içindeki kardeşleriyle aralarına engeller koyarlar. Onların yüklerini taşımaları gerekirken, sevgi göstermeyi ihmal ederler. Kendi zayıf yönlerinin farkında olmaksızın suç işlediği ortaya çıkanları şiddetle yargırlar (6:1 ayetine aykırı olarak). Böylece hem kendilerine ilişkin gerçeklerle ilgili olarak kendilerini aldatmış hem de kardeşlerini ölçüsüzce suçlamış olurlar.

6:4 Hıristiyanlar için bir başka tehlike de, dünyaya ait olanlarda sık görülen bir zayıflık, kendini başkalarıyla ve onların yaptıklarıyla kıyaslamaktır (örn. 2Ko. 10:12). İnsanlar gözlerini başkalarının üzerlerine dikerler, onların sahip oldukları, kazandıkları, başarıları ile kendilerinininkileri karşılaştırırlar. Oysa insanlara bakmak yerine gözlerini İsa'ya çevirmeleri gerekir (İbr. 12:1-3). Böyle yaptıklarında kendi eylemlerinin ardındaki güdüyü (motivasyonu) anlamakla kalmayacak aynı zamanda eksiklerini, hatalarını da açıkça göreceklerdir (bkz. İbr. 4:12-13).

Ancak ondan sonra 'övünmek' için neden bulunabilir. Övünmenin kaynağı da kişinin ne kadar başarılı, akıllı, üretken olduğu değildir. Tanrı'nın yardımı olmaksızın insanların bir şey yapması olanaksızdır (Yu. 15:5; 1Ko. 3:5-9). İnsanlar her şeylerini Tanrı'ya borçludurlar. Dolayısıyla gururu haklı çıkaracak bir gerekçe bulunamaz. Böyleyken övünmenin nedeni ne olabilir? Tanrı'nın yaptıklarıyla ve diğer Hıristiyanlar ile övünebiliriz (1Ko. 1:30-31; 2Ko. 1:12-14, 7:4, 9:2, 10:17; Yer. 9:23-24).

6:5 Tekrar yük taşımaktan söz ediliyorsa da bu kez farklı bir açıdan yaklaşıyor. 6:2 ayetinde kendi sorumluluğu olmaksızın sıkıntıya düşen kişilere yardım etmek gerektiğinden söz edilir. Burada gündelik yaşamın olağan yükü konu edilmektedir. Herkes kendi yaşamını sürdürmek için sorumluluğunu üstlenip gerekeni yapmalıdır.

6:6 Erken dönem kilisesinin belirgin özelliklerinden biri de paylaşımcı olmalarıydı. Hıristiyanlar toplumdaki dışlanan ve sıkıntı çeken bir topluluk oldukları için, öğretici konumdaki kişiler gündelik yaşamlarını sürdürecektikleri parasal kaynaklara sahip olamıyorlardı. Kilise kendisine Kutsal Kitap konusunda öğretiş veren önderlerinin parasal gereksinimini karşılamalıdır. 'Bütün

nimetler' sözü gündelik fiziksel gereksinimin karşılanması için gereken her şey olarak değerlendirilmelidir ve ayrıca öndere sağlanan parasal kaynak da mutlaka tam zamanlı bir işin karşılığı olmak zorunda değildir (bkz. 1Ko. 9:8-14; 1Ti. 5:17-18; krş. Lu. 10:7).

6:7 İnsanların kendi kendilerini aldatması çok yaygın bir zayıflıktır. Yatırımları küçük olmalarına karşın, beklentileri çok büyük olabilmektedir. Oysa doğanın yasası bize insanın '**ne ekerse, onu biç**'bileceğini öğretiyor. İnsan aldanabilir ve aldatılabilir ama Tanrı kandırılmaz. Tanrı'nın kanarak ya da yanılarak, değersiz ya da kötü tohum eken kişiye, değerli ve iyi ürün vermesi olanaksızdır. Elbette Tanrı lütfuyla insanlara ekmedikleri halde biçme olanağı da sağlayabilir ama bu O'nun aldanmasından değildir. İnsanların beklentisi ettikleri oranda olmalıdır. Daha iyi ürün almak istiyorlarsa, daha iyi şeyler ekmeyi göz önüne almalıdırlar. Bu konuda bağış vermek (6:6) ve yararlı işler yapmak da (6:9) önemlidir.

6:8 Pavlus, ekip biçme örneğini benlik ile Ruh arasındaki ilişkiye uygulamıştır. Benlik ve Ruh farklı iki alana aittirler. Eğer bir kişi benliğin ait olduğu alanda etkinlik göstermeyi seçiyorsa, bu alana uygun bir sonuçla karşılaşacaktır. Benliğe yatırım yapanlar, benliğin üreteceği sonuç olan çürümeyi biçecektirler. Ölüm olarak tercüme edilen *phthoransözcüğü* hem ahlaksal hem de fiziksel çürümeyi anlatır. Cole, dünyadaki çürüme ve fiziksel ölümün, sadece yaşanan ruhsal ve ahlaksal çürüme ile ölümün doğal sonuçları olduğunu söyler (sf. 228). Bu nedenle diriliş öğretisi, ölümden çıkış anlamına gelen *yeniden doğuş* ile çok yakından ilişkilidir (Ef. 2:5-6). Hıristiyan günahın ve benliğin etkin olduğu alandan çıktığında, ölümün alanından da çıkar ve öteki alana, Ruh'un alanına geçer. Orada ölüm ya da çürüme değil, sonsuz

yaşam söz konusu olur.

6:9 İnsan ektiği zaman sonucunu hemen alamaz. Ekim zamanı ile hasat arasında belirli bir süre geçer. Herhangi bir sonuç görmeksizin eken kişiler, eğer sonucu öngöremezlerse, bıkip usanırlar. Gündelik yaşamda teşviki kırılan insanların sayısının çok olmasının nedeni de budur. Sonuçsuzluk usanmaya, teşviksizliğe ve vazgeçmeye neden olur. Oysa hasadı görmemesine karşın eğer çiftçi ekmeyi ve tarlası için yapılması gerekenleri yapmayı sürdürürse hasat mevsimi geldiğinde ürünü biçecektir.

6:10 Pavlus, Ruh'un yönlendirişiyile yürümenin bir ifadesi olarak iyilik yapmayı öğütlüyor. Hıristiyan'ın ekmesi gereken sevgiden kaynaklanan bir iyiliktir. Bu iyiliği fırsatı olduğunda yapması gerektiğini özellikle vurgular. Çünkü ertelenen iyilikler ya yararsızlaşır ya da yapabileceği etkiyi yapmaz. Öte yandan, eğer iyilik yapacak kişi fırsatı varken bu iyiliği yapmazsa, bunu yapabilme gücünü, fırsatlarını kaçırabilir (bkz. Ef. 5:15-17).

Hıristiyanlar sevgilerini ve iyiliği 'herkese', bütün komşularına göstermelidirler (bkz. 5:14 hakkındaki açıklama). Yine de eğer kaynaklar kısıtlıysa ve Hıristiyanlar'ın gereksinimleri başka türlü karşılanamayacaksa önceliği onlara vermek gerekir. Çünkü yönetimler ve toplum tarafından uygulanan olumsuz ayrımcılıkla karşılaşan, toplumsal ve ekonomik sıkıntı çeken Hıristiyanlar başka kaynaklardan destek bulamayabilirler.

UYGULAMALAR

1. Günah işlediğini fark ettiğiniz bir Hıristiyan'la ilgili olarak genel eğilimiz nedir? Bu ayetlere göre ne yapmalısınız?
2. Kilisenizde zorluk ya da sıkıntı çekenlere yönelik tavrınız ya

da davranışınız nedir? Yük taşımanız gerektiğinde neler yapabilirsiniz?

3. Paylaşmanın yalnız zenginlere düşen bir görev olduğunu mu düşünüyorsunuz? Pavlus ve Kutsal Kitap bize bu konuda neler söylüyor? Sizin bu konuda yapabileceğiniz nelerdir?

XI. Galatyalılar 6:11-18

Metnin Teması

Son Sözcükler.

Metnin Kitaptaki Konumu

Mektubunu yazdırmayı bitirmek üzere olan Pavlus, eline kalemi alarak kendi elleriyle bir kez daha Yasa yanlısı kişilerin öğretilerine, çarmıh ile Yasa'nın karışıklığına değinir. Kendi sıkıntılarında da kısaca söz ettikten sonra, kısa bir kutsama sözü ile mektubu bitirir.

Ayetlerin İncelenmesi:

6:11 Pavlus'un kalemi eline almasının temel nedeni el yazısı ile mektubu bir biçimde imzalamak istemesidir. Başka mektuplarında da kendi elleriyle birkaç selam sözünü mektuplarının sonuna eklemeyi alışkanlık edinmiştir, böylece mektubun kendisine ait olduğunun anlaşılmasını sağlamaktaydı (1Ko. 16:21; Kol. 4:18; 2Se. 3:17). Büyük harflerle yazmasının nedeni genel olarak gözlerindeki bir zayıflığa bağlanmaktadır (bkz. 4:15).

6:12 Kendi eliyle yazmaya başladıktan sonra Yahudilik yanlısı öğretişler konusuna kısaca değinmeden edemeyen Pavlus, Galatyalılar'ı son bir kez daha uyarır. Bu yasacılar '**bedende gösterişe önem verenler**'dir. Yasa'yı uygulama arzuları içtenlikten yoksun, bir gösteriş çabasıdır ve dışsal, bedenseldir.

Mesih'e iman edenleri sünnete zorlamalarına bir neden daha burada verilmektedir. Mesih'in çarmıhına iman etmelerinden

dolayı çekmeleri söz konusu olacak sıkıntıdan kurtulmayı arzulamaktadırlar.

6:13 Galatyalılar'ı yasacı uygulamalar konusunda ikna etmeye çalışan sapkın öğretmenlerden 'sünnetliler' sözcüğüyle söz edilmektedir. Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorunda olmalarına karşın (5:3) diğer Yahudiler gibi Yasa'yı uygulamamaktadırlar (Rom. 2:17-29). Yine de temel amaçları Tanrı'yı hoşnut etmek değil, kendi gruplarına adam kazanmak olduğu için Galatyalı imanlıları sünnet olmaya zorlamaktadırlar. Böylece sünnet ettirdikleri insanlar sayesinde kendilerine övünme nedeni bulacaklardır.

6:14 Konu kimin daha çok övünme nedeni olduğu olsaydı Pavlus'un kendini övmek için herhangi bir yasacıdan çok daha fazla gerekçesi vardı (Flp. 3:3-7). Ancak Pavlus için en önemli övünç kaynağı çarmıhın kendisidir. İsa Mesih'in asıldığı çarmıhta gerçekleşenler bütün insanların kurtuluşunu sağlamıştır. Çarmıhtaki kurtuluş sadece bir ulus ya da ümmet için değildir, kişiseldir. Bu nedenle Pavlus burada birinci tekil kişi olarak 'benim' diye yazmıştır. İsa Mesih'e iman edenler çarmıhtaki İsa ile özdeşleşirler ve iman aracılığıyla O'nunla birleşirler (Rom. 6:5-7). Dünya ile Hıristiyan arasındaki ilişkinin niteliği çarmıha göre belirlenir. İmanlı için dünya bir çekim merkezi olmaktan çıkar, ölüdür. İmanlı da dünyanın çağrısına uymak zorunda değildir, dünyaya karşı ölüdür.

6:15 Kısa bir özet yapılıır: Kurtuluş açısından sünnet ya da sünnetsizliğin bir anlamı yoktur. Bu ayettekiler mektubun önceki paragraflarında 5:6 ayetinde yazılı olanlara çok benzer sözlerdir. Yalnızca sonraki yarı cümle değişir ve 'yararlı olan sevgiyle etkisini gösteren imandır' sözlerinin yerini 'önemli olan yeni

yaratılıştır' sözleri alır. Yeni yaratılış ya da yeniden doğuşa da ancak İsa Mesih'in Müjdesi'ne iman ederek kavuşulur.

6:16 Pavlus aynı düşünceyi bu kutsama ayetinde de yineliyor. Kutsama üç ayrı adımda özetlenebilir: a) Esenlik ve merhamet Mesih'in çarmıhıyla ilgili Müjde'ye inananlar içindir. b) Müjde'ye iman eden herkes ona uygun bir biçimde yaşamalıdır. c) Tanrı'nın İsraili (İsrail'in gerçek kimliğine kavuşan İsa'ya iman eden Yahudiler) de yalnızca bu kurala uyanlardır.

6:17 'Bundan böyle kimse bana sorun çıkarmasın' sözü Pavlus'un Galatya kiliselerinden çektiği sıkıntıları anlatıyor. Bu sıkıntılara neden olan yasacı eğilimlerin artık onların gündeminde olmaması gerektiğini bildiriyor.

'İsa'nın yara izlerini bedenimde taşıyorum' ile de Pavlus Mesih uğruna çektiği sıkıntılardan ötürü bedeninde kalan izlerden söz ediyor olmalıdır (2Ko. 6:4-10; 11:23-27). Bunlar arasında Galatya bölgesinin güneyinde yer alan Listra'da ölesiye taşlandığı zamandan kalan izler olması da olasıdır (Elç. 14:19). Mektubun alıcılarının bu Güney Galatya bölgesinde olduğu düşünülürse bağlantı daha da ilgi çekici olur.

6:18 Pavlus kısa bir kutsamayla mektubu bitirir. Mektuplarını bitirirken en çok kullandığı sözcüklerden biri lütuftur. Bu kutsama cümlesinde lütufla ruh sözcükleri birlikte kullanılmıştır. Her ne kadar Pavlus başka mektupların kutsamalarında ruhtan söz etmiş olsa da bu mektupta her iki sözcük yoğun bir biçimde kullanılmışlardır. Galatyalılar Mektubu birçok kişi tarafından lütufla mektubu olarak tanımlanır ve Pavlus lütufla dolu yaşamın ancak Kutsal Ruh aracılığıyla olacağını bu mektupta açıklar.

YANSIMALAR

1. Mektubun başından sonuna dek Pavlus'un Müjde'nin çarpıtılması konusunda duyduğu kızgınlık ve tepki cümlelerinde açıkça gözükmektedir. Tanrı'nın sözü ve Mesih'in Müjdesi konusunda siz de aynı heyecanı, titizliği nasıl gösterebilirsiniz?
2. Yasacılar sıkıntıyla karşılaşmamak için Çarmıh Müjdesi'nden uzak durmaya çalışıyorlardı. Hıristiyanlar olarak sıkıntı karşısında sizin tutumunuz nedir? Mesih'in Müjdesi'nden vazgeçmek ya da sıkıntı çekmek arasında bir seçim yapmanız gerektiğinde nasıl davranacaksınız?
3. Pavlus 'dünya benim için ölüdür, ben de dünya için' demiştir. Dünya ile sizin nasıl bir ilişkiniz var?

XII. KAYNAKÇA

- ARSLAN, Murat; *Galatlar*; Arkeoloji ve Sanat Yayınları; 2000; İstanbul
- BAHAR, Beki L.; *Efsaneden Tarihe Ankara Yahudileri*; Pan Yayıncılık; 2003; İstanbul
- BARCLAY, William; *The Letters To The Galatians and Ephesians*; Westminster John Knox Press; 1976; Louisville; KY
- BARKER, Kenneth L. & KOHLENBERGER III, John (Editörler); *NIV Bible Commentary*; Hodder & Stoughton; 1994; London
- BARTON, Bruce B. (vd.); *Galatians (LABC)*; Tyndale; 1994; Wheaton, IL.
- CHEVALLIER, Raymond; *Roman Roads*; Translated by N.H. Field; Batsford Ltd; 1976; London
- COLE, R. Alan; *Galatians*; InterVarsity Press; 1996; Leicester, England.
- DUNN, James D.G.; *The Theology of Paul The Apostle*; Eerdmans; 1998; Grand Rapids, MI.
- ECO, Umberto; *Yorum ve Aşırı Yorum*; Çev. Kemal Atakay; Can Yayınları; 1996; İstanbul
- EDERSHEIM, Alfred; *Sketches of Jewish Social Life*; Hendrickson; August 1994; Peabody; MA
- ERZEN, Afif; *İlkçağda Ankara*; Türk Tarih Kurumu; 2010; Ankara
- FEE, Gordon D.; *Galatians (PCS)*; Deo Publishing; 2011; Dorset, UK.
- FEE, Gordon D.; *God's Empowering Presence*; Hendrickson; 1994; Peabody, MA.

FEE, Gordon D.; *Yazının Ruhunu Dinlemek*; Çev. Bahadır Çeliktemur; Kurtuluş Kitapları; Ocak 2012; Ankara

FRENCH, David; *Roman Roads and Milestones of Asia Minor Facs I: The Pilgrim's Road*; British Institute of Archeology at Ankara; Monograph No:3; BAR Int. Series 105; 1981

FRENCH, David; *Roman Roads and Milestones of Asia Minor Part 2*; British Institute of Archeology at Ankara; Monograph No:9; BAR Int. Series 392(ii); 1988

FUNG, Ronald Y.K.; *The Epistle To The Galatians (NICNT)*; Eerdmans, 1988; Grand Rapids, MI.

IRONSIDE, H.A.; *Galatians Ephesians*; Loizeaux Brothers; 1985; Neptune, NJ.

JONES, A.H.M.; *The Cities of The Eastern Roman Provinces*; Oxford University Press; 1971; London

KAYA, Mehmet Ali; *Anadolu'da Galatlar ve Galatya Tarihi*; Çizgi Kitapevi; Ekim 2011; Konya

LEQUENNE, Fernand; *Galat'lar*; Çev. Suzan Albek; Türk Tarih Kurumu; 1991; Ankara

LEVI-STRAUSS, Claude; *Yaban Düşünce*; Çev. Tahsin Yücel; Yapı Kredi Yayınları; Mart 2002; İstanbul

LEVICK, Barbara; *Roman Colonies In Southern Asia Minor*; Oxford University Press; 1967; London, UK

LIGHTFOOT, J.B.; *St. Paul's Epistle To The Galatians*; Macmillan and CO; 1869; Cambridge

LONGENECKER, Richard N.; *Galatians (WBC)*; Word Books; 1990; Dallas, TX.

LUTHER, Martin; *Commentary on Galatians*; English Trans. Erasmus Middleton;

Kregel; 1979; Grand Rapids, MI.

MITCHELL, Stephen; *ANATOLIA- Land, Men; and Gods in Asia Minor*; Clarendon Press; 2001; Oxford

NANOS, Mark D. (ed.); *The Galatians Debate*; Hendrickson; 2002; Peabody; MA.

RAMSAY, William M.; *St. Paul The Traveler and Roman Citizen*; Ed. Mark Wilson; Kregel Publications, 2001; London, England.

RIDDERBOS, Herman N.; *The Epistle of Paul To The Churches of Galatia*; Eerdmans; 1978; Grand Rapids, MI.

SCHIRRMACHER, Thomas; *Law or Spirit*; RVB International; 2001; Hamburg

STOTT, John R.W.; *Galatyalılar Mektubunun Mesajı*; Çev. Nur Nirven; Haberci; Nisan 2008; İstanbul.

STRABON; *Antik Anadolu Coğrafyası (Kitap XII-XII-XIV)*; Çev. Prof. Dr. Adnan Pekman; Arkeoloji ve Sanat Yayınları; 2005; İstanbul.

TENNEY, Merrill C.; *Galatians: The Charter of Christian Liberty*; Eerdmans; 1973; Grand Rapids, MI.

THAYER, Joseph H.; *Greek English Lexicon of the New Testament*; Baker Book House; 1977; Ann Arbor, MI

VINE, W.E.; *An Expository Dictionary of New Testament Words*; Fleming H.Revell Co; 1966; Old Tappan, NJ

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://Hristiyan_Kitaplar.com)'dan [indirebilirsiniz](#).

İhsan Özbek yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)